

yêu một nửa tim thôi!

KING COUNTY LIBRARY SYSTEM

31000020931757

vh

Nhà xuất bản
ĐOÀN THƯỜNG KIỆT

NO LONGER PROPERTY OF
KING COUNTY LIBRARY SYSTEM

MAY 2015

♥ Yêu một nửa tim thôi! ♥

YOLOBOOKS COPYRIGHTS 2014

Yêu một nửa tim thôi

Bản quyền tác phẩm © truyenngan.com.vn và YOLOBooks, 2014

YOLOBooks giữ bản quyền tiếng Việt của cuốn sách này trên phạm vi toàn thế giới.
Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức nếu không được sự đồng ý của YOLOBooks.
Liên hệ: info@yolobooks.vn

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

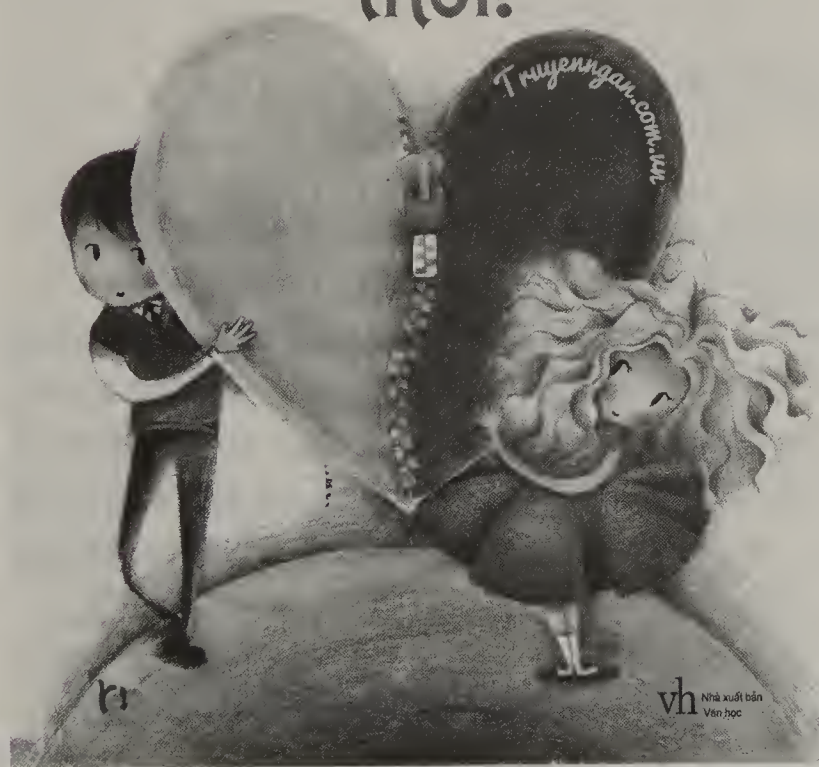
Yêu một nửa tim thôi : Tập truyện ngắn / Phạm Bảo Thoa, Ng Nguyệt, Quỳnh Hoa...
- H. : Văn học ; Công ty Sách Bách Việt, 2014. - 288tr. ; 21cm

1. Văn học hiện đại 2. Truyện ngắn 3. Việt Nam
895.92230108 - dc23

VHH0163p-CIP

Liên hệ về truyền thông, hợp tác: info@yolobooks.vn

Yêu một nửa tim thôi!

 vh Nhà xuất bản
Văn học

ĐAU PHẢI BỞI MÙA THU

Phạm Bảo Thoa

“**T**rong những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, không có cô ấy anh có thể sẽ rất buồn, nhưng không có em anh chẳng là gì cả. Anh chưa hình dung ra cuộc sống tiếp diễn thế nào cùng cô ấy, nhưng anh đã hình dung ra cuộc sống thế nào nếu không có em. Em là một nhà văn, em hay dùng ngôn ngữ so sánh, vậy thì em hãy so sánh đi”.

Hắn xuất hiện, bước xuống từ chiếc Vespa cổ màu xanh nhạt, lưng lảng chiếc máy ảnh trên vai, quần jeans, áo thun hồng, cao ráo, rám nắng và không hề thừa cân thịt nào trên người như tôi vẫn hình dung. Hắn đẹp đến hoàn hảo và hơn nữa, dáng vẻ rất phong

trần. Mùa đã sang Thu, những giọt mưa phùn đọng lại trên tóc khiến hấn như một chàng bạch mã hoàng tử vừa bước ra từ sương mù. Tôi thấy một cảm giác khác lạ vừa dâng lên trong lòng, lạ lẫm, băng khuâng.

Tôi nhớ lại một ngày cách đây đã bốn năm...

Cũng là một ngày mùa thu rảnh rỗi những chiếc lá vàng rong ruổi trên hè phố. Tôi đang chat với bạn bè thì một nick lạ gửi yêu cầu kết bạn. Nick này không đợi tôi hỏi mà nói luôn: “Tôi đọc truyện ngắn của bạn trên mạng, trên báo lá cải, thấy chối quá nên muốn góp ý vài câu”.

Không ngờ, tôi vừa đồng ý cho “người lạ” vào danh sách bạn bè lại bị ném luôn một hòn đá tảng, tôi bực mình: “Tôi viết vì nghề của tôi phải viết để kiếm tiền, không cần bạn góp ý”.

“Văn chương không có đam mê, chỉ viết vì tiền, thảo nào...”

Nói đi nói lại mà mất cả buổi sáng. Tôi không ngờ lại bị cuốn vào câu chuyện một cách khó cưỡng như vậy. Hấn giới thiệu tên, tuổi và đôi chút về nghề nghiệp. Qua cách nói chuyện của hấn, tôi đã bắt đầu nhận ra một cá tính bướng bỉnh, bảo thủ, một chút chân thành, một chút hài hước.

Hấn rất chịu khó tìm đọc các tác phẩm của tôi trên mạng, chủ yếu là truyện ngắn về tình yêu cho tuổi trẻ, mà theo tôi tính thì hiện giờ không còn phù hợp

với lứa tuổi ngoài ba mươi của hắn. Tôi nghĩ, những người đàn ông từng trải như hắn, chán ngấy mấy trò yêu đương nhăng nhít, hoặc quá chú tâm vào nghề nghiệp mà trở nên khô khan. Thế nhưng mỗi khi có truyện ngắn mới ra, bao giờ hắn cũng là người đọc nhanh nhất và dành thời gian “nhặt sạn” để ném đá tôi không thương tiếc.

Bốn năm thắm thoát trôi đi, tôi vẫn ra sức “sản xuất” các tác phẩm yêu đương theo đơn đặt hàng của nhiều tạp chí. Hắn vẫn dành thời gian để đọc, để cảm thán hoặc cay cú vì những cái kết chẳng liên quan gì đến phần mở đầu trong các câu chuyện với vài kiểu yêu đương cũ rích. Nhiều lúc tôi thấy hắn là một nhà phê bình đại tài, nhiều lúc lại mang đầy chủ nghĩa cá nhân, áp đặt vào tác phẩm. Nhưng hắn đừng mơ có thể thay đổi được cách viết của tôi, bởi hắn chẳng phải người trả tiền cho các tác phẩm đó, chẳng qua chỉ là kẻ “coi chùa” mà thôi.

Mà chẳng biết từ khi nào, hắn cứ xưng “anh” rồi gọi tôi bằng “em” ngọt xớt, còn tôi vẫn không chịu “đầu hàng” vì hắn còn ít hơn mình vài tuổi. Trong các cuộc nói chuyện ngoài bàn luận về các tác phẩm của tôi, hắn luôn đan xen vào một kết luận hết sức ảo tưởng.

“Nói chung là vì anh đẹp trai, hấp dẫn nên phải dành nhiều thời gian để tiếp gái đẹp, ít có thời gian mà đọc mấy tác phẩm vợ vẫn của em.”

Tôi không hiểu hấn thấy hấn đẹp trai thật không chứ trên mấy cái hình đại diện mà hấn thay đổi hàng tuần, chỉ thấy một đứa béo tròn béo trọc trông chẳng khác nào cái “phản thịch” biết đi.

Một hôm, tôi gọi hấn vì có chuyện. Hấn thì bao giờ cũng bắt đầu bằng một câu hết sức ảo tưởng: “Lại nhớ anh à?”

“Bạn trai tôi nhắn tin cho một cô gái, nói rằng nhớ cô ấy. Thỉnh thoảng hai người có hẹn nhau đi chơi.”

“Thằng ấy giống anh, yêu một đứa chính thức và nhiều vai phụ.”

“Tôi hỏi thì anh ta bảo không có gì, chỉ là bạn bè thôi.”

“Đúng đấy. Thế bây giờ em muốn gì?” - Hấn vẫn dửng dưng như kiểu hòa với kẻ kia vậy, tôi bực mình.

“Thì tôi muốn có một mối quan hệ tương tự để xem anh ta có thể coi như không có gì được không.”

“Ý em muốn anh đóng vai phụ chứ gì?”

Im lặng một lúc, hấn gửi cái biểu tượng đang suy nghĩ lên rồi xác nhận: “Anh cũng thích cái trò này, nhưng cũng chỉ sợ bị nó cho ăn đòn, có tiếng nhưng không có miếng”.

“Cậu yên tâm đi, nếu có xảy ra vụ đó, thì cậu chắc thắng, vì có thể lấy thịt đè người.”

Và chúng tôi chính thức “hẹn hò” theo thỏa thuận. Tôi vào trong quán đợi hấn đến bởi đơn giản tôi

không muốn tung tăng băng qua đường và để hắt soi từ đầu tới chân. Tôi vừa uống nước, vừa thấy hồi hộp và không khỏi phì cười khi chợt nghĩ cái thân hình “bồ tượng” của hắt liệu có lách nổi qua cái cửa quán bé tí kia không...

Vậy mà hắt đã ở đây, ngồi xuống phía đối diện, nói liên hồi kỳ trận và chén liền hai ly sữa chua. Hắt thừa nhận vì nóng lòng muốn gặp tôi nên không ăn uống gì được, giờ đói ngấu rồi. Trong suốt buổi “hò hẹn”, hắt thể hiện tính cách chẳng khác khi nói chuyện trên mạng là mấy, điều đó càng khiến hình ảnh hắt trở nên chân thực như thể chúng tôi đã thân thuộc từ lâu. Nhiều lúc tôi không còn nhớ là hắt bước ra từ thế giới ảo.

Đến lúc phải chia tay, hắt bảo: “Nếu em có nhu cầu ôm hôn tạm biệt hay gì đó, thì cứ tự nhiên đi”. Hắt dang tay ra. Cái giây phút bùng đùa của hắt làm tôi chợt nghĩ: “Vòng tay ấy chắc là đủ ấm cho mùa thu này”.

Có một nghịch lý đang diễn ra, đó là càng tiếp xúc với hắt, tôi càng mau chóng quên đi mục đích ban đầu của mình, rằng hắt là người đóng “vai phụ”. Dường như điều đó cũng không còn quan trọng nữa, khi hình ảnh hắt đang chiếm hữu nhiều hơn trong tôi... nhất là kể từ khi gặp hắt, mưa tháng bảy cứ rơi mãi không ngừng... Hình như mưa luôn biến những ý nghĩ thành một nỗi nhớ không thể đặt tên.

Và rồi “vai phụ” của hắn cũng phát huy tác dụng một cách triệt để khi tôi bị bạn trai “đá” với lý do hết sức thuyết phục: “Mê giai đẹp”. Hắn ở bên tôi, ra sức an ủi nhưng dường như mọi việc tử tế hắn làm đều có tác dụng ngược.

“Em phải chấp nhận sự thật đi, đó chỉ là cái có để hắn đá em thôi.”

Tôi càng thêm lộn ruột. “Nhưng tôi với anh ta yêu nhau rất lâu rồi, ít nhất anh ta cũng để tôi giải thích chứ.”

“Em ngốc lắm, nhìn ra ngoài cửa sổ đi”.

Hắn bảo, tôi cố ngó ra ngoài, chỉ thấy cái thân cây sù sù đang chắn giữa tầm mắt. “Thấy một cục đen ngòm.”

“Quan sát kỹ vào, có thấy cái lá kia không?”

“Có!”

“Nó vàng ươm rồi, chỉ một chút nữa là rụng thôi.”

“Chưa chắc.”

“Cứ chờ một chút”. Hắn kéo tấm kính cửa sổ, một cơn gió nhẹ thoảng qua mặt, chiếc lá đong đưa một lúc rồi bứt khỏi thân cây, rơi xuống đất. Hắn nhếch môi ra vẻ: “Thấy chưa, chỉ một cơn gió nhẹ là rụng. Nhưng những gì em nhìn thấy lại không như em nghĩ đâu. Cuống lá đã quá già, bản thân nó cũng khó chấp nhận việc phải rời cái cây đó. Cơn gió kia chẳng qua chỉ là kẻ vô tình biến thành cái có thôi. Chuyện tình em với anh ta, trước sau gì cũng có kết cục như thế,

em nên chấp nhận đi. Đôi khi ta cố yêu người nào đó không phải vì người đó đã ở bên ta dài lâu”.

Cái mớ lý thuyết suông của hấn bao giờ cũng dài lê thê và cố tỏ ra logic một cách miễn cưỡng. Hấn đâu có biết, tôi đã dễ dàng chấp nhận sự tan vỡ của cuộc tình đó mà không cảm thấy quá khổ sở. Hấn cũng không biết, ở bên hấn mọi sóng gió đều có thể qua đi một cách nhẹ nhàng.

Một hôm, hấn kể: “Em biết không, anh đang yêu. Nhưng tình yêu của anh đơn phương”.

“Với ai? Một cô gái có vòng ba nở như Jenifer Lopez à?” Hấn chẳng bao giờ chia sẻ về những chuyện riêng tư nên tôi nghĩ hấn lại đang giở trò.

“Không, một cô gái rất bình thường, đã ly dị chồng và nuôi hai con.” Hấn tỏ ra khá nghiêm túc, ánh mắt lảng tránh cái nhìn của tôi như cố giấu một tâm tư khắc khoải. “Nhưng cô ấy chưa chấp nhận tình cảm của anh, cô ấy làm anh luôn bất an, không có cảm giác chắc chắn.”

Tôi lặng đi, cố gắng đồng cảm với hấn nhưng chỉ thấy trái tim cuộn cuộn những cơn sóng ngầm. Chưa bao giờ tôi thấy hấn nhiều tâm trạng đến thế, và cũng chưa bao giờ hấn thể hiện mất sự tự tin trước một người đàn bà như thế, chắc hấn người ấy phải chiếm hữu tâm hồn hấn một cách đặc biệt. Tôi vờ như không quan tâm người hấn yêu là ai, lắng nghe tâm sự của

hắn một cách hồ hững và đưa ra một vài lời khuyên sáo rỗng.

Hắn đâu biết mỗi lần hắn thay đổi tâm trạng buồn vui là như đang cầm dao cứa vào trái tim tôi.

Một hôm, hắn đến tìm tôi, mắt lấp lánh hạnh phúc.

"Cô ấy đã chấp nhận anh, bọn anh đã có một đêm hẹn hò tuyệt vời."

"Cả một đêm ư? Điên thật!"

Tôi buột miệng, còn hắn thì chế giễu. "Em sao thế, ghen với cô ấy à?"

"Vớ vẩn!"

"Cô ấy rất ngọt ngào, mái tóc, làn da, những ngón tay gợi tình... Tuyệt ..."

Đội hắn ba hoa chích chòe về cái lần đầu tiên của hắn xong xuôi, tôi hỏi hắn: "Thế cậu đã sẵn sàng cho một cuộc sống có cô ấy chưa?".

Bất chợt hắn im lặng thật lâu, không có câu trả lời. Tôi cũng không thèm hỏi xem hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy ly cà phê đen đặc sánh cứ vơi đi từng giọt trên môi hắn, lòng tôi đắng ngắt.

Tôi nói với hắn sắp tới tôi bận việc không thể hẹn hò được, và lại hắn cũng đã có tình yêu như ý nguyện, phải dành nhiều thời gian cho nàng nên tôi "nhường cửa". Hắn thì cứ vênh vang rằng tôi chẳng bao giờ có

“cửa” vào nơi khiêm cung trong trái tim chật chội của hắn, và hắn tối kỵ những đứa “nắm lùn”. Kệ hắn, dù sao tôi cũng đã có kế hoạch, tôi cần xây cho mình một lâu đài kiên cố để xa lánh hắn, để không phải nhức tim vì những chuyện yêu đương hắn kể. Ấy vậy mà khi ra về, tôi đã phải khóc một trận ra trò.

Tôi xin nghỉ phép rồi về quê luôn mười ngày, im lặng mặc hắn lải nhải nhắn tin, gọi điện tìm kiếm tôi để mong có chỗ trú bầu tâm sự. Tôi đã có một cú ngã để đời vì quá tin vào tình yêu, giờ tôi không muốn một cú thứ hai ngã chống ngược chỉ vì ảo tưởng với hắn. Tôi nhất định cố thủ, trong khi lòng đầy giông bão, nhớ hắn đến cuồng điên.

Rồi tôi vẫn cứ phải sống tiếp với công việc thường nhật. Nhưng quán cà phê từng hẹn hò với hắn lại lù lù ngay trước cổng công ty, khiến tôi muốn quên mà lòng chẳng đành. Cho đến một ngày mưa, tôi bước chân sang đó, lòng băng khuâng nhớ...

Hắn bất chợt hiện ra, nhìn tôi như chưa bao giờ được nhìn.

“Lý trí mách bảo phải tránh đi”. Tôi lăm bắm như tự trấn an mình.

Hắn như chiếc cốc thủy tinh trong vắt chờ ai đó rót vào mật ngọt, nên tôi không nỡ đổ vào đó nước sôi vì sợ làm hắn rạn nứt. Tôi lẩn tránh hắn vì chẳng thể nào mang đến cho hắn sự bình an. Vậy mà cảm giác

không còn được ở bên hần nữa đã làm tôi quặn thắt từng ngày. Giờ hần lại ở đây khiến bao nhiêu cố gắng của tôi tan như mưa bong bóng.

“Sao lại ở đây?” Tôi cố thờ ơ hỏi.

“Anh tưởng em chết rồi cơ đấy!”

Tôi định nói với hần rằng tôi đã chết kể từ khi hần thú nhận đã yêu một người khác. Nhưng rồi tôi lại nói ngược lại: “Những ngày sống mà không bị cậu làm phiền thật thoải mái!”.

“Em nghe cho rõ đây!” Hần nhìn tôi bằng ánh mắt như áp đảo. “Trong những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, không có cô ấy anh có thể sẽ rất buồn, nhưng không có em anh chẳng là gì cả. Anh chưa hình dung ra cuộc sống tiếp diễn thế nào cùng cô ấy, nhưng anh đã hình dung ra cuộc sống thế nào nếu không có em. Em là một nhà văn, em hay dùng ngôn ngữ so sánh, vậy thì em hãy so sánh đi!”

Nói xong hần bỏ đi ngay. Tôi đứng chết sững trong không gian tiêu điều ấy, bản nhạc vô tình vọng tới khiến lòng tôi bồn loạn: “Em ru gì cho ai, một thời đam mê, một đời giông tố....”.

Bóng hần đã bước qua cánh cửa, sấp khuất lấp sau màn mưa. Tôi không thể để hần đi như thế, nhất là khi tôi đã cảm thấy bất lực với việc phải tiếp tục quên hần. Tôi chạy theo, hét vào mặt hần: “Dù sao em cũng chỉ là người đóng vai phụ thôi, đúng không?”.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt biểu lộ cảm xúc khó diễn tả bằng lời. Hắn giữ tay tôi trong tay hắn, kéo tôi thật gần bằng tất cả sự dịu dàng: “Em có thể tự cho mình là gì cũng được, nhưng trong trái tim anh, em chỉ có một cái tên!”.

Ánh mắt hắn sao bình yên và ngọt ngào đến thế!

Những chiếc lá vàng rơi ngập ngừng dưới con phố nhỏ. Có lẽ chúng đã đến lúc dứt ra khỏi một nơi không còn thuộc về mình để bay về một miền yêu khác.

Từ bên trong quán vắng vẫn vọng lời bài hát da diết: “Thôi đừng hát ru, thôi đừng day dứt, lá trút rơi nhiều đâu phải bởi mùa thu...”.

DƯỚI GIÀN HOA SỨ QUÂN

Như Nguyệt

“~Đừng quan tâm em theo cách đó! Đừng làm
~Đ vậy nữa!”

Thành phố của Linh quanh năm âm vang tiếng sóng. Những con đường chạy dài luôn nối nhau tìm về với biển. Linh lớn lên cùng biển mỗi ngày. Cô thích ngắm biển vào mỗi chiều hoàng hôn xuống. Phía biển mặt trời lặn hừng vàng luôn khiến Linh mê đắm và dịu lòng.

Nhà Linh cách biển chừng vài ki-lô-mét. Cô hay chạy xe qua những con đường mát rượi dưới tán lá me và thanh thoi lẫn nhấm nhấm những lời thơ vu vơ. Tìm gặp Linh dễ nhất ở nơi con dốc dài hun hút gió sau

những lùm cây điệp vàng. Cô hay ngồi đó như cách để lòng mình lắng xuống.

Ít khi Linh tắm biển. Yêu biển không có nghĩa cô không sợ sóng. Sẽ thật ngạc nhiên khi một cô gái sinh ra và lớn lên ở thành phố biển lại tắm biển bằng số lần đếm ít hơn một bàn tay. Linh luôn ám ảnh rằng những con sóng xô đẩy nhau bạc đầu ấy sẽ cuốn cô trôi xa. 24 tuổi ít va vấp khiến cô luôn dằn lòng phải thật dè dặt với những con sóng của đời. Mặc định như thế giúp Linh thấy đôi chút an tâm dù biết không gì là mãi mãi.

Nhà Linh có một giàn Sứ Quân Tử. Những bông hoa trắng phơn phớt hồng kèm theo mùi thơm dịu ngọt luôn làm Linh vui thích. Cô lấy ghế xoay trong phòng ra đặt dưới gốc cây, lục giá sách tìm cuốn "Bí mật hạnh phúc" và ngồi thong thả đọc những trang sách một cách mê mải. Đôi khi Linh thấy điều đó thật lãng mạn. Nó khiến cô thanh thản sau những ngày mỗi mệt hay bộn bề lo toan với những dự án mới của công ty. Người ta có thể tìm thấy hạnh phúc ở những điều khác nhau nhưng chung quy với Linh hạnh phúc là thứ mà cô tự bằng lòng với mình nhất. Hạnh phúc của Linh chỉ đơn giản là được ngắm biển mỗi chiều, được ngồi đọc sách dưới giàn hoa khoe sắc thắm. Hạnh phúc có gì là khó khăn đâu. Sao người ta cứ cố để thành đạt, tranh địa vị, để giàu sang và có nhiều tiền mà quên mất những vụn vặt nhỏ bé? Giản dị thế thôi mà!

Buổi tối, Linh gọi cho cô bạn thân. Hai cô gái chạy xe vòng qua những con đường trung tâm mua sắm của thành phố. Chộn rộn và náo nhiệt. Linh kéo tay Minh vào một shop đồ tự thiết kế và may. Minh nhìn ngắm cái váy xòe có những bông hoa xiu xiu màu mận chín một cách mê mẩn. Linh gỡ chiếc váy ra khỏi móc, ướm vào người Minh và nheo mắt:

- Đẹp đấy! Vào thử đi!

Minh nhoẻn cười, bước vào phòng thử và trở ra với gương mặt tươi tắn.

- Xinh quá!

Linh búng tay cái tách, nheo mắt rồi lấy điện thoại ra chụp cho cô bạn thân một bức hình. Minh cười. Xoay xoay người trong gương với vẻ hài lòng.

- Có vẻ màu mận hơi già nhỉ?

- Không già đâu chị. Màu mận sang mà! - Cô bé nhân viên nhanh nhẩu.

- 24 tuổi mà mặc sang khéo người ta nghĩ mình 34 tuổi. - Minh lém lỉnh trêu cô bé bán hàng.

- Miễn mày thích là OK. Quan trọng gì già hay sang! - Linh lườm yêu bạn rồi đẩy bạn vào phòng thử đồ để thay cái váy ra.

Minh hoàn toàn đồng ý với Linh. Cô tính tiền và ngạc nhiên khi nhìn Linh tung tăng đi ra cửa.

- Ủa? Mà không chọn được à?

- Tao chưa vừa mắt cái nào cả! - Linh nhún vai.

Hai cô gái chờ nhau ra hàng nước mía ngay ngã năm. Đối với Linh, quán nước mía này thân quen và gần gũi lắm. Vì chính nơi này, cô đã gặp Hùng.

Hôm đó là một ngày mưa lâm thâm. Những cơn mưa ở thành phố biển luôn bất chợt và dịu dàng. Linh đang đợi Minh với ly nước mía uống dở thì Hùng chạy xộc vào. Bộ đồ thể thao ướt nhẹp. Anh đặt trái bóng dưới chân mình và gọi một ly nước mía trong hơi thở gấp. Linh nhìn người lạ với đôi mắt tròn. Khuôn mặt lem nhem nước mưa ấy thu hút kỳ lạ. Giống một người nào đó rất thân thuộc nhưng Linh không thể nhớ ra. Cô ngồi bên cạnh, thấy xấu hổ khi cứ nhìn mãi người ta nên bẽn lễn quay ra lòng đường ngắm vài chiếc xe xuôi ngược. Những hạt mưa mỏng tanh buốt lạnh đem đến một cảm giác khác lạ khi cô nghe bên tai mình tiếng ai đó khẽ gọi:

- Em! Cho anh hỏi mấy giờ rồi?

Tiếng "em" sao mà ngọt ngào quá đổi. Linh xoay lại, bắt gặp đôi mắt sáng như sao Mai liền bối rối cúi nhìn đồng hồ trên tay mình. Chợt, Linh cười tinh ranh, ngược lên nhìn mặt người lạ mỉm cười:

- Tay anh đang đeo cái gì thế?

- À, nó bị hết pin rồi! - Gã trai cười xòa.

- Trùng hợp nhỉ? - Linh cười nửa miệng.

- Thế có nói không? Không tin thì đây!

Anh chàng có vẻ bức, gỡ cái đồng hồ từ tay mình và đưa ra trước mặt Linh bằng thái độ nhớn nhó nhất có thể.

Linh liếc mắt nhìn. Rõ ràng là đồng hồ chạy chậm mấy tiếng. Có lẽ hết pin thật. Nhưng không lẽ Linh lại thua lý gã trai lạ này. Cô lại cười:

- Điện thoại anh để làm cảnh à?

- À! Anh quên mất!

Gã trai nắm lấy cái điện thoại để trên bàn của mình, xuề xòa cười trừ rồi cầm ly nước mía hút cái rột hết ly. Linh bật cười sặc.

- Anh xưa như Diễm! - Linh trêu chọc.

Vài ánh nhìn kèm theo nụ cười tủm tỉm của những người khách xung quanh khiến anh chàng và Linh đỏ mặt. Linh cúi xuống ly nước đã voi đi hơn một nửa thấy hoan hỉ đôi phần.

- Diễm cũng phải thua anh! - Gã trai cười lém lỉnh
- Nhưng con gái mà đeo đồng hồ tay phải thì hơi cá tính đấy!

- Thế à!

- Em chưa nghe ai nói à?

- Anh là người thứ n!

- Đáo đẽ! Đã nói rồi mà! Rất cá tính! - Gã trai nháy mắt.

Linh vò bình thản ngắm những hạt mưa mỏng rơi xuống mái hiên rồi nhìn qua gã trai lạ hoắc với giọng rất khế:

- Anh đi đá bóng về à?

- Ủ! Anh đá sân Number 1.

- Ủm!

- Em có muốn đi xem anh đá không?

- Ủa mình có quen biết nhau sao? - Linh vặn lại.

- Em thật... Anh tên Hùng. Còn em?

- Em tên Linh!

- Từ bây giờ mình chính thức quen biết nhau! - Gã trai cười.

Mình đang thao thao bất tuyệt về một chủ đề nóng trên mạng với vẻ hoan hỉ. Cô bạn thân là tín đồ của mạng xã hội luôn tỏ ra triết lý và bàn luận vấn đề một cách khá hoạt ngôn. Linh cười mỉm, ra vẻ tán đồng rồi buột miệng nói thêm gà rán. Mình ậm ừ ưỡn người lên rồi nhăn mặt:

- Tao đang giảm cân! Mà y hơi ác khi khơi gợi sự thòm thèm của tao đó con mấm.

- Mà y chỉ việc nhìn tao ăn! - Linh chốt bằng việc đứng lên móc ví trả tiền nước mía rồi nhìn Minh cười hề hề - Thế có đi không?

- Đồ con mắmm! Tao mà tặng cân thì cái váy mới phải nhường cho em gái đó.

- Thanh lý cho em gái thì váy được tiếng thơm mà! - Linh về ga, vút đi.

KFC hiện ra ngay con đường mép biển. Linh gửi xe rồi kéo Minh vào. Minh lôi điện thoại ra, chụp con bạn thân tươi cười bên đĩa gà rán rồi hí hửng online Facebook và post ảnh lên với dòng status: "Gà rán với hotgirl!". Minh bấm cú comment với bạn bè cùng chiếc điện thoại trên tay. Linh bình thản cầm miếng đùi gà chấm tương rồi nhai một cách khoan thai.

Hùng từng nói Hùng thích ăn gà rán. Cô cũng đã từng cùng với Hùng ăn gà rán vào một chiều lất phất mưa bay. Nhưng những kỷ niệm đó luôn là một điều gì đó ảm áp mà Linh muốn giữ riêng. Người ta vốn ích kỷ với những hoài niệm. Và Linh cũng thế.

Linh trở về nhà khi ánh đèn nhòe mờ và không khí được mùi sương lạnh buốt mang vị biển. Tin nhắn đến từ một dãy số quen thuộc khiến Linh mím môi tỏ ra bình thản và vui mình trong chăn ấm khẽ mỉm cười. Linh đã tập quen dần khi đón nhận mọi thứ trong yên bình, tĩnh tâm. Cô chìm vào giấc ngủ say không vương bận. Tuổi 24 của Linh đang trôi đi, rất khẽ.

Café Luxor mang nét thanh tao bởi gam màu trắng tinh khiết. Linh thích ngồi trong phòng lạnh, cạnh

những khung cửa kính để nhìn ra ngoài, những đàn cá hồng nhón nhơ, tung tăng thật đáng yêu.

Tối qua Hùng nhắn: “Anh muốn gặp em, ngay chiều mai!”.

Rõ ràng là thế. Linh send đi một chữ “Ừ!”.

Hùng đến khá muộn. Không sao! Cô đã quen dần với việc chờ đợi. Thật ra, người ta nói đợi chờ cũng là hạnh phúc mà. Có người muốn mà có ai để chờ đợi đâu, dù rằng hạnh phúc ấy mong manh lắm.

Nụ cười của Hùng bừng sáng khi bước vào chỗ ngồi. Anh nhìn Linh đang mím môi cầm ống hút vọc vọc vào trái dưa tươi bằng thái độ hối lỗi.

- Anh xin lỗi! Báo cáo cuối năm phải nộp gấp nên anh tranh thủ.

- Người luôn có lý do là người hay ngụy biện.

- Em? - Hùng nhú mày nhìn Linh.

Cô thản nhiên nhún vai:

- Sếp em nói đừng bao giờ có lý do. Mọi lý do đều ngụy biện. Như sáng nay khi em đi làm trễ vì xe hư dọc đường, nhưng sếp nói: “Đi trễ là đi trễ!”.

- Anh biết lỗi rồi mà! - Hùng tỏ vẻ thành khẩn.

- Tốt!

Linh lại nhún vai, uống một ngụm nước lọc rồi nhìn ra lòng đường xe cộ qua lại. Thật lâu sau những

giây yên bình, Linh lôi từ trong cái túi xách to rộng của mình một nhánh Sứ Quân Tử có những bông hoa màu đỏ như nhung thơm nồng và đưa ra trước mặt Hùng. Anh chàng ngạc nhiên đón lấy và hít ngửi một cách vui vẻ.

- Rất lâu rồi anh mới nhìn thấy nó!

- ...

- Vững Tàu ít nhà trồng loài hoa này em nhỉ?

- Ừ.

- Em lạnh nhạt quá đó! - Hùng khẽ nhú mày.

- Em vốn thế mà!

- Này! Đồ con nít! - Thay vì nổi cáu Hùng tỏ ra dịu dàng.

- Gặp em chỉ để nói vậy sao? - Linh vặn lại. Ánh mắt nhìn sâu vào Hùng với vẻ dò xét.

- Ừ! Là muốn gặp em, thế thôi. - Hùng tỏ ra bình thản.

- Em tưởng anh thất tình! - Linh cười nửa miệng.

- Chưa! Nhưng... em có cần phải xía xói thế không bé?

- Có vẻ anh đang ác cảm với những gì em nói. - Linh làm ra vẻ bức.

- Không! Em lại hiểu theo khía cạnh phức tạp rồi.

Hùng im lặng. Linh im lặng. Cả hai im lặng đuổi theo những ý nghĩ của riêng mình.

Có cái gì đó trong Linh vỡ ra, tan hoang như mùa đông khê khàng gọi nắng đến để làm vỡ những mảng trời mờ đục trong một chiều loang lổ ánh sáng của những ngày đã cũ.

....

- Anh bị say nắng mất rồi. - Hùng thăm thì khi cùng Linh ngồi ăn kem trong không gian café 360 tọa lạc ở mép biển.

- Vậy à? - Linh nghe tim mình rộn rạo và tưởng như ngừng đập khi nó dội thúc vào Linh bằng những nhát mạnh và đau.

- Mới đây thôi. Anh không biết sao nữa. - Hùng ngược ra phía biển.

Những con sóng đang dội vào vách đá cửa vào lòng Linh những vết đau sâu hoắm. Linh trở về nhà bằng tâm trạng lơ dờ của một kẻ say kem. Cô không khóc. Cô không thấy mình đáng thương. Linh chỉ thấy mệt mỏi rồi lăn ra nệm. Cố ngủ thật sâu nhưng trong giấc ngủ chập chờn đó Linh nhìn thấy Hùng đang cười nói với mình:

- Cô bé xinh lắm, hiền nữa. Bữa nào anh dẫn bé đó gặp em cùng café làm quen.

Linh ừ. Mắt dôi ra xa qua những lớp sóng dày nổi nhau tìm về bờ cát.

Đồ ngốc! Sao người ta cứ phải làm đau nhau?

....

- Em thèm ốc! Mình đi ăn đi anh! - Linh đề nghị để dứt điểm những ký ức cũ.

- Vậy mình đi!

Ốc Nốc nằm cạnh mặt đường lớn. Đồng đúc và sôi nổi tiếng chuyện trò, tiếng xe máy râm ran. Linh gọi càng cúm rang muối và nghêu hấp sả. Cô thừa biết Hùng chỉ thích ăn nghêu hấp. Còn Linh, chỉ cần một đĩa càng cúm thì cô sẽ ngoan ngoãn chú tâm vào nó mà không màng gây sự hay làm phiền ai.

Linh tỏ ra ít nói. Hùng ăn thật chậm, nhìn điệu bộ của Linh khi cặm cúi gỡ thịt càng cúm cho vào miệng nhai mà bật cười. Đôi lúc, anh luôn tự hỏi, nếu người ấy không đột nhiên xuất hiện, dịu dàng và rất khẽ khiến anh rung động liệu anh có yêu Linh không? Nhất là khi anh từng thích Linh từ cái nhìn đầu tiên và giữa họ đã có những kỷ niệm gắn bó.

- Người ấy không thích ăn vặt lắm! - Hùng nói phá tan sự im lặng.

- Lạ nhỉ. Em thấy đa số con gái thích ăn vặt. - Linh vừa gỡ miếng càng cúm vừa nhú mắt nhìn Hùng.

- Đôi khi anh muốn rủ đi ăn chè, đi ăn khúc bạch hay ăn gói cuốn mà người ấy nhăn mặt nói ăn vặt nhanh tăng cân lắm.

- Khác với em nhỉ.

Hùng nhún vai chu miệng múc muỗng nước ghêu húp một cách ngon lành. Dường như anh đang có nhiều uẩn trắc không thể lý giải nổi. Linh cũng thần nhiên. Cô không muốn xen quá nhiều vào chuyện riêng tư của Hùng. Cô sợ một ngày, biết đâu người ấy lại chẳng nghi ngờ cô chính là kẻ châm mồi lửa cho rơm cháy phừng. Dù linh cảm con gái cho Linh biết Hùng đang mệt mỏi và có ý định dừng lại.

Họ cùng nhau dạo qua con đường biển dài ngoằng mang hơi lạnh. Linh thích cảm giác được thả mình trong cái không khí mát lạnh se se như này. Cảm giác khoan khoái và dịu nhẹ dù cái lạnh thấm vào da thịt khiến cô rùng mình. Hùng có vẻ trầm tư. Anh chạy xe rất chậm, mắt dõi về phía trước kiên định. Thảng hoặc anh nhìn qua Linh và khẽ nở nụ cười. Linh chun mũi ra vẻ buồn bã và khoái chí khi Hùng cũng chun miệng làm điệu bộ y chang Linh để trêu chọc cô.

Chia tay ở ngã tư, Hùng dừng xe, kéo tay Linh lại và sửa cho cô cái khăn choàng cổ ngay ngắn rồi mỉm cười dặn Linh về cẩn thận. Trái tim cô gái thanh xuân khẽ rung lên bồi hồi. Linh đỏ mặt. May mà ánh đèn đường vàng nhòe khiến Linh giấu được những bối rối, không thì cô không biết trốn vào đâu.

Linh âm ừ gật khẽ rồi cho xe đi.

Thành phố có bao nhiêu con đường, bao nhiêu ngã tư nhưng sao lại sinh ra cái ngã tư chặn đường nhà Linh và nhà Hùng vậy nhỉ? Nghĩa là họ luôn phải

dừng lại để đi qua nhau. Nghĩa là giữa họ luôn có những lần ranh che chắn. Linh khẽ nhếch môi cười. Cảm giác buồn làm trái tim cô thóp lại. Linh cố dỗ mình ngủ thật ngoan.

Minh lẩm nhẩm hát “Người yêu cũ” một cách rất hăng say. Linh ngồi bắt chéo chân trong công viên đọc sách. Thỉnh thoảng, cô nghiêng qua nhìn Minh khẽ cười và đọc cho Minh nghe một đoạn hay nào đó. Minh vẫn không ngừng hát. Bàn tay vuốt trên màn hình điện thoại rất mượt. Kỳ lạ. Sao lại có kẻ vừa chơi Candy vừa hát nhập tâm hay thế nhỉ. Linh buông cuốn sách xuống bãi cỏ xanh mượt, nhìn ra xung quanh. Một bên là con đường sạch sẽ ồn ào tiếng xe cộ, một bên là biển xanh và sóng vỗ rì rào bất tận. Xung quanh có vài nhóm người tụ tập ăn uống chuyện trò, từng đôi tình nhân dìu nhau đi dạo hoặc ngồi cạnh nhau thủ thủ thăm thì rồi gục đầu cười rúc rích. Linh thấy nhẹ lòng. Ngày chủ nhật của Linh trôi qua trong bình lặng với cô bạn thân. Họ thích ra công viên vì mát mẻ và thoải mái. Một vài cuộc hẹn café của vài anh chàng đang có ý định tán tỉnh nhưng Linh từ chối. Linh thấy điều đó thật vô vị và tẻ nhạt. Sao người ta cứ phải cố gặp một ai đó để làm vui lòng đối phương? Linh thì không. Linh không cố ép mình phải sống cuộc sống của người khác. Linh thích được là chính mình.

- Thành phố này tưởng to hóa ra nhỏ thật mà nhỉ?

- Minh đột nhiên nói.

- Sao?

- Kia kìa! Người ta của mày đang chờ bạn gái đi chơi kìa! - Minh vừa nói vừa nháy mắt ra đường.

Linh nhìn theo rồi im lặng gật gật.

- Nhỏ thật!

- Thế có đổi địa điểm không? - Minh nhìn Linh dò xét.

- Sao phải đổi. Chắc chắn họ không vào đây đâu.

Linh nhìn ra phía đường rồi khẳng định. Cô biết Hùng sẽ không đời nào dẫn bạn gái đi dạo công viên. Chắc là cô gái ấy sẽ không thích nơi này. Như Linh đoán, Hùng cho xe chạy thẳng. Minh thở ra. Cô nhìn bạn lắc đầu rồi cho phát nhạc bài "Người yêu cũ" lần nữa. Linh thản nhiên cầm cuốn sách lên đọc như không hề bận tâm. Nắng chơi vui trên những vòm lá và gió thì thảo cùng lũ chim đầy hân hoan.

Những ngày đông lạnh lạnh, Linh hay mặc áo len cổ tròn màu đỏ ngoài áo sơ mi và thông thả thắt khăn tơ tằm mỏng vào cổ, rồi khoan khoái ngồi uống sữa đậu nành trước khuôn viên công ty. Những đám mây biến mất thay bằng khoảng trời mờ đục và không khí se khít khiến Linh hay sụt sịt vì viêm mũi dị ứng.

Linh thường tận hưởng những khoảnh khắc bé xiu của những chuỗi ngày bận rộn bằng đôi mắt không vướng những nỗi buồn. Làn gió hiền ve vuốt gò má

khiến Linh chúm chím lục túi xách rồi mở điện thoại chụp khung cảnh xung quanh mình với vẻ đáng yêu.

Minh đã thay mái tóc đen dài bằng cách uốn xoắn và nhuộm nâu đỏ. Minh nói đây là cách để làm mới mình và giục Linh làm theo. Linh nhún vai tỏ vẻ không hứng thú lắm. Cô hay vọc những lọn tóc xoắn của Minh một cách nghịch ngợm và vân vê những lọn tóc rồi thắt bím đủ kiểu. Dường như cuộc sống của Linh chưa nhuộm những lo âu sau những khoảng trời vỡ và tự Linh tìm ra lối thoát. Linh không phải vô tư hay thản nhiên trước những cảm xúc vì Hùng nhưng cô chẳng biết làm gì ngoài việc đón nhận nó. Ừ thì có sao nếu Linh tỏ ra bình thản? Linh tự bằng lòng như thế.

Tin nhắn của Hùng vào một chiều cuối tuần khiến cô ngạc nhiên. Đang ở trong phòng Linh lật đật ra cửa. Hùng đang đứng cạnh xe mình và vén những chùm Sứ Quân Tử hít ngửi một cách khoan khoái khiến Linh mỉm cười. Cô mở cổng và không quên nhìn Hùng dò xét:

- Gió lạ nào đưa anh tới đây?

- Gió của trời. - Hùng lém lỉnh nheo mắt.

Họ ngồi dưới những tán Sứ Quân Tử thơm nồng. Thật lâu sau những yên lặng, Hùng nhìn Linh bằng đôi mắt ấm:

- Tuổi trẻ hay lạc đường em nhỉ?

Linh mỉm cười, cô đứng đưa chân rồi nhìn Hùng trên:

- Dạo này anh sến quá! Toàn lời văn vẻ.

- Anh biết em ghét văn chương nhưng người ta nói "ghét của nào trời trao của đó" đấy!

Linh chun mũi, nhéo vào tay Hùng một cái thật đau:

- Anh trù ẻo em à?

- Anh nói thật! - Hùng cười giòn.

Những câu chuyện không đầu không cuối kéo dài tận khi màn đêm bao vây các nẻo và mùi hoa Sứ Quân đượm sâu hơn vào lòng đêm. Hùng nhìn Linh như áy náy:

- Em đói bụng lắm không?

- Dạ không đói lắm nhưng mình đi ăn gì anh nhỉ?

- Ủ, em vào thay đồ đi!

- Đợi em một chút nhé! - Linh vào nhà, lên phòng, thay thật nhanh jean và sơ mi caro rồi đi ra cửa.

- Em đi xe em à?

- Tùy em! - Hùng mỉm cười.

Linh làm mọi thứ trong nháy mắt. Cô sợ anh phải đợi lâu. Khéo anh lại nổi cáu. Linh dắt xe mình ra cổng. Vài phút chững lại, Linh ngắt một nhánh hoa Sứ Quân thơm nồng đưa lên hít ngửi và bỏ vào hộc đồ tiện dụng trên xe Hùng. Anh chàng mỉm cười, nhìn cái nét ung dung của Linh thấy vừa lòng.

Họ cùng nhau đi ăn bún mắm rồi chạy vòng ra biển. Giữ xe xong, Linh níu cánh tay Hùng kéo anh lại hồ nước chụp hình cho mình. Linh làm mọi thứ trong tự nhiên, Hùng cũng hoan hỉ đóng tròn vai chàng photographer¹. Khi đã thấm mệt vì mãi chọn những góc đẹp chụp hình, Linh ngồi bệt xuống bãi cỏ. Cô ngắm Hùng, anh đang đưa tầm mắt ra phía biển với vẻ trầm tư. Những khoảng lặng bên Hùng luôn làm lòng Linh chùng xuống. Cô cúi mặt rồi chống cằm ngược lên nhìn lòng đường với dòng xe xuôi ngược. Linh không biết làm gì ngoài việc đếm những cặp tình nhân chò nhau dạo biển. Họ có vẻ hạnh phúc. Bao giờ thì Linh mới tìm thấy cảm giác ấm áp ngồi sau chàng trai cô yêu thương, hai tay ôm lấy eo và tựa cằm mình lên bờ vai người ấy nhỉ? Linh chợt thấy cay khóe mắt.

Hùng ngồi xuống cạnh Linh từ bao giờ. Anh chăm chú dõi theo ánh mắt của cô và mỉm cười. Từ rất lâu, điều làm anh thích nhất là nhìn ngắm Linh. Và Hùng nhìn thấy những dịu dàng trong trái tim vỡ của mình vì một người con gái khác.

Màn đêm bao lấy thành phố biển bằng những ánh đèn lấp lánh. Họ lấy xe để cùng dạo qua một vòng con đường biển trở về nhà. Cái lạnh khiến Linh rùng mình, cô thả những vòng xe nhỏ bé để tự mình thành thoi ngắm thành phố biển về đêm. Hùng cũng say sưa với những cảm xúc của riêng mình.

¹ Nhiếp ảnh, thợ chụp ảnh

Chia tay nhau ở ngã tư, như lẽ thường, Hùng dừng xe, kéo khăn voan mỏng trên cổ Linh sửa lại ngay ngắn. Anh làm tất cả những điều đó trong vô thức, như kiểu sự quan tâm của anh là lẽ hiển nhiên. Linh giữ bàn tay của Hùng lại, thật lâu, cô dịu giọng:

- Đừng quan tâm em theo cách đó! Đừng làm vậy nữa!

Hùng sững lại, cố giấu ánh mắt bối rối rồi nhếch môi cười. Thật ra anh đã cố gắng để nở nụ cười trọn vẹn nhưng quá khó khăn. Hùng lên xe, đợi cho Linh chạy khuất rồi rẽ về nhà trong trạng thái buồn lẩn đay dứt. Có lẽ anh cần kiên định hơn với những ranh giới rõ ràng để không làm ai tổn thương.

Linh về nhà, lao vào phòng và nằm phịch xuống trong những suy nghĩ rời rạc bầu vúu nhau khiến cô ngạt thở. Cô thật rất muốn dứt ra khỏi những cảm xúc này. Cuối cùng thì Linh cũng đã nói được những điều đó với Hùng. Cô sợ nếu tiếp tục nhận những quan tâm ấy sẽ khiến mình mềm lòng và có khi vượt xa những giới hạn ban đầu.

Cố dỗ mình chìm vào giấc ngủ, Linh mơ màng nghĩ đến một chuyến đi xa...

Bãi cát trắng chạy dài ôm ấp lấy những con sóng yên bình với khoảng trời trong xanh vời vời không làm Linh thanh thản. Cô hướng ánh mắt ra phía biển

xa mù cố gắng tìm kiếm những con thuyền lên đênh trên biển để nhập tâm với lời bài hát “Thuyền và biển” đang phát ra từ cái radio cũ rề rề của người bán kem ốc quế dạo. Minh nhìn sang Linh, huých nhẹ vào cánh tay Linh để bạn nhìn theo mình. Rõ là Minh muốn ăn kem. Linh gật khế, mở chiếc túi xách lấy tiền đưa Minh trước khi Minh kịp lao xuống chú bán kem mặc chiếc áo xanh lơ đã cũ. Vài phút sau Minh trở lại với hai cây kem ốc quế to sụ, cười hết cỡ khoe:

- Tao phải dùng chiêu thì ông ấy mới móc đầy cây kem cho đó.

- Chiêu gì? - Linh vừa mút miếng kem mát lạnh vừa nhìn Minh.

- Tao nói chú cho con thêm mỗi cây một muống kem nữa đi! Bạn con đang thất tình, con cố gắng để làm nó vui!

- Mà tốt với tao quá ha! - Linh lườm bạn, rồi vừa ăn kem vừa cố gắng nhìn ra xa khơi, cuối cùng, cô thật sự hoan hỉ khi một chiếc ghe đánh cá từ xa xa tiến lại.

- Mà nghĩ xem, tao có mỗi mày là bạn thân, không tốt với mày thì sau này tao cưới, ai sẽ làm phù dâu?

Minh nói tỉnh bơ và không nhìn sang Linh. Linh phì cười, néo vào hông bạn rõ đau, lườm:

- Hóa ra đều có ý đồ cả!

- Tao chỉ làm theo những gì mày vẫn nói.

- Tao nói sao?

- "Người không vì mình trời tru đất diệt!"

- Ừm!

- Vậy sao phải vì một người mà mày phải khổ sở như vậy? - Minh nhìn bạn, cho nốt miếng kem cuối cùng vào miệng.

- Tao đang khổ sở lắm sao?

- Đừng tự lừa dối mình!

- Khi tao gặp Hùng, tao đã nghĩ, chắc người đó dành cho mình, nhưng rồi chợt nhận ra rằng, thực sự không phải! - Linh nắm lấy tay Minh dè dặt.

- Đó! Chưa hẳn những gì mình thích đã hợp với mình! - Minh nhấn mạnh bằng đôi mắt tròn xoáy vào Linh, cô khẽ mỉm cười ôm lấy bờ vai bạn.

- Cảm ơn mày luôn bên cạnh tao! - Mắt Linh rom rớm nước.

Trở về nhà, Linh ngồi thật lâu dưới giàn hoa Sứ Quân, hít ngửi mùi nồng đượm và man mác nghĩ về sự ra đi của Hùng. Cách đây vài ngày, Hùng nhắn cho Linh rằng có lẽ họ sẽ không gặp được nhau nữa, anh sắp đi xa. Anh đi công tác ngoài Bắc, chuyến công tác này kéo dài có khi cả năm. Và đó cũng là cơ hội tốt để Hùng quên đi mối tình vừa qua. Linh bật khóc trong yên lặng. Có cái gì đó vỡ toang, mất mát khiến Linh không kiềm chế được nước mắt. Linh cố gắng giữ bình

tĩnh để không cho Hùng nhận ra rằng mình rất buồn. Rồi cuối cùng thiếp đi cùng với cái khăn ướt đắp trên mắt vì Linh sợ ngày mai khi đi làm, mọi người sẽ để ý đôi mắt sưng mọng của cô.

Những ngày dài trôi qua trong im lặng, Linh đang tập quen dần với cuộc sống trước đây. Thật chẳng dễ dàng để quên một ai đó đã và đang ngự trị trong trái tim mình như suối nguồn rạo rức. Linh cố gắng chấp nhận rằng cái mình thích chưa hẳn đã hợp với mình và cố gắng bình thản xem sự vắng mặt của anh là tốt cho tất cả. Dần dần, Linh quen với sự thiếu vắng ấy mỗi khi chạy xe dọc những con đường biển yên bình hay ngang qua café Luxor gắn liền với hình ảnh của anh hay ngồi gần cửa kính, quen với việc chạy ngang qua Ốc Nốc và ngoái lại để nhớ về một ai đó đã từng thân thuộc như cái ngõ nhỏ trước nhà thơm mùi hoa Sứ Quân nhà cô. Linh vẫn cùng Minh ngồi quán nước mía vỉa hè, nếu trời có bất chợt mưa, cô cũng sẽ mỉm cười nhìn xung quanh để nhớ lại những ngày đã cũ.

Đôi khi những trải nghiệm cho người ta cái nhìn mới, có thể tốt, có thể không tốt nhưng chung quy người ta hay gọi đó là kinh nghiệm. Linh vẫn thường tự hỏi, nếu một ngày nào đó, cũng tại quán nước mía đó, Linh gặp một người khác, cũng làm quen theo cách của Hùng thì sẽ thế nào? Nhưng rồi cô phì cười gạt đi. Trên đời, làm gì có nhiều cái ngẫu nhiên như thế.

Tròn sáu tháng sau khi Hùng đi, điều đó vẫn chẳng khiến Linh ngã quỵ. Đơn giản họ chưa yêu nhau, chưa từng tay nắm tay hay ôm nhau thật vội. Tất cả đều trong sáng, lung chừng như vốn dĩ họ chẳng thuộc về nhau, chẳng là của nhau. Hùng không nhắn tin hay gọi điện, Linh cũng im lặng đứng đưng cổ che giấu những mất mát. Điều cô có thể làm được đó là im lặng, tuy có lúc đã không kiềm chế được bấm số gọi cho anh nhưng vẫn kịp tắt máy. Có lúc lại nhớ anh quay quắt, vô thức nhắn tin rồi cũng vội xóa đi. Linh sợ phải đối mặt với hết thảy. Tình yêu của Linh tốt nhất nên cất giữ trong một ngăn tủ đựng đồ cũ, biết đâu lại hay.

Công việc và những ngày cuối tuần bên Minh luôn ngốn hết thảy thời gian của Linh, để dù có vô tình hay cố ý, cô vẫn chỉ có thể nhớ về một ai đó trong những khoảng lặng ít ỏi của mình. Linh thừa nhận rằng cô mong ngóng ngày anh trở về nhưng lại tự trấn an mình rằng biết đâu, vào lúc này, ngay tại thành phố xa lạ ấy, người cô mong nhớ đang tay trong tay với một ai khác, đó cũng là điều dễ hiểu. Linh thôi chờ đợi nữa. Đã sáu tháng rồi và quy luật “xa mặt cách lòng” luôn đúng trong vài trường hợp.

Những buổi tối dạo biển cùng Minh trở về, Linh thường dành vài phút yên lặng để đứng yên hít ngửi mùi hoa Sứ Quân quen thuộc. Minh nói rằng mùi thơm nồng đượm của một loài hoa nào đó luôn không tốt cho khứu giác, không tốt cho sức khỏe. Linh biết điều

đó, nhất là người bị viêm mũi dị ứng như cô. Nhưng không hiểu sao Linh lại yêu cái mùi hoa này đến thế. Cô cũng yêu nó như yêu những con sóng vỗ bờ. Liệu nơi phương trời xa lạ nào đó, có ai nhớ đến mùi hoa đã từng thân thuộc này không? Rồi Linh tự cười với chính mình. Người còn không nhớ người, huống chi đó chỉ là giàn hoa im lìm nằm khiêm nhường trong ngõ nhỏ.

Cuộc hẹn với Minh cùng nhau xem phim ở Việt Phú tạm hoãn vì Minh bận đột xuất khiến Linh chưng hửng khi cô đã chuẩn bị hết thảy và đang đứng trước cửa rạp. Linh nhún vai, cho điện thoại vào túi quần rồi kiên quyết với ý định của mình rằng cô sẽ đi xem phim một mình vào tối ngày “máu chảy về tim”. Cảm giác xem phim một mình thế nào nhỉ? Linh chỉ mỉm cười, xếp hàng mua vé rồi lặng lẽ pha chút ung dung nhìn những cặp tình nhân líu ríu nắm tay nhau bước lên những bậc thang để vào phòng chiếu.

Bộ phim không đến nỗi nhàm chán nhưng có điều gì đó khiến Linh uể oải ngáp ngáp dài rồi không đợi hết phim, vì có thể đoán ra đoạn kết, cô quyết định ra về để chui vào chăn ấm nệm êm vừa nghe nhạc vừa đọc nốt cuốn “Để hôn em thêm lần nữa” của Trần Thu Trang.

Ánh đèn nhòe mờ, từ xa, Linh đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Những nhành hoa rũ xuống, mang màu đỏ dịu dàng nép mình trong lòng đêm yên tĩnh.

Lòng Linh chùng xuống. Một bóng dáng cao lớn, bình thản ngẩng mây trời rồi vúi lấy một vài nhành hoa hít ngửi, tất cả diễn ra trong yên lặng. Cổng nhà cô vẫn đóng kín. Chiếc xe quen thuộc dựng sát mép cổng và trên yên xe có một bó hoa hồng đỏ rực. Phải, Linh có thể nhận ra một bó hoa hồng đỏ còn đọng những giọt nước long lanh và chắc chắn nó phải đúng mười một bông. Linh tắt máy, bàn chân quẩn quýt nhau khiến cô tưởng mình không thể đứng vững. Nụ cười rạng rỡ của anh cùng ánh mắt nheo nheo quen thuộc đập vào mắt Linh. Linh mím môi, nhìn chăm chú vào nụ cười đó rồi buột miệng:

- Anh làm gì ở đây?

- Anh đang đứng ở dưới giàn hoa Sứ Quân!

- Làm gì?

- Anh nhớ giàn hoa này!

Hùng nheo đôi mắt tinh nghịch rồi ôm lấy bờ vai run run của Linh. Bàn tay anh nhẹ nhẹ vuốt những sợi tóc mỏng manh của cô lòa xòa trong gió thì thầm: "Anh nhớ em, nhớ em không chịu được!". Linh thề là Linh không thể chống cự những dịu dàng êm ái ấy. Linh đưa bàn tay mình ôm lấy bờ vai mà cô luôn ao ước được dựa vào rồi nhìn bó hoa hồng đang nằm yên trên yên xe phụng phịu:

- Tại sao lại là mười một bông?

- Vậy tại sao em lại nhớ anh?

Linh bật cười, cô vuốt nhành hoa Sứ Quân đang sà xuống trên đầu mình rồi chun miệng lí nhí rằng cô nào có nhớ anh, nhưng những điều ấy đã tan vào đêm yên tĩnh. Dưới giàn hoa Sứ Quân đêm ấy, có hai người hôn nhau.

HIỆN EM KIẾP SAU

Quỳnh Hoa

Người ta vẫn bảo: “Khi tình yêu đến, tự khắc sẽ yêu thôi”. Nhưng khi tình yêu đã đến rồi mà ta không biết trân trọng, không gìn giữ thì rốt cục sẽ để lạc mất yêu thương. Giống như “anh” và “cô” vậy...

Cô vẫn hay hỏi anh: “Anh à! Anh có thấy em đẹp không?”.

Hôm nay cũng vậy, cô đứng trước mặt anh, khoác trên mình bộ váy cưới lộng lẫy, tinh khôi, mỉm cười nhìn anh âu yếm: “Anh à! Anh thấy hôm nay em có đẹp không?”.

“Ừ. Đẹp lắm. Em... quả thực rất đẹp!” Anh mỉm cười chua xót.

Còn gì để nói nữa đây, anh chỉ muốn chạy đến bên cô, ôm cô và nói: “Em đẹp lắm. Bộ váy cưới này hợp với em lắm. Nhưng anh ta không hợp với em đâu. Hãy cùng anh thoát ra khỏi nơi này. Hãy là cô dâu của anh, hãy yêu anh, hãy cùng anh sống đến trọn đời trọn kiếp. Anh hứa sẽ mãi mãi yêu em!”.

Lời nói chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng, lý trí đã buộc anh quay lưng bước đi, hai tay siết chặt kìm giữ trái tim đang phập phồng kích động. Anh nghe thấy lời cô nói trong nghen ngào.

“Nếu có kiếp sau, hãy là chú rể của em nhé!”

“Ừ! Nếu có kiếp sau, kiếp sau nữa, dù em có thay đổi, dù em có xấu xí, dù em có là ai đi chăng nữa, anh cũng sẽ là chú rể của em.”

Trước đây cô luôn lảng nhãng theo anh. Anh tiến một bước, đã thấy cô ở phía trước, lùi một bước cũng thấy cô đứng phía sau.

Ngày Thuý Diên rời bỏ anh đi theo người đàn ông khác, anh đã nổi nóng với cô. Anh nói chỉ tại cô cứ bám riết như vậy nên anh mới bị hiểu lầm, mới bị cô ấy từ bỏ.

Đêm ấy, anh đã uống rượu rất nhiều, uống đến nỗi trời đất quay cuồng, không còn biết điều gì nữa. Là bởi anh biết rằng, có một người con gái luôn đứng phía sau anh, sẽ dìu anh về nhà sẽ chăm sóc cho anh

suốt đêm. Duy chỉ có một điều anh không ngờ tới, đêm hôm ấy anh uống rất nhiều, gây sự với một đám du côn, anh bị người ta đánh bầm dập đã đành còn hại cô vì cứu anh mà đỡ một nhát dao. Ngay cả đến khi ngất đi, trong cơn mơ, cô vẫn thì thầm: “Anh không bị đau ở đâu đấy chứ? Anh không bị thương chứ?”.

Chết tiệt! Tại sao lại cứ tốt với anh thế chứ? Tại sao người cô yêu lại là anh? Tại sao lại vì một thằng đàn ông như anh mà chịu thiệt thòi?

Sau này khi đã ở bên nhau, anh hỏi cô tại sao tối hôm đó lại liều lĩnh như vậy. Chả nhẽ với cô anh còn quan trọng hơn cả mạng sống hay sao? Cô chỉ mỉm cười, nói: “Là để anh yêu em!”.

Mỗi lần cô đùa như vậy, anh không thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận bởi trong trái tim anh vẫn còn hình bóng một người con gái. Anh nhớ Thuỳ Diên, cũng không chắc thứ tình cảm còn lại là yêu hay là hận, nỗi hận của một thằng đàn ông bị phụ tình. Từng ngày, anh luôn cầu mong cho cô nếm trải cảm giác đau khổ như anh đã từng trải qua.

Hằng ngày anh cùng cô nấu cơm, cùng cô mua sắm thế nhưng anh vẫn không thôi nhớ về Thuỳ Diên, về năm năm gắn bó. Cô ấy là mối tình đầu và cũng là người con gái anh hằng ao ước được cầm tay sánh bước vào lễ đường trong tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người xung quanh.

Anh biết như thế là tàn nhẫn với cô khi mà đã biết bao lần anh cầm tấm ảnh của Thuỳ Diên lên ngắm nhìn. Đôi lần cô nhìn thấy nhưng luôn giả bộ không biết, khi cô quay đi anh biết cô khẽ đưa tay quệt những giọt nước mắt đang chảy dài.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, cô vẫn không đòi hỏi ở anh một thân phận, cô cũng không ép anh phải dành cho cô thứ tình cảm gọi là tình yêu. Cô chỉ lặng lẽ quan tâm anh, dành hết tình cảm cho anh. Nếu anh có hỏi tại sao lại chấp nhận thiệt thòi như vậy thì cô cũng lại cười: "Là bởi trái tim em chỉ rung động trước anh thôi. Nó muốn em yêu anh cũng như anh đã yêu người ấy".

Cho đến một ngày...

Một buổi sớm anh gặp lại Thuỳ Diên, là cô ấy đến tìm anh. Cô ấy ôm anh, ôm rất chặt, cái ôm sau bao tháng ngày xa cách hoá ra cũng không mãnh liệt như anh tưởng. Trước đây đôi lần suy nghĩ anh cũng đã từng mừng tượng đến tình huống gặp lại, anh đã nghĩ sẵn lời chào hỏi xã giao, những lời hỏi thăm dành cho cô ấy. Thế nhưng trong giờ phút này anh chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn.

Thuỳ Diên ôm anh rất chặt, cô khóc lóc mong anh cho cơ hội quay về, anh vẫn không thấy vui như mình vẫn tưởng. Điều duy nhất là anh thấy lo, lo rằng cô sẽ nhìn thấy anh và Diên ôm nhau, sẽ rời bỏ anh, sẽ không còn ai đứng phía sau an ủi anh, sẽ không còn ai đợi cửa lúc anh trở về nhà, không có người nhắc

tin chúc anh ngủ ngon mỗi tối, nhắc anh mặc thêm áo mỗi khi gió lạnh ủa về.

Hoá ra tình yêu lại đến từ những điều đơn giản như thế. Hoá ra bấy lâu nay thứ tình cảm anh dành cho Diên chỉ là sự lầm tưởng về nỗi đau trong quá khứ. Hoá ra anh cũng đã yêu cô từ lâu mà không hề hay biết. Lại thật, con người ta chỉ mất một giây để yêu một người, nhưng lại cần bao lâu để nhận ra thứ tình cảm đó.

Khoảnh khắc này anh mới nhận ra mình đã yêu cô. Nhưng có phải đã quá muộn không? Cô đã đứng đó, đã lặng lẽ quan sát anh, đã nhìn thấy tất cả.

Đến lúc sự thật ra anh mới thấy cô đã bỏ đi. Cô ấy khóc, những giọt nước mắt ấy lại rơi vì anh nữa rồi. Anh đuổi theo muốn ngăn cô lại, nói với cô ấy rằng anh không còn yêu Thuỳ Diên, người anh yêu chính là cô. Thế nhưng người con gái đang đứng trước mặt anh đây cũng đang khóc, cũng van lơn xin anh đừng đi, thế thì anh phải biết làm sao.

“Em xin lỗi! Anh hãy cho em một cơ hội. Em biết em đã sai rồi. Em không mong anh tha thứ ngay bây giờ. Em biết là anh vẫn còn yêu em, chỉ cần có thời gian chúng ta lại quay trở về như cũ, phải không anh?”

“Xin lỗi, nhưng tôi không còn yêu cô, sau này và mãi mãi sẽ không còn yêu thêm lần nào nữa!”

Anh đuổi theo người mới rời đi, đuổi mãi, đuổi mãi cũng không kịp. Cô chạy đi đâu anh không biết.

Anh có gọi điện cô cũng không trả lời. Mỗi ngày anh lại trở về nhà mà không thấy cô đứng đợi, anh lại bỏ đi uống rượu, uống thật say, cho đến nửa đêm mới trở về. Như vậy dù anh có khóc, có đau cũng không sợ mất mặt, như vậy thì anh có thể tự huyễn hoặc mình rằng cô vì đợi anh lâu quá, không đợi được nên bỏ về mất rồi.

Cho đến một hôm, cô gọi cho anh:

“Anh à!”

Anh lặng đi mất năm giây, giọng nói quen thuộc ấy anh vẫn tìm kiếm trong giấc mơ. Anh áp chặt điện thoại vào tai, để nghe rõ từng lời cô nói:

“Anh có đang nghe không?”

“Có, anh nghe!”

“Em sắp kết hôn.”

Câu nói của cô chặn đứng cổ họng anh, khiến cho câu nói “Anh nhớ em” của anh chưa kịp phát ra đã bị chặn đứng lại. Anh thấy mắt mình cay xè, trái tim như bị ai bóp nghẹt, đau đến phát điên. Cảm giác này khi Thuý Diên bỏ anh đi, cũng không đau đến thế. Anh và cô cùng yên lặng lắng nghe nhịp thở của nhau qua điện thoại. Mãi lâu sau, cô mới nói:

“Anh sống có tốt không?”

· “Tốt.”

"Anh với Thuỳ Diên hạnh phúc chứ?"

"Hạnh phúc. Rất hạnh phúc."

"Như thế thì em vui rồi."

.....

"Anh này..."

"Hả?"

"Nếu có kiếp sau anh sẽ yêu em chứ?"

"Sẽ. Nhất định sẽ yêu em."

"Thật chứ? Anh không gạt em đấy chứ?"

"Thật. Nếu có kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa, anh cũng sẽ yêu em."

"Kiếp sau" - Anh thầm rửa sự nhu nhược của mình. Nếu kiếp này đã không có cơ duyên thì liệu rằng kiếp sau có còn được gặp lại. Cô đã sắp lấy chồng thì liệu rằng nói ra tình yêu của anh có thay đổi được gì.

Bản năng của con người ta là đi tìm hạnh phúc, không có ai đủ can đảm nhấn chìm mình trong nỗi đau mãi mãi. Dù cô đã từng yêu anh như thế nào thì cũng không thể làm khác. Anh chỉ hận bản thân mình ngu dốt không thể tự mình đưa ra quyết định vào lúc quan trọng nhất. Liệu rằng ngày hôm ấy nếu anh kịp ngăn cô lại, nói với cô rằng anh yêu cô thì sự tình có đi đến ngày hôm nay.

Ba tháng trước, cái ngày cô nhìn thấy anh và Thuý Diên ở cửa, cô đã đau đớn biết nhường nào. Trước đây khi thấy anh nâng niu tấm ảnh của Thuý Diên cô đau đớn một, bây giờ khi thấy cô ấy ôm anh, cô còn đau gấp mười. Giá như lúc đó anh đẩy cô ấy ra, nói với cô ấy những lời tuyệt tình thì cô đã hạnh phúc biết bao.

Cô bỏ đi, đi mãi đến khi không cất bước được nữa, cô thấy một quán rượu bên đường. Cũng tốt, người ta vẫn bảo uống rượu giúp người ta quên đi mọi buồn phiền. Hôm nay cô cũng muốn thử. Chỉ tiếc là, cô đã thử sai cách. Đêm hôm đó cô đã uống rất nhiều, nhiều đến nỗi quên hết đi mọi thứ xung quanh, cảm giác tê liệt, bản thân mất tự chủ. Trong cơn say cô đã qua đêm với một người đàn ông khác. Ba tháng sau cô mới biết mình đã mang thai. Hơn một lần cô vào viện với ý định bỏ đứa con trong bụng, nhưng rốt cục lần nào cũng không đành. Cũng may người đàn ông kia rất tốt, anh ta hứa sẽ chịu trách nhiệm với mọi thứ, kể cả cô và đứa bé. Hôm đó cũng là do anh quá chén mới làm vậy. Anh ta xin lỗi cô, xin lỗi vì đã huỷ hoại hạnh phúc của một đời con gái. Cô cũng không trách anh ta, cô chỉ trách chính mình quá ngu ngốc.

Ngày lễ cưới diễn ra, cô đã trông thấy anh từ xa, cô muốn chạy đến bên anh, cùng anh bỏ trốn đến một nơi nào đó, hai người sẽ làm lại từ đầu. Chỉ cần anh chạy đến nắm tay cô, nói với cô hãy đi cùng anh thì dù là chân trời góc bể nào cô cũng quyết theo anh đến

cùng. Chỉ tiếc là anh vẫn đứng đó mỉm cười chúc cô hạnh phúc. Khi cha sứ đọc lời tuyên thệ cô muốn nói: “Không. Con không đồng ý. Người con yêu là người khác chứ không phải người này. Chú rể của con phải là người đàn ông khác kia!”. Thế nhưng cô vẫn mỉm cười, gật đầu nói tiếng con đồng ý.

“Anh đứng đây trong bộ vest đen

Bộ áo cưới thật đẹp mà em đã chọn

Và khi em xuất hiện rực rỡ

Em đã làm anh ngạt thở trong đam mê

Dù giàu có hay nghèo khổ

Lúc khoẻ mạnh cũng như lúc ốm đau

Và chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa

Nhưng trái tim anh luôn mãi chứa bóng hình em

Cho đến ngày chúng mình già nua và xấu xí

Anh sẽ luôn yêu em, yêu mãi không thôi.”

Cô và anh đứng đối diện, lẩm nhẩm theo ca từ bài hát mà hai người thích nhất. Hôm nay anh cũng mặc áo vest đen, cô cũng khoác trên mình bộ áo cưới lộng lẫy. Nhưng đáng tiếc anh không phải chú rể của cô, rồi cục đến cuối cùng, cô chỉ dám thu hết can đảm hỏi anh: “Anh à! Nếu có kiếp sau nhất định phải tìm thấy em nhé!”.

“Ừ, sẽ.”

“Nhất định phải cưới em, phải là chú rể của em nhé.”

“Ừ nhất định.”

Anh sẽ chỉ yêu em, sẽ chỉ cưới mình em.

Cô không nghe rõ lời anh nói chỉ thấy bóng anh khuất xa dần. Đây có lẽ là lần cuối cùng cô được trông thấy anh rồi. Mắt cô nhoè đi, hai hàng lệ làm nhoà lớp trang điểm. Tệ thật, hôm nay cô là cô dâu xấu xí nhất rồi.

Anh quay bước đi, miệng vẫn luôn lầm nhảm câu hát: “Anh yêu em! Dù khi tóc em ướt, quần áo lôi thôi và phấn son lem nhem cả gương mặt, em vẫn xinh đẹp ngọt ngào và đáng yêu! ”.

Hẹn em ở kiếp sau nhé, khi đó nhất định anh sẽ yêu em, yêu em suốt đời.

LỜI CHƯA NÓI

Clouds Pink

“**Y**ạ đi, đông đến cũng được hai mùa, cô vẫn một mình, vẫn cô đơn và nghĩ về hắn, nhưng có điều trái tim cô không còn gấp gáp mỗi khi nhìn thấy hắn.”

Ngày ấy cô 20 tuổi, cái tuổi đầy mơ mộng mà người ta vẫn hay gọi: “Tuổi 20, tuổi đẹp nhất của đời người”. Cô chẳng xinh hay quá nổi bật nhưng đủ duyên để khiến trái tim bao chàng trai phải loạn nhịp. Cô nghe, hiểu và kiêu hãnh vì điều đó. Cô thích thú với việc có người theo đuổi nhưng trái tim chưa một lần đón nhận tình cảm của ai, cũng chưa ai cho cô hiểu yêu một người là thế nào - cho đến khi gặp hắn.

Cô và hắn học chung lớp Đại học, cô ngồi đầu dãy phía ngoài còn hắn ngược lại - ngồi góc cuối dãy phía trong. Cô chỉ nhận ra điều đó khi hình ảnh Naruto¹ xuất hiện trong hộp thư đến.

- Bạn này học lớp mình nhỉ?

Nổ đom đóm, hai mắt cô đập vào màn hình. "Tên này là tên nào? Dưới đất chui lên hay trên trời rơi xuống mà gần hết năm hai Đại học rồi còn không biết bạn mình." Trong khi cô đâu có dùng thuật tàng hình, phụng phịu ầm ức cô trả lời.

- Ủ. Đúng rồi, cậu là ai mà đến giờ còn không biết tớ?

- Thì tại trên lớp tớ biết gần hết, còn con gái tớ biết các bạn thôi.

- Thế lớp mình cậu biết được bao nhiêu người?

- Con trai thì tớ biết gần hết, còn con gái tớ biết khoảng mười lăm người.

Té xiu, cô phá lên cười. Mình thuộc dạng không để ý rồi mà còn biết lớp có tám mươi người, đã thế gái còn chiếm gần hết, không nhớ quê nhưng chí ít cũng nhớ tên tuổi, mặt mũi. Lắc đầu cô trèo lên giường ngủ, bỏ mặc hắn với tin nhắn còn dở dang nghĩ bụng "tên này khùng".

Sau hôm ấy, ngày nào cô cũng nhận được tin nhắn từ avatar Naruto, cô chẳng bận tâm tại sao hắn nhắn

¹ Nhân vật truyện tranh.

tin cho mình nhưng lâu dần cô cũng tò mò, rồi cô biết thì ra hấn là một tên cao ngầu của lớp nhưng khá đẹp trai - cô thích vì điều đó.

- Này, cho tớ số điện thoại của cậu đi?

- Tại sao lại cần số tớ, trên thông tin Facebook có đó, cậu tự tìm đi.

- Nhưng tớ không thấy.

- Không thấy thì thôi.

Ngày 20/10. Lớp tổ chức liên hoan, các bạn nam lần lượt đi tặng hoa cho bạn nữ, hấn cũng từ đâu chui đến, gương mặt rạng rỡ.

- Tặng cậu này.

Nhìn bông hồng trên tay hấn mà cô phì cười, không hiểu tên này ngố thế nào nữa, đã thay mặt lớp tặng phái nữ thì chọn lấy bông nào đẹp đẹp tí, đằng này lại... chặc... Héo rũ đã thế còn bị sâu cắn cánh, quay mặt đi cười trộm, cô thầm thì:

- Cảm ơn cậu nhé.

Mày mò thế nào hấn cũng có được số điện thoại của cô, hấn nhắn tin hỏi thăm cô nhiều hơn.

- Cậu ngủ chưa?

- Tớ chưa. Cậu chưa ngủ à?

- Tớ vừa ngủ dậy, nhưng mơ thấy lại buồn, giờ không ngủ được nữa?

- Mơ thấy gì mà buồn?

- Không có gì. Chỉ là mơ thấy một người.

- Người cậu yêu hả?

- Ừm... Lại nhớ người ấy, nhưng người ấy không nhớ tớ.

- ...

Thì ra hần yêu đơn phương, hần buồn nhiều lắm, cô hiểu và cảm nhận được điều đó. Dần dần cô và hần nói chuyện nhiều hơn mỗi ngày, bất kể sáng, trưa, chiều, tối... Vô tình cô trở thành điểm tựa mỗi khi hần nhớ về người cũ, những lúc hần buồn và cần cô. Tự đắc kiêu ngạo cô bắt hần gọi mình bằng "chị". Hần ngốc nghếch cũng gật đầu đồng ý. Rồi cô và hần lúc thì tớ - cậu, lúc thì chị - em loạn xị cả lên. Cuộc sống của cô cũng vì thế thay đổi.

Cô và hần bắt đầu có những buổi đi chơi cùng nhau theo nghĩa bạn bè, chị em gì gì đó cô không biết, chỉ biết rằng hai người có khá nhiều điểm chung. Tư tưởng lớn nhất là học cùng lớp, hần sống nội tâm, ít nói, hay buồn - cô cũng thế; hần thích trời mưa, xem phim, nuôi chó mèo, thích âm nhạc, đặc biệt của Thùy Chi - cô cũng vậy. Khủng hơn nữa, cô và hần cùng thích loại đồ uống không được người lớn cho lắm - sữa milo, thích ăn bất cứ thứ gì liên quan đến

dừa (nước dừa, kẹo dừa, thạch dừa...). Một lần vô tình cô buông:

- Ngày nhỏ tớ toàn tắm bằng nước dừa thôi.

Vậy mà hấn rú lên:

- Cái gì? Cậu á? Tớ mà biết ai phí phạm như thế tớ không tha đâu!!!

- Không tha thì cậu định làm gì tớ nào?

- Ờ thì... Lần này tớ tha cho cậu, cậu khác.

- Tớ được đặc cách à? Hihi.

Hấn không nói gì mà cầm đầu hút hết cốc nước dừa. Duy có điểm khác nhau mà cô thấy đó là: cô và hấn ở hai thái cực đầu lớp - cuối lớp.

Một tháng, hai tháng cứ thế trôi, cô - hấn vẫn thế, vẫn giữ mối quan hệ đó, cho đến một ngày như mọi ngày cô bật nick sáng, hấn online.

- Cậu làm gì vậy? Sao giờ mới lên Facebook?

- Tớ đang học bài nhưng không vào nên lên xem tí.

- Thế làm tớ đợi cậu mãi. Sao học không vào?

Chẳng biết ma xui, quỷ khiến thế nào cô "bùm" ngay:

- Tớ nhớ c...

Hấn mất tích 10 phút. "Thôi tiêu rồi, chắc tên này tưởng mình nhớ hấn thật, phải làm sao bây giờ?", cô rúc mặt vạt lộn với đồng thú nhồi bông vì xấu hổ.

"Bùm!"

- Cậu nhớ ai cơ?

- Tớ nhớ c...

- Nhớ chị nào?

- Haha. Tớ biết cậu đang nghĩ gì nha, tớ thích suy nghĩ của cậu. Haha.

- Tớ nghĩ gì nào?

- Nghĩ cái cậu đang nghĩ ý! Thôi tớ đi tắm đây, đang buồn nói chuyện với cậu vui hẳn lên, hihi. Hẹn cậu sau nhé! Pipi Naruto!

Cô tắt máy mà vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt ngẩn ngơ của hắn. "Tiếng mưa rơi vẫn âm thầm trong đêm dường như quạnh hiu, trôi về đâu áng mây cuối trời. Có giấc mơ em mong chờ một ngày mai bao nắng ấm..." - Vu vơ cô hát ca khúc mà cô và hắn thường nghe. Cô thấy yêu đời hơn, thấy cuộc sống ý nghĩa hơn vì có hắn.

00:30

Điện thoại rung, chẳng nhìn cô cũng biết, cô ghét thói quen nhắn tin của hắn, toàn kiểu "ngủ ngày càychiêm" khiến cô sáng nào cũng bơ phờ vì thức muộn. Ghét là thế nhưng ngày nào hắn không nhắn cô lại thấy thiếu thiếu và có chút gì đó nhớ nhung, cô không hiểu.

- Cậu ngủ chưa?

- Tớ chưa. Thế cậu, sao giờ này chưa ngủ?

Thực ra cô chưa ngủ vì chờ đợi tin nhắn của hắn.

- Tớ chưa ngủ được, nói chuyện với tớ nhé?

- Ừm, có gì cậu nói đi.

- Chuyện lúc chiều cậu nói với tớ có thật không?

Cô giả ngây ngô không hiểu.

- Chuyện gì cơ?

- Chuyện ý ý?

- Chuyện ý là chuyện gì? Ờ thì, buồn buồn nên định trêu cậu tí. Mà thế là tớ không được nhớ cậu chứ gì?

- Không phải, tớ chỉ sợ cậu không thèm để ý đến tớ thôi, thực ra tớ có chuyện muốn nói với cậu lâu lắm rồi, cậu muốn nghe không?

- Chuyện gì? Cứ nói đi.

- Nhưng biết rồi cậu có giúp được tớ không?

- Thì cậu cứ nói đi, miễn trong phạm vi tớ sẽ cố gắng.

- Thế giờ tớ bảo tớ đang để ý đến Vy, bạn giúp tớ thế nào?

- Thế nào là thế nào? Một là để ý, hai là không có gì đâu.

- Nhưng tớ sợ bạn ý không cho tớ để ý.

- Trời. Thế giờ tớ bảo không cho thì cậu cũng thôi à ?

- Không. Nếu bạn ý không đồng ý thì tớ chỉ dám nhìn từ xa thôi. Cậu hỏi bạn ý đi.

- Tớ nghĩ nếu hiểu và cảm nhận được thì cậu sẽ có câu trả lời.

- Vậy thì tớ hiểu rồi.

Hắn là thế đó, chẳng dám đương đầu với mọi chuyện, hắn chưa làm đã sợ thất bại, ngay cả người hắn thích hắn cũng sợ chẳng dám theo đuổi phải hỏi ý kiến, vì vậy lúc nào hắn cũng là người đứng sau quan sát. Nhưng lần này cô thấy vui, vui vì hắn nói hắn để ý đến Vy – chính là cô.

Biết được tình cảm của hắn, càng ngày cô chẳng xem hắn ra gì, lúc nào cô cũng bắt nạt, cũng lạnh lùng, thờ ơ với hắn, có đụng nhau trên lớp cô cũng xem như hắn vô hình, cô cứ vui đùa với các bạn khác giới mà đâu biết rằng hắn buồn nhiều lắm.

- Cậu ơi! Tớ buồn nhiều lắm.

- Cậu bị làm sao?

- Hình như tớ yêu ai cũng chỉ tớ là người khổ hay sao ý?

- Là sao? Tớ không hiểu?

- Không có gì? Chỉ là tớ thấy cô đơn.

- Cậu lại nhớ người ấy à?

- Không. Từ khi có cậu tớ không còn nhớ người ấy nữa.

Cô thấy mình lâng lâng hạnh phúc.

- Nói dối.

- Sao cậu không chịu tin, không chịu hiểu tớ cứ khiến tớ đau như vậy? Một lần cậu hãy nhìn về phía tớ, yêu tớ được không?

Choáng váng, mặc dù phần nào cảm nhận được tình cảm của hắn dành cho cô nhưng khi nghe hắn nói cô vẫn ngỡ ngàng, bối rối.

- Gì cơ? Trường hợp này tớ chưa nghĩ đến đâu. Cậu suy nghĩ kỹ chưa? Là cậu yêu tớ hay chỉ thích thôi? Trước giờ tớ chưa nhận lời yêu một ai cả vì tớ luôn sợ, tớ sợ mất đi thứ gì đó, sợ tình cảm của mình không đủ lớn, sợ người tớ thương và chính bản thân tớ bị tổn thương.

- Tớ cũng vậy, tớ từng tổn thương một lần trong tình cảm nên tớ hiểu ý của cậu, nhưng tớ muốn nói với cậu, cứ giữ trong lòng khó chịu lắm. Tớ biết cậu cũng quý tớ, nhưng có lẽ tớ chỉ là em của cậu như cậu vẫn nói thôi, còn chuyện tình cảm chắc tớ không xứng với cậu. Tớ xin lỗi.

- Sao cậu nói thế? Nếu đã yêu thì đừng nói xứng hay không, chỉ là tớ cần thời gian, tớ không muốn thứ gọi là tình yêu ràng buộc. Cứ quan tâm và hiểu nhau như vậy có phải tốt hơn không, nhiều người nói yêu nhau nhưng chắc gì đã hiểu người mình yêu cần gì? Tớ không nhận lời không phải vì tớ không thương cậu, tớ

không muốn cậu hối hận, không muốn cậu nhầm lẫn giữa yêu và thích.

- ...

Mười phút trôi đi, hấn không trả lời, cô lo lắng, cô sợ hấn buồn, chui đầu vào chăn nhìn màn hình điện thoại cô thiếp đi lúc nào - hấn lại ngủ quên, cái tật xấu không tài nào bỏ được.

Từ hôm ấy, hấn ngoan ngoãn gọi cô bằng chị vì hấn luôn nghĩ cô chỉ xem hấn như em mà thôi - Đúng là tên khờ còn sót thời nguyên thủy.

Kết thúc kì thi cũng vào ngày giáp Tết, lớp tổ chức đi du lịch hai ngày một đêm. Cô háo hức chuẩn bị mọi thứ, cô muốn có những kỉ niệm thật đẹp cùng mọi người và hấn cũng không ngoại lệ. Suốt chặng đường dài bốn tiếng cô say mềm không còn tâm trí mà vui đùa nữa, mọi người thì ảnh ọt, cô đành ôm gối nằm mà trong đầu vẫn còn thấy bóng dáng xe chạy. Còn hấn cứ lon ton như chim non gặp mẹ lôi cô dậy.

- Chị ơi chụp ảnh với em đi, em chả có cái nào với chị cả.

Như phản xạ cô đứng lên chạy theo, bỗng cô khựng lại giật tay mình khỏi lòng bàn tay hấn - hấn ngơ ngác, lũ bạn cô đang phía trước, giờ thì hấn hiểu tại sao cô làm vậy, hấn buồn quay mặt đi góc khác. Vậy là đường ai nấy đi, cô đi cùng nhóm bạn thân

của cô, còn hấn đi với những bạn nữ xinh xắn trong lớp, đã thế còn chụp bao nhiêu ảnh nữa chứ, đẹp trai có khác, con gái cứ gọi là chết mê chết mệt, dậm chân hậm hực cô lâu bầu: “Chẳng qua là mình không chụp thôi nhá!”.

Đêm hôm ấy, dưới ánh lửa trại cô nhận ra đôi mắt hấn thật đẹp, đôi mắt thường ngày hấn vẫn dành cho cô, trái tim cô thổn thức vì cảm giác được nhìn người mình thương, mỉm cười cô cầm tay hấn kéo đi hòa vào dòng người, cùng nướng ngô, cùng chơi trò nhặt trứng, hút rượu cần và tay trong tay nhảy theo tiếng sạp.

Khi cả đoàn trở về Hà Nội, cũng là lúc hấn chuẩn bị về quê đón tết.

- Chị ngủ chưa, ngày mai em về rồi.

Cảm giác như sắp mất thứ gì đó, cô làm một tuôn.

- Sao lại thế, chị tưởng hai ngày nữa em mới về cơ mà, làm sao bây giờ? Thế là từ giờ đến hết tết chị không được gặp em nữa à?

- Em cũng buồn lắm. Hay thế này đi, mai chị dẫn em đi ăn kem như đã hứa nhé?

- Thế đợt nọ ai bảo trời lạnh không ăn cơ?

- Thì tại hôm đó em đang ở quê đi làm sao được. Đi đi chị nhá.

- Được rồi, sáng mai gặp em nhé.

Thực ra, cô cũng muốn gặp hấn.

...

Trời mưa phùn kèm theo cái lạnh giá của mùa đông, ngồi bên ly kem cô và hấn nói chuyện trên trời dưới biển, cô thấy hạnh phúc thật đơn giản là giây phút được ngồi cạnh hấn, liệu đó có phải là yêu - Mím cười cô chợt nghĩ.

- Chị! Có bao giờ em không phải là em của chị không?

Câu hỏi bất ngờ của hấn khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt.

- Vốn dĩ em có phải là em chị đâu.

Cô không biết liệu hấn có ngốc đến mức không hiểu ẩn ý những gì cô muốn nói trong đó không mà hấn im lặng không nói thêm gì nữa.

Hấn về, Hà Nội chỉ còn lại mình cô, ngày trở nên dài kinh khủng, cô chỉ mong đêm nhanh đến để cô lại nói chuyện cùng hấn.

- Chị ơi! Em nhớ chị.

Tim cô loạn nhịp vì tin nhắn của hấn, trước giờ chưa có ai khiến trái tim cô đập khố sở đến vậy. Hấn nói nhớ cô, cô có nên tin hấn.

- Vừa gặp lúc sáng đã nhớ rồi à? Chị chả nhớ em.

- Chị thì có bao giờ nhớ ai đâu, mà thôi mình em nhớ là được rồi.

Hắn thật ngốc, không phải cô không nhớ hắn mà nhớ rất rất nhiều, nhưng bản thân không cho phép cô nói ra điều đó, cô không muốn để hắn biết tình cảm cô dành cho hắn nhiều thế nào, như vậy sau này cô sẽ khổ.

Ngồi trên xe mà đầu óc cô nghĩ về hắn, cái Tết đầu tiên trong đời cô muốn nó trôi qua thật nhanh, cô muốn trở lại Hà Nội - nơi ồn ào, đông đúc mà cô ghét, nơi khiến cô nhiều lần phải rơi nước mắt vì nhớ bố mẹ, nhưng cũng chính nơi ấy lại có người cô thương - là hắn, cô nhớ, nhớ nhiều lắm.

Nhưng rồi cái gì đến vẫn cứ đến dù cho ta không hề mong đợi nó xảy ra. Người yêu đơn phương cô lại học cùng cô và hắn, anh không được lành lặn như người ta nhưng tình cảm anh dành cho cô lại quá lớn, mọi người trong lớp đều hưởng ứng ủng hộ, nhưng tất cả những gì cô có thể là giúp đỡ anh trong công việc học tập ngoài ra cô không hề có ý nghĩ gì khác.

- Chị ơi, có người yêu chị đấy.

- Là sao hả em? chị không hiểu.

- Chị lên Facebook mà xem, người ấy làm nhiều thứ về chị lắm.

- Ở đây không có mạng chị không xem được, có gì em nói chị nghe nào.

-Thì chị cứ lên là biết, chúc mừng chị nha.

- Chúc mừng chị? Vì cái gì?

- Vì chị đã có người yêu.

- Điên mất, rốt cục có chuyện gì, em nói chị xem, đừng có như thế nữa.

- Thôi em mệt rồi em ngủ đây. Chị ngủ đi.

Vậy là hấn mất tích không hề giải thích, không nói thêm điều gì nữa. Cứ thế, ngày thứ nhất rồi ngày thứ hai hấn không nhắn tin hỏi thăm cô, cô thấp thỏm lo lắng, đành hạ mình soạn tin nhắn - cái tin đầu tiên cũng là duy nhất cô gửi trước cho hấn trong suốt sáu tháng quen nhau.

- Em oi!!!

Một ngày, hai ngày, ... trôi qua, cô chờ đợi tin nhắn của hấn trong vô vọng: “Lẽ nào hấn giận?”, nhưng chẳng có lý gì để hấn giận cô cả, trong chuyện này cô và hấn không ai có lỗi, cũng chẳng phải tại người thứ ba, hấn có quyền yêu cô thì người khác cũng có, quan trọng là - trong cô có hấn, vậy mà hấn không hiểu hay vì cô quá lạnh lùng vô tâm nên hấn không nhận ra, hấn giả ngốc hay bản thân hấn ngốc thật, vì hấn đã quên cô hay tại hấn cũng đang chờ đợi tin nhắn của cô một lần nữa? Bao nhiêu câu hỏi về hấn cứ vương vấn trong tâm trí cô.

Ngày có hấn bên cạnh, cô cứ thỏa sức tỏ ra lạnh lùng, vô tâm, một tin nhắn hỏi thăm trước cũng chưa một lần cô gửi - điều đó chỉ thực hiện một chiều từ phía hấn. Cô đâu có biết hấn cũng buồn, cũng cần quan tâm như chính cô vậy. Có những lần vô tình bắt gặp ánh mắt hấn, những kìm nén nhớ nhung bấy lâu nay lại trào dâng trong cô. Ngày trước cô yêu ánh mắt đó bao nhiêu thì giờ đây cô sợ nó bấy nhiêu, cô không dám đối diện với sự thật rằng cô mất hấn, nhìn làm gì khi giờ đây cô và hấn chẳng là gì của nhau cả, còn yêu cô sao hấn lại buông tay dễ dàng như thế? Để giờ, đứng đối diện với nhau mà như hai người xa lạ, muốn chào hỏi nhau nhưng cổ họng nghẹn đắng, chỉ biết nhìn sang hướng khác mà nước mắt tuôn rơi, cô hận.

Cô quyết định thay đổi từ A đến Z, khởi đầu với mái tóc vàng hoe, dép cao gót cùng những chiếc váy xòe duyên dáng. Trước mặt hấn thì cô tươi cười cùng đám bạn, nhưng khi hấn đi rồi thì lòng cô đau thắt, cứ thế cô diễn vai một thiên thần vui vẻ trong bộ phim dài tập sáu tháng liền.

Hấn cũng chẳng kém. Không có cô hấn nói cười nhiều hơn, chơi cũng nhiều hơn, hẹn hò chắc cũng nhiều hơn bởi hấn đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc - hấn có người yêu vào tháng sáu. Người ấy trẻ tuổi và ăn diện hơn cô, nói năng với hấn nhẹ nhàng hơn cô - nhưng cô biết đó không phải mẫu người hấn thích, nhưng bù lại người ấy yêu và quan tâm hấn chân

thành, dám làm tất cả những gì có thể mà trước giờ cô không thể nào cho hấn, cô đau vì điều đó.

Cô chẳng biết làm gì ngoài việc giam mình mà khóc, bao nhiêu ảm ức chịu đựng trong cô như vỡ òa, suốt thời gian qua cô phải gồng mình lừa dối bản thân, chấp nhận những mối quan hệ mới, làm mọi cách để không nghĩ về hấn nhưng chẳng thể. Vậy mà hấn, chỉ mới sáu tháng đã có người khác, trong tim hấn không còn vị trí cho cô nữa, cô có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi. Rốt cuộc cô là gì của hấn ? Càng tự hỏi cô càng đau và thấy mình thật ngốc. Cứ mãi giữ và hi vọng thứ tình cảm mà cuối cùng chỉ có cô là người tổn thương. Cô quyết định đối diện với sự thật, sẽ không ép bản thân, không tỏ ra mạnh mẽ trước mặt hấn nữa. Những lúc cần cô cứ thỏa sức nhớ, nghĩ về hấn. Sáu tháng qua những gì cô cố tránh thì nay cô làm, nghe lại tất cả những bài hát, những bộ phim mà cô cùng hấn xem, đi lại những con đường quen thuộc có những kỉ niệm cô và hấn, lúc ấy nụ cười, giọng nói của hấn lại vang vọng bên tai:

“Chị ơi nhanh lên!”

“Em cao như thế làm sao chị với được!”

“Chị yên tâm, vì cao nên tay em dài, em sẽ nắm tay chị cùng đi.”

Ôm mặt cô lại khóc, tất cả những lời hấn nói cô đều nhớ hết còn hấn thì sao, hấn quên cô, quên cả những gì hấn hứa. Không biết cô nhớ hấn nhiều thế

nào và tần suất hần xuất hiện trong giấc mơ của cô là bao nhiêu cô không nhớ nổi, chỉ biết rằng mỗi lần tỉnh dậy nước mắt cô lại đầm đìa trên gối, nhìn người ta hạnh phúc cô lại thầm ước ngày ấy cô vứt bỏ bớt cái tôi, quan tâm hần nhiều hơn một chút thì giờ đây có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn gấp nhiều lần.

Hạ qua đi, đông lại đến cũng được hai mùa, cô vẫn một mình, vẫn cô đơn và nghĩ về hần, nhưng có điều trái tim cô không còn gấp gáp mỗi khi nhìn thấy hần, cô cảm nhận bằng trái tim nhiều hơn những gì cô thấy, lặng lẽ bước theo sau và quan tâm hần mỗi khi cùng chung bước trên đoạn đường về.

Cô đâu nhận ra rằng hần cũng âm thầm làm những điều đó vì cô.

Vẫn dịp 20/10, nhưng nó khác hai năm về trước. Thời tiết lạnh và mưa phùn không còn ấm áp như ngày ấy nữa, và cô cũng không còn nhận được bông hồng nào từ hần dù là héo rũ hay bị sâu cắn cánh. Cô chuẩn bị quần áo đi liên hoan cùng lớp. Chẳng phải sắp đặt nhưng hần lại ngồi đối diện cô, đồng nghĩa với việc không thể tránh khỏi bắt gặp ánh mắt hần. Hần uống rượu, cô chẳng quản mà cũng chẳng có lý gì cô phải quản hần, nhưng cô thấy xót. Khi còn ở bên cô, chưa bao giờ hần uống rượu và uống nhiều như thế, cô không muốn nhìn thấy hần trong bộ dạng này. Đang ăn uống tung bừng thì cô chủ nhiệm đùa:

- Công nhận nhìn Vy hiền và ít nói thế nhưng khi đã nói thì rất chất nha.

Cả lớp cười ầm lên làm cô chín cả mặt.

- Vâng. Đúng rồi cô ạ. Vy hiền lắm, đến đi tắm còn phải nói với em thì không hiền sao được ạ ? - Nam nhìn cô đá đẩu.

Minh tiếp lời.

- Sao mày biết hay thế Nam. Hóa ra lời đồn đại mày với Vy yêu nhau là thật à?

Cả lớp lại "Ồ" lên.

- Mày khéo giỏi. Muốn biết câu trả lời thì cứ hỏi Vy đi.

Nhìn thẳng bạn thân của mình mà cô giận tím mặt. Trước mặt bao nhiêu người mà hấn dám trêu cô thế, quay sang nhìn hấn cô lại càng tức hơn, hấn vẫn cầm ly rượu uống như không có gì xảy ra. Xin phép cô giáo đứng dậy, cô chạy ra ngoài khiến Nam đơ mặt ra vì biết mình đùa quá trớn. Giờ thì hấn mới không thể ngờ được nữa, hấn cũng đứng dậy chạy theo ra cửa cầm tay kéo cô lại.

- Chị đừng đi.

Phải mất vài phút cô mới định hình ra hành động của hấn. Mắt cô róm lệ nhìn hấn lạnh lùng.

- Buông ra!

Không để cho hắn kịp trả lời cánh tay cô đã rời khỏi tay hắn cứ thế chạy đi, cô sợ trái tim cô lại rung động vì ánh mắt của hắn, cô đã tự hứa sẽ lẳng lặng mà quan tâm, theo dõi hắn rồi một ngày nào đó vết thương trong cô về hắn có thể mờ dần chứ không phải làm những điều đó để cô lại yêu hắn thêm lần nữa. Nhưng rồi lý trí vẫn không thắng nổi trái tim, cô dừng chạy và quay đầu bước lại.

Mọi người đã về gần hết, hắn vẫn ngồi đó. Cô tiến lại gần, vẫn dùng cái giọng ngày xưa với hắn.

- Em có đứng lên không thì bảo?

Hắn giả câm giả điếc như không nghe thấy, vẫn uống.

- Em có nghe chị nói không hả?

Bỏ ly rượu xuống hắn bật dậy.

- Nghe? Tại sao em phải nghe chị? Đã bao giờ chị nghe em nói chưa?

Hắn bỏ đi, cô đứng như chôn chân tại chỗ. Hắn lớn tiếng, lần đầu tiên hắn lớn tiếng với cô, mọi người há hốc mồm, đến cô cũng không dám tin những gì đang diễn ra, cô chạy đuổi theo hắn.

- Em đứng lại cho chị!

Hắn như không nghe thấy cô gọi cứ thế đi. Đứng giữa đường cô như hiểu ra mọi thứ, cô cứ nghĩ hắn ác nhưng không phải, cô còn ác hơn gấp bội. Chưa một lần cô chịu đặt mình vào vị trí của hắn, lúc nào

cũng bắt hấn thế này thế nọ, thích nghe hấn nói lời yêu thương với mình nhưng lại chưa một lần chịu thừa nhận rằng: cô nhớ hấn. Hấn không cần cô phải là người yêu hấn để ràng buộc nếu như cô không thích, chỉ cần cô cho hấn được cảm giác yêu thương, được quan tâm nhưng cô đâu có làm những điều đó, tất cả những gì cô làm là phủ nhận tình cảm của mình. Cô bật khóc, mưa cứ thế tát vào mặt khiến môi cô mặn đắng, chính cô đã giết hấn, giết chết tình yêu đầu của mình, vô tâm đã khiến cô tổn thương, cô có thể chịu nhưng nó khiến cả người cô yêu đau khổ thì cô không thể chịu được. Tim cô đau nhiều lắm, cô vừa khóc vừa gào lên trong tuyệt vọng.

- Anh đừng đi! Em yêu anh, nhớ anh nhiều lắm!

Cứ thế cô đứng lặng trong mưa, bóng đã khuất dần trong đêm tối, hấn không nghe thấy lời cô nói - lời mà sâu tận trái tim cô muốn hấn biết. Cô gục đầu xuống như lịm đi.

Đêm hôm ấy, hấn làm lành và nói lời xin lỗi cô, đặt lên má cô nụ hôn đầu tiên giữa hai người, cô mỉm cười hạnh phúc. Bất giác giật mình, thì ra cô lại mơ, lại nhớ về hấn. Cắn chặt môi để ngăn cho nước mắt rơi, cô tựa đầu vào tường nhìn ra khoảng tối trầm tư suy nghĩ. Cô nghĩ kĩ rồi, cô quyết định thay đổi, thay đổi tất cả vì hấn. Sau đêm nay ngày mai cô sẽ bắt đầu "chinh phục" trái tim hấn, cô không cho phép trái tim mình tổn thương nữa và lần này, cô sẽ đổi vai, sẽ là người "nói lời yêu" với hấn.

NÀY, MÌNH YÊU NHAU NHÉ!

Thảo Từ

Tình yêu hay nhỉ. Đâu cần nói ra. Chỉ cần cảm nhận là đủ rồi. Và cũng đâu cần điều gì lớn lao. Chỉ cần bên nhau, thoải mái, hạnh phúc là đủ.

Tặng NM của tở.

1. “Kết thúc một tình yêu, làm bạn đôi khi chỉ là cái cớ để một người gặp một người, để một người được quan tâm một người...”

Một buổi chiều nắng hanh hao, tôi đã gặp Thiên Bình. Cô ấy không quá xinh, nhưng có cái gì đó rất cuốn hút, lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã không thể rời mắt. Rồi tôi gặp Thiên Bình nhiều lần sau buổi chiều hanh hao ấy. Cô ấy luôn cười thật tươi và vẫy tay chào mỗi

khi nhìn thấy tôi. Tôi chưa gặp ai như vậy. Chỉ tại ở cái thành phố xa lạ này, sự thân quen là điều mà ai cũng muốn, nhưng không phải ai cũng có. Người ta chạm mặt nhau hàng ngày, ánh mắt giao nhau hàng tỉ lần, nhưng tình cảm không đủ để trở thành bạn, thành tri kỉ.

Lần thứ n gặp Thiên Bình, tôi đã cố gắng kéo cô ấy ngồi lại nói chuyện với mình nhiều hơn. Cô ấy khẽ nhìn tôi vẻ khó hiểu nhưng vẫn vui vẻ tiếp chuyện. Thực sự là “Thiên Bình của tôi” rất bận. Ai đó quá rảnh rồi khi nhìn người khác bận rộn, sẽ nảy sinh sự ghen tị xấu xí. Tôi bảo với Thiên Bình, đừng có tham gia nhiều hoạt động như vậy. Vì như thế, cô làm gì còn thời gian để yêu và chăm sóc bản thân mình nữa. Cô ấy cười to, thật to giữa sân trường khiến một vài người quay lại nhìn.

“Cậu này, giờ mới đôi mươi, yêu sớm khổ lắm!”

Ừ, đúng là yêu khổ thật. Tôi yêu người yêu cũ ba năm, để rồi vì xa nhau ba ngày không liên lạc, người đó chia tay tôi. Lý do cũ rích: “Chúng ta không hợp nhau!” Tôi đau khổ ba tháng sau đó. Tự nhủ, khi vào Đại học, sẽ tập trung học hành, không yêu đương gì cả. Đến khi ra trường, đi làm ổn định, sẽ yêu ai đó và cưới luôn, để con tim lành lặn và trọn vẹn cho người vợ sau này.

Thế nhưng, đến lần thứ $n + 1$ gặp Thiên Bình, tôi biết cái suy nghĩ về yêu đương trên đã bị tôi tống vào vùng suy nghĩ dờ hoi. Tôi nhận ra mình có cái gì đó

khác, rất khác khi ở bên Thiên Bình. Và một ngày nào đó, sớm thôi, tôi muốn Thiên Bình nhìn ra tình cảm của mình.

Nhạc trong Ipad khẽ vang khi tôi gặp Thiên Bình giữa sân trường giờ vắng người.

“Cất tiếng hát giữa đêm khuya xa

Lắng nghe nhịp đập con tim

Cứ mỗi khi em đến bên anh

Lời nói em như làn gió”

2. Con gió lạ.

Lần thứ n vô tình gặp Vũ giữa khoảng sân trường đầy nắng, tôi đã có thời gian ngồi chuyện trò với cậu. Về một chủ đề rất chi củ chuối. Tình yêu – thứ tình mà ngàn đời nay, người ta vẫn luôn kiếm tìm, mong chờ và hy sinh tất cả vì nó. Tôi thì không. À không, hiện tại thì không mới phải. Tôi dành toàn bộ thời gian của mình vào việc tham gia câu lạc bộ ở trường, đi học võ ở nhà thiếu nhi và đi học tiếng anh ở trung tâm. Tôi chỉ dành một chút thời gian cuối ngày cho bạn bè và những sở thích cá nhân. Một ngày của tôi được lấp kín tới từng phút.

Bạn bè quen biết từ cấp ba, đứa nào cũng ngạc nhiên khi trong tôi, có một sự thay đổi vô cùng lớn. Một con bé nhút nhát, ít tham gia hoạt động tập thể,

giờ thì thấy mặt ở hầu hết các sự kiện cho sinh viên. Bạn bè mới quen thì tò mò, thắc mắc, rồi tự nhủ, chắc cấp ba cũng đã giỏi rồi nên giờ mới tốt như thế này. Có người khen tốt, có người cười chê. Nhưng tôi mặc kệ, tôi cố gắng cho bản thân tôi biết là ổn. Thực sự, nếu cứ dành thời gian quan tâm người khác nghĩ gì về mình, bạn chẳng làm được việc gì to lớn cả.

Lúc Vũ hỏi tôi về “thời gian để yêu”, tôi đã bật cười. Đó là một câu hỏi vô cùng khó để trả lời cho trọn. Vì bản thân tôi, đã được trải qua cái cảm giác được gọi là yêu, để rồi đau khổ với nó trong một quãng thời gian không hề ngắn. Tôi cười rất to, to đến nỗi Vũ phải ngạc nhiên và những người khác cũng quay lại nhìn. Giữa khoảng sân trường vắng, tôi nói nhỏ với Vũ rằng “...Yêu sớm khổ lắm”. Cậu im lặng, thả trôi suy nghĩ theo cơn gió vô hình nào đó thổi qua.

Tôi quý Vũ. Cậu ấy không những đẹp trai mà tính cách lại rất tốt. Lần đầu tiên gặp cậu tôi đã chết đứ đừ nụ cười mát lạnh giữa ngày nắng hanh hao và gió yếu ớt. Tôi biết mình đã say nắng thật khi cả buổi gặp mặt ấy, tôi cứ nhìn mãi về hướng cậu cười. Tôi đã cố tình cười thật tươi mỗi lần gặp cậu ấy, như để nhắc nhở rằng chúng tôi đã quen nhau và có thể trở thành bạn bè thân thiết ở ngôi trường toàn người mới này.

Và việc ấy có hiệu quả. Cậu ấy đã cười rất nhiều khi nghe tôi kể chuyện. Tôi cũng vậy. Tôi biết, tình cảm chúng tôi dành cho nhau lớn dần lên bởi những

câu chuyện cười vụn vặt, bởi những điểm chung và những điều linh tinh khác của hai cung hoàng đạo. Nhưng ngặt một nỗi, hình như cậu ấy có người yêu rồi. Tôi tình cờ thấy bức ảnh cậu với người con gái khác trong ví. Thoáng chút buồn.

3. Chúng ta chỉ là bạn.

Phải thú thật một điều, ở bên Thiên Bình rất thoải mái. Tôi có thể nói với cô ấy hàng giờ mà không muốn nghỉ. Vì cô ấy rất biết lắng nghe. Tôi thích cái cách cô ấy cười thật, rất thật mỗi lần tôi kể chuyện cười. Dù tôi tự thấy câu chuyện của mình chẳng buồn cười lắm, nhưng nhìn cô cười, tôi lại thấy nó rất buồn cười, rất đáng yêu. Tôi cũng thích cách cô kể chuyện. Những câu chuyện không đầu không cuối, cuốn trôi tôi đi như những cơn sóng ngoài kia vẫn làm thế. Sau mỗi giờ học, tôi chỉ muốn ngồi cạnh cô góc sân thượng ngập gió, nơi tình cờ chúng tôi gặp nhau khi trống tiết. Để nghe cô kể chuyện, nghe cô cười, để những mệt mỏi học hành tan biến hết trước khi về nhà.

“Này, chúng ta cứ làm bạn như thế này thì hay nhỉ? Chẳng phải lo âu suy nghĩ gì cả. Vui thì kể chuyện vui, buồn thì kể chuyện buồn. Tự do, thoải mái. Tối về muện có thể gọi nhau đưa về, chứ không phải báo cáo lý do vì sao thế. Chúng ta sẽ chơi với nhau đến già, thân thiết và gắn bó. Sau này con chúng ta sẽ chơi thân như chúng ta nữa. Vũ nhỉ?”

Không biết vô tình hay hữu ý, Thiên Bình lại nói ra những điều ấy ngay lúc đó. Khi mà tôi đã chuẩn bị tất cả để nói ra ba từ đặc biệt với cô ấy. Tôi sợ, người như bị trúng gió. Cô ấy đang hỏi tôi cái gì đó, tôi phải tỉnh lại để trả lời. Tôi lấy tay tự tát mình cái bộp.

“Ơ Vũ, cậu sao thế, sao lại tát mình như thế?”

Cô ấy đang cầm tay tôi kia, đang xoa xoa chỗ mắt đỏ nơi mặt tôi kia. Nhưng cô nào biết, tôi đau ở trong tim cơ. Vết sẹo tình yêu tưởng đã lành, giờ như bị ai đó cầm kim đâm cho một nhát. Nhói đau. Tôi nhìn cô ấy hồi lâu, rồi mỉm cười.

“Thỉnh thoảng tay tớ lại không điều khiển được ý mà! Cậu bảo sao á? Ừ, tất nhiên rồi, chúng mình sẽ chơi thân mười năm, hai mươi năm thậm chí là lâu hơn ấy chứ. Sau này con trai tớ sẽ lấy con gái cậu, hai chúng ta sẽ thành thông gia!”

Thiên Bình quay đi và cười. Tôi biết, mình đã có màn nói dối thật hoàn hảo. Tôi cũng cười theo Thiên Bình, để giấu đi một cái gì đó sắp chực trào ra. Sau đó thì Thiên Bình kể một câu chuyện gì đó rất dài và có vẻ rất hay. Nhưng tôi không còn nhớ gì nữa. Tôi cười như một chiếc máy khi thấy cô ấy cười. Tôi còn chêm thêm vài câu gì đó cơ, vì cô ấy còn quay ra cù lét tôi mà.

Tôi không nhớ gì nữa. Trong đầu tôi là một mớ bong bong các câu hỏi tại sao. “Tại sao cô ấy lại nói

chúng ta chỉ là bạn?", "Tại sao lại đúng ngày hôm đó?", "Tại sao lại đúng nơi đó, nơi cho tôi biết mình đã yêu cô mất rồi?" Tại sao chứ? Ai có thể đem cho tôi quyển "Một nghìn câu hỏi về tình yêu" ra đây được không? Hãy cứu tôi khỏi cơn bão vì sao này đi!

4. Ngày có nhiều hơn muện phiền.

Tần số tôi đi với Vũ nhiều hơn. Cũng không biết vì sao nữa. Chỉ là tôi rất hay "vô tình" gặp cậu vào những khoảng thời gian trống. Khi thì ở thư viện, khi thì ở sân trường lúc hết tiết, lúc ở quán ăn trưa, lúc làm ở quán photo. Mọi nơi trong khoảng không của trường Đại học này, tôi đều có thể bắt gặp hình ảnh của Vũ. Tôi lấy làm thích. Điều đó sẽ giúp chúng tôi thân nhau hơn, và sẽ có một tình bạn thật đẹp để nhớ.

Nhưng lần thứ $n + 2$ đi với Vũ, tôi bắt đầu thấy khó chịu. Khi một ai đó cứ nhìn chằm chằm, có thể họ nghĩ chúng tôi là một đôi. Và một đôi lệch. Vũ quá cao, với chiều cao như cậu, thì chỉ có cô siêu mẫu mới hợp là bạn gái. Còn tôi thì quá thấp. "Nhìn cậu đi với bạn ấy, chẳng khác nào Đôn Ki-hô-tê và Xan-chô Pan-xa trong trích đoạn "Đánh nhau với cối xay gió"; "Hãy tìm ai đó phù hợp hơn đi!".

Ừ, thì tại tôi thấp, tôi không phủ nhận. Nhưng trong tình bạn cao thấp trở thành một vấn đề à? Mà cả trong tình yêu nữa. Chiều cao không tương xứng thì

sao? Người ta phải từ bỏ thứ tình cảm của họ sao? Đôi lúc, con người ta thật quá đáng. Dù vô tình hay hữu ý, thì những câu nói kiểu như trên sẽ rạch một vết dài vào con tim của người nghe nó.

Tôi đã rất cáu khi Vũ rủ tôi ra một góc riêng để nói chuyện. Ngay lúc đó, tôi chỉ muốn nói thẳng vào mặt cậu ấy rằng: "Chúng ta đừng chơi với nhau nữa, cậu chọn người cao gần bằng cậu mà chơi!" Tôi muốn hét, muốn đấm, muốn đá tất cả mọi thứ liên quan đến cậu ấy. Nhưng khi lên tới đó, góc sân thượng ngập gió, nhìn Vũ rất đáng yêu và có gì đó rất nghiêm trọng. Tôi lại kìm lòng xuống, để những ảm ức theo đường dạ dày đi ra ngoài. Cậu ấy không cần biết điều này.

Và chẳng hiểu sao nữa, tôi lại nói câu: "Chúng ta là bạn như thế này thì hay nhỉ..." Tôi muốn thân hơn với cậu ấy? Không, tôi muốn không chơi với cậu ấy nữa kìa. Không, thực ra tôi rất muốn ở bên cậu ấy như một người đặc biệt kìa. Cái kiểu như người yêu cơ. Để được cậu quan tâm chăm sóc, để cho những người xấu xa kia ghen tỵ với tình cảm của chúng tôi, để làm nhiều cái thú vị cùng nhau, để có được rất nhiều điều tốt đẹp khác.

Nhưng có lẽ tôi đã sai rồi. Những điều tôi nghĩ, tôi làm đều trở thành ngốc nghếch khi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. Có cái gì đó ướt đẫm. Và có cái gì đó tôi vừa bỏ qua, vừa tự mình vứt đi không thương tiếc. Cậu ấy tự tát mình. Cái tát mạnh đến nỗi bên má tấy

đỏ và hồng lịa khỏi xác. Cậu nhìn tôi, cái nhìn rất gần nhưng bỗng xa lạ quá. Tôi không thể hiểu được nữa. Cậu cười, nhưng nụ cười đó không dành cho tôi vì nó còn có cả vị mặn chát trong đó. Tôi cầm bàn tay cậu. Nó run rẩy và lạnh lẽo. Dù có bàn tay thật ấm, nhưng tôi biết mình không thể sưởi ấm cho đôi bàn tay cậu cũng như trái tim của tôi lúc này.

Tôi chuyển hướng, kể cho cậu một câu chuyện dài, thật buồn cười. Nhưng hình như cậu không nghe thấy nó nữa. Cậu cười gượng gạo, thêm chút khó chịu. Tôi muốn phá vỡ bầu không khí này nên tôi đã cù lét cậu ấy. Cậu giật mình lùi lại, nhưng vẫn cười và cố gắng cù lét lại tôi. Tôi định hỏi cậu có gì muốn nói với tôi. Nhưng nhận ra câu hỏi đó giờ thật vô nghĩa. Vì muốn nói, nhất định cậu ấy sẽ tranh phần tôi và nói từ đầu rồi.

Có những khoảng im lặng, để hai người cùng sắp xếp lại suy nghĩ và tình cảm của mình giành cho đối phương, để tự đưa ra quyết định cho chính bản thân và con tim đang đập mạnh này.

5. “Những ngày xưa ấy nay còn đâu, vội xa rồi nào ai níu giữ được!”

Sau lần ngồi sân thượng với Thiên Bình, tôi bảo bản thân rằng: “Tránh xa cô ấy, càng xa càng tốt. Nếu gần quá, mi sẽ thiêu cháy cô ấy, và cả mi nữa!”. Tôi

không “vô tình” để gặp cô ấy giữa sân trường vắng, không tình cờ tạt qua quán photo nơi cô làm việc, không nán lại giờ ăn trưa để gặp cô ấy trong căng-tin. Tôi - rất nhiều lần bắt gặp cô giữa đường, nhưng cố ngăn mình đừng ra chào cô ấy, đừng chạy lại làm rối xù lên quả đầu bông của cô ấy. Tôi, tự ép mình quên đi những kỉ niệm đẹp đã có với cô ấy bằng cách tán tỉnh bất kì cô gái nào cùng lớp. Tôi lao vào yêu, yêu bất kì cô gái nào không phải cô ấy.

Thiên Bình ấy giờ không thể là của tôi nữa. Thiên Bình, chẳng biết do tôi trốn cô hay cô trốn tôi. Năm tháng trôi qua, tôi không còn gặp cô ấy nhiều nữa. Có chăng thì cũng cười chào rồi đi luôn. Cô ấy bận rộn với hoạt động, tôi bận rộn với yêu đương. Chúng tôi như con phố song song, mãi mê chạy trên con đường riêng của chính mình. Không có điểm giao, cũng chẳng ngõ quanh để trở lại như ngày xưa.

“Những ngày xưa ấy nay còn đâu, vội xa rồi nào ai níu giữ được!”

Tôi tự thấy khâm phục mình, vì ít nhất, tôi đã tự vượt qua những khó khăn khi không có Thiên Bình bên cạnh. Cuộc sống của tôi không có quá nhiều niềm vui như khi bên cô ấy. Nhưng nó đủ bình yên, để khi nhìn thấy cô ấy, tôi mong cô sẽ được hạnh phúc. Tôi nghĩ, mình sẽ lại làm bạn với cô ấy, thân thật thân.

Tôi lại “tình cờ” gặp cô ấy nhiều lần, lắng nghe và chia sẻ những khó khăn của cô ấy. Tất nhiên, như

một người bạn. Tình bạn thật đặc biệt, nó có thể xóa nhòa sự xa lạ của nhiều năm tháng, để giờ đây, chúng tôi thân thiết, gắn bó, như chưa từng có cuộc chia ly. Những câu chuyện chung cứ thế lại dài ra tí tấp.

Tôi đưa đón Thiên Bình mỗi lần cô ấy làm chương trình về muộn. Tôi đi chơi bóng rổ với Thiên Bình khi cô ấy rủ rê. Mặc dù tôi thích bóng chuyền hơn, nhưng tôi không thể từ chối lời “ngọt ngào” từ Thiên Bình. Thiên Bình lên thư viện với tôi, tôi giúp cô ấy học hành, có đôi lần còn làm bài tập giúp khi cô quá bận rộn với chương trình lớn. Tôi đi bên cạnh Thiên Bình, song song như hai đường thẳng, nhưng tôi biết, giữa chúng tôi là một tình bạn tuyệt vời, là cầu nối giữa hai đường thẳng song song ấy. Tôi thích thú và chấp nhận yên vị với những điều giản dị này.

6. Những cái chạm tay.

Tôi tình cờ gặp Vũ trên chuyến xe buýt về quê vào cuối tuần. Hôm đó là một ngày đặc biệt. Tôi quyết định trở về nhà sau nhiều ngày xa cách. Tôi biết, mình phải đối mặt với những sự thật không thể thay đổi. Dù sớm hay muộn, tôi biết mình phải lớn lên sau tất cả những đòn đau ấy. Và ngày hôm đó, mọi chuyện tốt hơn tôi tưởng tượng. Bữa cơm đông đủ thành viên, những câu chuyện không quá sôi nổi nhưng cũng không quá u ám.

Tối, tôi nhắn tin cho Vũ, cảm ơn những lời khuyên của cậu ấy dành cho tôi lúc ban chiều. Cậu ấy chỉ nhắn tin lại một hình mặt cười. Chỉ vậy thôi, nhưng tôi thấy lòng bình yên lạ. Tôi nhớ lúc gần cậu trên xe buýt. Khoảng cách giữa chúng tôi được thu gọn chưa đầy một gang tay. Cậu ở ngay cạnh tôi, chứ không xa cách như vài tháng trước. Cậu nói nhỏ vào tai tôi: “Cho tớ dựa vào vai cậu nhé, tớ mệt quá!”.

Tôi thoáng giật mình, vì trước nay chưa người con trai nào nói với tôi điều đó. Và trong suy nghĩ của tôi, con trai dựa dẫm vào con gái, trông thật yếu ớt, tôi ghét điều đó. Nhưng, Vũ đã dựa đầu vào vai tôi. Cậu ấy ngủ một cách ngon lành. Có điều gì đó khiến cậu ấy mệt mỏi tới vậy. Tôi không biết, chỉ là trong khoảnh khắc ấy, tôi muốn mãi mãi là chỗ dựa tin cậy cho cậu ấy. Tôi lấy chiếc mũ mềm kê thêm cho cậu. Tôi giữ chặt lấy cậu mỗi khi xe lắc lư. Tôi định cầm tay cậu ấy, nhưng không được, tôi sợ mình sẽ làm điều gì đó không tốt. Dù xe đã chạy qua chỗ tôi cần xuống, nhưng tôi cứ ngồi im đó, giữ cho cậu ngủ. Tôi sợ, nếu tỉnh dậy lúc này, cậu sẽ càng mệt mỏi hơn.

Nhưng rồi xe cũng chạm điểm cuối, tôi đánh thức Vũ dậy. Được ngủ một giấc dài không mộng mị khiến cậu thoải mái, sắc mặt đã tươi tỉnh hơn nhiều. Cậu còn trách sao tôi lại đi cùng cậu về tận đây, giờ phải bắt xe buýt ngược lại. Tôi bảo: “Chỉ là tớ chưa muốn về nhà sớm thôi mà!”, rồi tôi chọc cười cậu, nói cậu ngủ

ngoan như con cún con. Cậu ấy định cù lét tôi, nhưng may tôi tránh kịp. Tôi túm được tay cậu ấy và giữ nó một lúc. Như cảm nhận được điều gì đó trong tôi, cậu lật ngược bàn tay tôi lại, nắm gọn nó trong bàn tay mình. Cậu thủ thỉ: “Có chuyện gì, nói tớ nghe đi!”.

Như chỉ cần thế thôi, tôi lôi cậu ra một góc khác của bến xe. Kể cho cậu nghe bằng hết những vụn vặt cuộc sống bấy lâu nay. Những khó khăn khi tôi làm chương trình và cả những đổ vỡ, tổn thương trong gia đình vốn chẳng bình yên của tôi. Cậu lắng im nghe tôi kể, không cười, cũng chẳng bình luận gì hết. Tôi không khóc, đôi mắt ráo hoảnh khi nhìn cậu. Nhưng tôi buồn, nỗi buồn ấy có thể không ai hiểu được.

Tôi đoán Vũ cũng không hiểu đâu, nhưng cái cách cậu nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi bàn tay nắm chặt tay tôi và cậu nói “Có tớ đây rồi, buồn gì cũng sẽ ra đi hết thôi. Hãy tin tưởng tớ, tớ sẽ chia sẻ nỗi buồn này với cậu. Được không?” Tôi biết mình đã tìm được bến đỗ bình yên.

Cậu bảo tôi, “Hãy cứ về với gia đình, nơi đó thuộc về cậu, dù có chuyện gì đi nữa, hãy cứ trở về. Để sau này, cậu sẽ không phải hối tiếc”.

7. Tình nhân bé nhỏ.

Những cái chạm tay vô tình, những cái nắm tay cố ý đã xảy ra giữa tôi và Thiên Bình. Tôi không chắc là

cô ấy có thứ tình cảm đó với tôi. Nhưng cứ như thế này lại hóa hay. Cô ấy cho tôi dựa đầu trên xe buýt, giữ cho tôi khỏi lắc lư và có một giấc ngủ tuyệt ngon! Cô ấy kể tôi nghe những điều đặc biệt của cô ấy. Cô ấy đã làm theo những lời tôi khuyên. Cô ấy, Thiên Bình ấy, đến bây giờ, vẫn thật đặc biệt với tôi. Tôi ước mình có thể ở bên cô ấy, như lúc này, để bảo vệ, để chở che con người tưởng như mạnh mẽ nhưng lại rất yếu mềm như cô ấy.

Tôi quanh quẩn bên Thiên Bình hết ngày này đến tháng khác. Tôi bỏ mặc cô người yêu đồng đánh với lý do chán ngắt là “hết yêu”. Mà thực ra, tôi có yêu cô đâu chứ, chỉ là thứ tình cảm vớ vẩn của một thằng con trai hào hoa. Tôi luôn muốn bên Thiên Bình như bây giờ. Không cần phải nói ra ba từ quan trọng kia, chỉ cần ở bên cô ấy như thế này là đủ.

Tôi và Thiên Bình đang rất thoải mái. Chúng tôi cùng ngồi hàng giờ trên thư viện để làm bài tập. Thỉnh thoảng tôi chê Thiên Bình kém là cô ấy sẽ đá chân tôi một cái. Tôi nhăn mặt giả vờ giận, nhưng không xin lỗi, cô ấy lại đá tôi cái nữa. Tôi muốn kẹp hai chân cô lại giữa đôi chân mình, nhưng không thể, cô ấy đã nhanh chân rút lại.

Chúng tôi cùng lượn xe giữa phố mỗi lần trời nổi gió. Thiên Bình nói, “Tớ thích gió dã man. Mỗi lần có chuyện không vui, chỉ cần ra nơi có gió thì tớ sẽ hết buồn. Như kiểu, gió thổi phăng hết nỗi buồn ấy!”. Tôi

thích cách cô giải thích, nghe rất lãng mạn mà không hề sến sẩm. Tôi cũng thích những đêm khuya muộn, hai đứa nhắn tin cho nhau, toàn những câu chuyện dở hơi nhưng thú vị. Tôi cũng thích, các món ăn Thiên Bình tự tay làm. Dù ít ỏi thôi, nhưng những gì cô ấy dành cho tôi, tôi đều trân trọng. Tôi cãi nhau với bạn cùng phòng vì lẽ đó.

Tất cả những điều ấy, khiến từng ngày trôi qua, tôi lại càng muốn ở bên Thiên Bình nhiều hơn. Thỉnh thoảng, tôi rủ Thiên Bình lên lớp học tiếng Pháp. Vì cô ấy nói thích thứ tiếng ấy. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, thủ thỉ nói chuyện riêng trong lớp. Vài lần như vậy khiến các bạn trong lớp cứ tưởng chúng tôi là đôi tình nhân. Có bạn thân nhiên hỏi: “Cậu là người yêu mới của Vũ à?” trước mặt Thiên Bình. Cô ấy ngạc nhiên quay ra nhìn tôi với ánh mắt dò hỏi và phán xét. Sau đó thì quay lại cười với cậu bạn kia và bảo “Không, tớ chỉ là tình nhân của Vũ thôi!”, rồi đá chân tôi một cái. Mấy bạn xung quanh đó nhìn chúng tôi và cười khúc khích.

Hôm đó, lúc ra về, Thiên Bình véo tôi một cái đau điếng, nói là sẽ không đi học với tôi nữa. Còn tôi thì thích ra mặt, tôi cứ trêu Thiên Bình hoài.

“Tại sao cậu lại muốn làm tình nhân mà không phải người yêu tớ?”

“Đó chỉ là câu trả lời chống chế thôi nhớ, đừng có mà tưởng bở.”

“Nếu thế thì cậu có thể nói là bạn thôi, cần gì phải là tình nhân!”

“.....”

“Lêu lêu, thế là cậu thích làm tình nhân của tớ rồi nhé. Tình nhân bé nhỏ của anh, ra đây với anh nào...”

Sau đó thì có hai đứa dờ hơi đuối nhau giữa sân trường vắng. Tiếng cười còn vương lại cảnh bằng lăng gần đó.

8. Con gái yêu bằng tai.

“Này Vũ, là người yêu của tớ nhé!”

Tôi đã nói thế. Không, thực ra là tôi nhắn tin điện thoại cho Vũ như thế. Khi mà đứa bạn thân của tôi có người yêu. Và chúng nó đang hàng ngày làm tôi cáu tiết với những trò yêu đương đáng ghét. Có lẽ sẽ chẳng có vấn đề gì đâu nếu chúng nó yêu nhau và chúng tôi vẫn có thời gian dành cho nhau. Nhưng từ khi là người yêu và công khai cho cả thế giới biết, chúng nó quấn quýt lấy nhau. Thằng con trai thì bỏ bê bạn bè, thậm chí là cả học hành. Còn đứa con gái thì bận rộn với công cuộc làm đẹp để xứng đôi với người yêu. Chúng nó cứ thế tách dần nhóm bốn người trước đó của chúng tôi.

Tôi ghét chúng nó, tôi ghét những đôi yêu nhau. Đáng ra tôi nên để mặc chúng nó và chú tâm vào những

việc mình đang làm. Nhưng tôi lại làm ngược lại, tôi nhấn tin cho Vũ và hy vọng cậu sẽ đồng ý. Tôi đang muốn mình trở thành chúng nó, những kẻ đang yêu.

Thế nhưng, khi nhận tin nhắn từ Vũ, tôi hoàn toàn sụp đổ. Nội dung vồn vện thế này.

“Hôm nay là 5/10 nhé, đừng hòng lừa được tớ, đi ngủ đi, mai gặp!”

Cậu ấy nghĩ tôi đang đùa cậu ấy. Đang thế cái giận, tôi tuôn ra tràng, nào là cậu không thích tớ à, cậu không thể là người yêu tớ à, nếu không là người yêu thì cũng đừng là bạn nữa, tớ không thích như thế này nữa... Và rất nhiều câu gây đau đớn cho chính bản thân mình. Vũ không nhấn lại một tin nào nữa, có lẽ cậu ấy hiểu tôi quá mà. Tôi tắt máy và khóc. Lần đầu tiên tôi tỏ tình và bị từ chối. Thật ra thì, tôi đã không quá đầu tư vào lời tỏ tình ấy. Tôi không thật lòng với cảm xúc của chính mình. Và tôi thật quá đáng với cảm xúc của Vũ. Nhưng cái sự ích kỷ trẻ con trong tôi lớn hơn tất cả. Nó nhấn chìm tôi trong ghen tỵ, trong hờn giận, nó khiến tôi trở lên thật đáng ghét.

Tôi quyết định sẽ lạnh mặt với Vũ. Phải rồi, làm sao có thể tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra khi đối mặt với cậu ấy chứ. Dù đó là câu nói trong phút nông nổi, nhưng tôi thấy rất xấu mặt khi bị từ chối như vậy. Tôi đâm ghét Vũ, tại sao cậu không chiều cái sự trẻ con trong tôi một lần. Và tôi cũng ghét bản thân mình, tại sao lại để những điều đó xảy ra. Cuối cùng

thì tình bạn của chúng tôi sẽ đi về đâu, hay chết yếu giữa đoạn đường trung chuyển. .

Tôi tránh mặt Vũ ở tất cả mọi nơi. Không chào, không mỉm cười, không chạy lại đá chân. Không gì hết. Thấy cậu ấy, tôi quay đi chỗ khác, không ngồi cạnh cậu ấy ở lớp chuyên ngành hai đứa cùng đăng kí. Không còn lên thư viện mỗi lần cậu ấy rủ. Thậm chí tôi còn xóa số điện thoại và xóa hết những gì liên kết giữa hai đứa.

Tôi, nhiều ngày sau đó, biết Vũ đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống vốn chẳng bình yên của mình. Còn những đôi tình nhân đáng ghét kia thì vẫn lờn vờn mãi trong tầm mắt của tôi. Tôi cáu giận, nhưng rồi tôi chấp nhận.

Một ngày đầy gió, tôi không còn lượn đường nữa, vì chẳng ai có thời gian đi với tôi như Vũ cả. Tôi ngồi nhà và thả trôi mớ suy nghĩ theo những cơn gió. Hình như tôi đã nhớ Vũ rất nhiều thì phải.

9. "Cơ hội giống như bình minh, nếu bạn chờ đợi quá lâu, bạn có thể bỏ lỡ nó."

Người ta bảo, Hà Nội về đêm thật đẹp. Đúng vậy, đẹp nhất là lúc tôi chở Thiên Bình trên chiếc xe đạp cũ rích, đi dọc con phố xà cừ, và nghe cô ấy hát, hay thủ thỉ điều gì đó. Gió thổi, lá rơi, mái tóc ngắn của Thiên Bình khẽ đung đưa. Thỉnh thoảng, Thiên Bình

lại cầm vạt áo tôi, lắc nhẹ cho gió thổi khô giọt mồ hôi đêm muộn.

Thiên Bình hay làm chương trình về tối, cô hay gọi tôi đưa về. Tôi luôn sẵn lòng và thích thú mỗi lần như thế. Nhưng hôm nay thì không. Tôi biết Câu lạc bộ của cô ấy có chương trình, và chương trình kết thúc rất muộn. Tôi đi loanh quanh, xem điện thoại, tôi đoán cô ấy phải dọn dẹp nên quên chưa gọi. Tôi chờ, chờ cô ấy gọi để đưa cô ấy về. Bạn cùng phòng tôi bảo: "Sao cậu không gọi cho bạn ấy? Chờ làm gì mất công!". Ủ, sao tôi không gọi cho cô ấy nhỉ, sao tôi cứ chờ trong vô vọng thế này? Thiên Bình à, sao cậu không gọi cho tớ???

Tôi hỏi và chẳng có ai trả lời. Tôi lên mạng xem cô đã về chưa. Thường thì cô sẽ online ngay khi về nhà. Vì cái lý do to đùng "Xem có ai nhắn tin cho tớ không, có ai nhớ nhung tớ không ý mà ;)". Tôi cười, chê cô sống ảo. Và giờ thì tôi phải phụ thuộc vào cái ảo đấy để thấy một cái gì đó, của hiện thực. Cô không onl. À không, tôi không còn là bạn bè của cô ấy nữa. Cô ấy hủy kết bạn với tôi. Thảo nào, mấy hôm tôi cứ thắc mắc mãi, rằng sao cô không online.

Tại sao cô ấy lại hủy kết bạn với tôi. Chúng tôi không cãi nhau mà, tôi cũng chẳng chọc giận gì cô ấy. Tôi nhớ khi gặp cô cách đây một tuần, Thiên Bình vẫn cười đùa và mang bánh ngọt cho tôi mà. Có chuyện gì xảy ra sao? À, hay cái tin nhắn đêm hôm cô ấy gửi cho

tôi. Tôi đáp lại hò hững nên cô ấy giận nhĩ. Đúng là sau đấy cô nói nhiều lắm. Lại toàn những câu đau lòng chứ. Tôi cũng cáu. Tại sao cô ấy lại tự làm đau mình như thế. Cô ấy, Thiên Bình ấy, cậu không hiểu tình cảm chúng ta à. Cậu đã nói chúng ta chỉ là bạn thôi mà. Tình bạn chúng ta đang rất vui, rất tuyệt vời kia mà. Vì lý do gì mà cậu lại muốn phá vỡ nó như thế?

Mặc cô ấy nhắn hàng đồng tin. Nhưng tôi không đáp lại tin nào ngoại trừ cái tin bảo cô đi ngủ đi. Thiên Bình giận tôi. Tôi cũng giận cô ấy. Điểm khác là, thay vì chút hết qua tin nhắn, tôi gặm nhấm cơn giận bằng mấy trò điện tử điên loạn. Hai giờ sáng, cô ấy không nhắn tin nữa thì tôi cũng tắt điện thoại và đi ngủ. Tôi chắc Thiên Bình có chuyện gì đó và tôi đã định, sáng mai sẽ gặp cô. Nghe cô kể và sẵn sàng làm cái bồ cho cô xả vào.

Nào ngờ, tuần sau đấy, cô tránh mặt tôi, ở mọi nơi chúng tôi có thể gặp nhau. Tôi cũng bận rộn với bài tập mà quên mất. Nhưng tôi nghĩ, Thiên Bình trẻ con lắm, sẽ hết giận ngay thôi. Vậy mà một tuần rồi, hôm nay cô không gọi tôi. Lẽ nào cô ấy vẫn giận.

Nếu ai đó bảo bạn là: “Hãy làm người yêu người đó đi!”. Bạn cũng có tình cảm với người ý. Bạn có đồng ý không? Tôi đã từ chối. Và tôi nghĩ đó là lý do Thiên Bình giận tôi.

Mặc dù đã từng yêu nhiều người, nhưng tôi vẫn không thể hiểu. Tại sao con gái cứ bắt con trai phải

nói ra ba từ đặc biệt ấy thì mới đồng ý làm người yêu? Tình yêu đến, người ta đón nhận nó. Ở bên người mình yêu, chăm sóc, yêu thương họ đủ nhiều là được kia mà. Ngôn ngữ đâu cần quá quan trọng trong tình yêu. “Thiên Bình của tôi” đúng là rất con gái mà.

Và, một ngày đẹp trời, tôi thấy một tờ lịch đã cũ, kẹp trong quyển sách Thiên Bình tặng tôi. Ngoài sự trang trí rất đẹp, tờ lịch còn dòng chữ in nhỏ “Cơ hội giống như bình minh, nếu bạn chờ đợi quá lâu, bạn có thể bỏ lỡ nó”. Dòng chữ ấy, nhỏ thật nhỏ. Nhưng đủ tinh tế để tôi biết mình phải làm gì cho một tình bạn sắp trên đường đổ vỡ này.

10. Những lá thư viết tay.

Dù là đứa viết thư tay rất nhiều và rất thích được nhận thư tay, nhưng hình như lâu lắm rồi tôi mới nhận được một lá thư đáng yêu thế này. Là thư của Vũ. Cậu ấy bảo lần đầu tiên viết thư. “Tớ được nhận thư tỏ tình rất nhiều. Cơ mà chả bao giờ tớ viết lại, dù đồng ý hay từ chối. Tớ viết thư này là lần đầu tiên. Cấm được cười to thái quá!”

Tôi sẽ không cười, không cười đâu. Thật đấy. Làm sao cười được, khi hàng tháng qua tôi bơ cậu. Mặc cậu buồn vui cáu giận. Và chắc cậu cũng ghét tôi lắm rồi ấy. Tôi đã nghĩ, chúng tôi sẽ như hai nhánh cây, vươn dài, dài mãi ra vùng trời riêng. Mà chẳng chạm phải nhau, dù chung một gốc.

Nhưng khi đọc hết bức thư ấy, ngay dưới đèn đỏ chỗ ngã tư nhà Vũ, tôi đã cười. Cười. Chính xác như một con điên mới trốn trại tâm thần. Hết đèn đỏ, một vài người ngoảnh lại nhìn tôi. Họ đoán tôi nhận thư người yêu nên mới thế. Thư người yêu. Không, nó còn đáng yêu hơn thư người yêu ấy chứ. Tôi chắc chắn đó!

Trong thư, “Vũ của tôi” đã viết thế này: “Thiên Bình hâm của tớ. Tình yêu là nhất định phải nói ra hả? Thế nói xong ba từ quan trọng ấy thì làm gì tiếp theo? Tớ toàn bị tỏ tình trước ý, nên chịu! Nếu tớ nói xong ba từ ấy, cậu đâm chết tớ, thì ai chơi với cậu? Nếu tớ xong ba từ ấy, cậu không chơi với tớ, thì tớ chơi với ai?

...

Con gái thật là yêu bằng tai mà. Tớ không nói đâu. Kệ cậu đấy. Giận đi, xem giận mãi được không?

...

Thiên Bình này, tớ không nói đâu. Ba từ ấy ấy. Tớ sợ bị cậu đánh lăm. Nhưng người khác, và... bản thân tớ nữa đã MẶC ĐỊNH cậu là NGƯỜI YÊU tớ rồi. Chúng ta là CẤP BỒ rồi. Thế nên đừng có mà hâm hâm nữa nhé.

Và, nếu ai hỏi có người yêu chưa, cậu phải trả lời là có đấy! Không tớ sẽ giận đấy nghe chưa? Hơn nữa, cậu mà còn giận tớ, nhìn tớ không quen biết như mấy hôm trước, là tớ nghỉ chơi với cậu thật đấy. Con gái gì mà, đáng sợ quá đi mất. Tợ sợ cậu lúc đó lăm ý.

Từ giờ, hãy cứ ở bên tớ. Như chúng ta vẫn từng thế. NGHE CHƯA? Thiên Bình hâm!"

Tôi muốn xin lỗi Vũ! Vì tôi đã cười bức thư của cậu ấy. Vì đã làm cậu ấy cáu giận. Vì đã làm rất nhiều điều khiến cậu ấy trở nên đáng yêu thế này. Hóa ra tôi đã làm cậu ấy sợ. Hóa ra tôi đã quá đánh đá. Cũng đã quá dỏ hơi nữa. Chúng tôi đã là một đôi, kiểu tự mặc định nó thế. Từ trước đó rất lâu rồi.

Tình yêu hay nhỉ, đâu cần nói ra, chỉ cần cảm nhận là đủ rồi. Và cũng đâu cần điều gì lớn lao. Chỉ cần bên nhau, thoải mái, hạnh phúc là đủ. Tình yêu mà. Và yêu bạn thân là điều tuyệt vời nhất nếu ai có được, Vũ nhỉ.

"Tớ đúng là Thiên Bình hâm."

NẾU GẶP LẠI NHAU

Green Star

Yêu xa, những tưởng nếu chia tay nỗi đau sẽ nhanh nguôi ngoai, nhưng... cô đã nhầm. Nỗi đau không thể gọi thành tên, không thể viết thành dòng và không thể nói thành lời còn tẻ gấp trăm ngàn lần một cái tát, một cơn nóng giận rồi chia tay.

1. An đi vào sảnh chờ sân bay, cô lóng ngóng tìm cửa số 10 như chị bán vé đã hướng dẫn. Đúng là lần đầu tiên của bất cứ việc gì cũng khiến con người ta ngỡ ngàng, nhất là những điều mà mình đã mong muốn từ lâu. An sắp rời Sài Gòn để đến với Hà Nội, thành phố từ nhỏ cô đã mong sẽ có dịp nhìn thấy tận mắt chứ không phải qua màn hình tivi, qua internet hay những

dòng trạng thái của bạn bè trên Facebook. Hà Nội với An là gì nhỉ? Là có hương hoa sữa mà các nhà thơ nổi tiếng hay nhắc đến trong các tác phẩm của họ. Là có hồ Gươm đã để lại dấu ấn sâu sắc qua từng trang sử. Là những ngôi nhà cổ kính, đẹp kì ảo đến nao lòng... Với An, Hà Nội đẹp lắm, kỳ diệu lắm.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng tưởng tượng của An, là Nam – cậu bạn chung lớp và ở cùng dãy trọ với cô.

- “Bầu trời tư cách” của tôi ơi, nàng lên máy bay chưa?

- Lên mà vẫn nghe điện thoại được à, hỏi gì mà “thiếu muối tiêu” thế!

- Ừ nhỉ! Quên. Mà lần đầu tiên cậu đi máy bay phải không? Cảm giác thế nào? Hồi hộp không?

- Lo chết đi được. Mà cậu từng đi máy bay rồi phải không? Thế... thế lên máy bay có được ăn uống gì không?

- Trời ơi, cậu cứ suốt ngày ăn với uống, thảo nào người như con chim cú. Được, vẫn được ăn uống, nhưng xì tiền ra thì sẽ có các cô chân dài phục vụ nàng tới tận miệng.

Nam cười, cười cô bạn to xác nhưng tư tưởng không khác gì một đứa trẻ đang ở cái tuổi “ấm thực là niềm đam mê”. Cậu biết sau câu trả lời của cậu, An sẽ chẳng dám nuôi hy vọng được ăn uống miễn phí khi đi máy bay như trên phim Hàn. Mà phim cũng không phải là lừa đảo, nhưng diễn viên toàn đi ghế

hạng sang, có nghĩa là ăn uống được phục vụ không cần mua, vì dù sao cũng đã có trong tiền vé. Nhưng sinh viên nghèo thì lấy đâu ra tiền mà đi vé hạng sang, chỉ riêng vé khứ hồi lần này An cũng đã phải mất cả ba tháng lương làm thêm của cô.

- Nàng đi Hà Nội làm gì đấy? Sao gấp gáp thế? Đùng một phát tự dưng bảo ra Hà Nội, ngoài ấy lại không có người thân, có chuyện gì gấp lắm hả?

- Có gì đâu, đi tìm bình yên thôi.

- Đây không tin một người bủn xỉn như cô lại có thể bỏ ra ba tháng lương chỉ để vi vu ở Hà Nội hai ngày. Chẳng lẽ có anh nào ngoài ấy?

- Chuẩn! – An cười lớn làm mọi người xung quanh nhìn về phía cô. Cô ngượng đỏ mặt, hạ giọng – Đùa thôi, ra Hà Nội để chơi thôi, thế cậu không biết “bầu trời tư cách” của cậu nói là làm, thích là nhích à?

- Thế mà không rủ tớ đi cùng, buồn muốn giật luôn. Khi về nhớ mua quà nhé. Mà ra đấy cậu ăn ở làm sao?

- Ăn không khí, ở cầu Long Biên. Đùa chứ ra đấy tớ đặt khách sạn giá rẻ, tớ có gọi điện đặt trước, cậu đừng lo. Không sao đâu, Hà Nội dễ thương của tớ sao mà đánh lừa tớ được. Tớ sẽ đi nguyên vẹn, về lành lặn cho cậu xem.

- Ừm, thế thì đi cẩn thận nha.

Nam cúp máy, trút ra một tiếng thở dài. Cậu lo cho An. Cậu gọi cô là “bầu trời tư cách” không phải vì cô là một sinh viên ưu tú của trường, cũng không phải vì cô luôn có những triết lý đúng đắn mà vì cú đấm đầu năm nhất cô dành cho cậu.

Hồi ấy, với tư tưởng của một tân sinh viên đạt mức điểm đủ trở thành thủ khoa của ngành, cậu vênh váo bước vào trường và cũng chẳng muốn tiếp xúc với những người như An – vào học vì rút nguyện vọng một. Cho đến khi mật độ xuất hiện trước mặt cậu của An nhiều dần vì cô là lớp trưởng lớp nguyện vọng hai, phải thường xuyên gặp lớp trưởng nguyện vọng một – là cậu – để nói chuyện về việc ghép hai lớp làm một. Dĩ nhiên là với tư tưởng “phân biệt đối xử” của Nam, cậu không chấp nhận và viết hẳn một bản “Tờ chối ghép lớp” đưa cho cô chủ nhiệm, rồi lại tiếp tục vênh mặt để chứng tỏ cậu là người vào cửa chính, còn An chỉ là cửa phụ dù cả hai đều là lớp trưởng.

Một cú đấm vào giữa mặt Nam trong buổi hẹn gặp mặt “lần cuối” của hai lớp trưởng, vì cô chủ nhiệm đã đồng ý để riêng hai lớp. Nam nhớ như in hình ảnh một cô gái không nói năng gì mười lăm phút liền, chỉ ngồi nhìn, cặp mắt xoáy sâu vào mặt cậu rồi đập bàn đứng dậy tung cú đấm, sau đó thì một tràng “lời hay, ý đẹp” tuôn ra: “Cậu nghĩ cậu là con ếch đang ngồi đáy giếng hay sao mà lại có suy nghĩ và tư tưởng thói nát như vậy hả? Ai bảo nguyện vọng hai là yếu kém

hơn nguyện vọng một? Chúng tôi chỉ vì không đạt được cái đích cao nhất của mơ ước nên mới đi con đường thứ hai. Ít nhất chúng tôi là những người biết tạo ra cơ hội sau thất bại, còn hơn những kẻ chỉ mới thành công một lần mà tỏ ra không ai bằng mình”.

Giọng nói của An vang khắp phòng học, cũng may lúc đó sinh viên đã ra về hết, nếu không thì... Nam chỉ có nước độn thổ. Dĩ nhiên với độ hiểu biết như cậu thì những gì An nói, quỵện với cú đấm vài giây trước đang dần ngấm sâu vào trong cậu. Bị đau thì ai chẳng tức, ngay lúc đó cậu cũng đập bàn đứng dậy, chỉ gằn giọng: “Không thềm chấp con gái!” rồi bỏ về. Nhưng đêm hôm ấy, lớp trưởng nguyện vọng một đã gọi điện cho cô chủ nhiệm để nói về việc đồng ý ghép lớp trong sự ngỡ ngàng của cô giáo. Cũng từ lúc đó, An trở thành “bầu trời tư cách” của Nam, vì cô đã cho cậu kịp nhận ra điểm dừng của thành công nhất thời.

2. Sáu rưỡi tối, giọng nói ngọt ngào của chị phát thanh vang lên, An nghe chữ được chữ mất vì đang gật gù ngủ. Đến lúc một bà chị ngồi bên cạnh tru tréo lên: “Trời ạ, sao lại delay¹ chuyển bay đến hơn mười giờ đêm chứ!” thì cô mới giật mình ngồi dựng dậy. Có nghĩa là sẽ bay muộn, có nghĩa là cô phải ngồi chờ gần

¹ Hoãn lại.

bốn tiếng nữa mới được lên máy bay, có nghĩa là... cô ra Hà Nội muộn hơn rất nhiều so với dự định. Cô vò đầu, bứt tóc vì mớ suy nghĩ đang rối bòng bong trong đầu thì có một bàn tay đủ lớn để nắm gọn tay cô đặt lên đầu cô, vỗ vỗ:

- Không sao đâu “nhóc” à. Ra muộn cho mát mẻ, giờ này Hà Nội đang nóng lắm.

Cái giọng bắc nghe ngọt ngọt, êm êm như mật rót vào tai, nhưng ngay lập tức đánh gục cảm xúc của cô vì An đang bị xác định nhầm giới tính. Mà cũng có lý khi người ta gọi cô như vậy, tóc tém, quần sooc nam, áo phong nam - một phong cách rất chi là “men” thì lấy đâu ra chất nữ tính để người ta gọi tiếng “em gái” cơ chứ. Nhưng vẫn phải cho mình cơ hội thanh minh về giới tính, An quay lại tính đính chính sự thật:

- O ơ, em...

- Ra muộn không có chỗ ở phải không? Anh cũng đang lo đây, khách sạn thì đặt rồi, nhưng người ta chỉ cho người đón lúc trước chín giờ đêm thôi, bây giờ chuyển bay bị delay đến hơn mười giờ, có nghĩa là gần mười hai giờ đêm mới đến nơi.

- Vâng. – Giọng An bé hẩn đi như tìm được người bạn đường cùng cảnh ngộ, nhưng cô cũng quên mất vấn đề chính. Anh tiếp lời.

- Nhìn nhóc anh đoán... nhóc ra Hà Nội thi Đại học à? Đi một mình sao? – Anh tự đoán, tự suy diễn rồi

trợn tròn mắt ngạc nhiên. Còn An thì không quan tâm về đầu mà chỉ gật gù trả lời về sau. Anh tiếp tục:

- Dững cảm thật đấy, anh ngày trước đi thi Đại học toàn phải bố mẹ đưa đón, không dám đi một mình vì sợ lạc đường. Bọn trẻ bây giờ...

- O, em là sinh viên năm hai anh ơi. – Đến giờ An mới tỉnh táo để nhớ lại về đầu câu nói trước của anh, cô ngắt ngang lúc anh nói.

- Sinh viên năm hai? – Anh ngân dài câu hỏi mang tính chất cảm thán – Nhưng sao giọng em...

- Em là con gái anh à. – Cô đưa về mặt và ánh mắt buồn không thể tả về phía anh. Còn anh thì đỏ mặt, không nói được gì chỉ cười trừ cho qua. An quay lên, thở dài ngao ngán. Cô đeo phone nghe nhạc, cũng có phần nào đó thông cảm với sự hiểu nhầm của anh, cũng tại cái phong cách ăn mặc quái dị của cô khó mà tránh khỏi sự hiểu nhầm.

Mười lăm phút với bản nhạc I'm yours của Jason Mraz – dĩ nhiên là chỉ mình An nghe, bất ngờ từ phía sau lại một bàn tay vỗ vào vai cô, cô bỏ phone ra, quay lại:

- Anh xin lỗi nhé! Anh không cố ý gọi em như thế, anh cứ tưởng...

- Không sao đâu anh, vẫn có nhiều người nhầm em là con trai mà! Tại em ăn mặc hơi quái thì phải. – Cô nở một nụ cười đủ để cho người đối diện biết rằng họ nhận được sự thông cảm.

3. Chuyển bay cất cánh, lơ ngơ mãi An mới biết đường để lên.

"D, E, F... Thôi ngồi đại!". Dù chị tiếp viên hàng không xinh đẹp đã hướng dẫn đường đi đến chỗ ngồi, nhưng khi đứng trước ba cái ghế ghi D, E, F thì An lại chẳng biết ngồi ghế nào. Lần đầu tiên đi máy bay, chọn chỗ ngoài cửa sổ có lẽ là tốt nhất, nghĩ thế cô liền ngồi sát vào trong. Nhìn ra ngoài cửa sổ bé tí, Sài Gòn vẫn còn to lắm, cô đang chờ đợi cảm giác được lên cao và muốn dùng tay che cả Sài thành – nơi đối với cô nó rộng lớn vô cùng. Nhưng niềm hạnh phúc ngắn ngủi của cô khép lại khi một bàn tay đặt lên vai cô và tiếng nói cô không thể hiểu cất lên. Đó là một chị người Hàn, cô đoán thế qua vẻ ngoài của chị, nước da trắng, mắt một mí và cái câu có nghĩa là "Xin lỗi" tiếng Hàn cô vẫn thường hay nghe trên phim thốt ra từ miệng chị ấy. An lúng túng nhìn theo tay chị ấy, chị ấy chỉ lên trên các ký tự D, E, F rồi nói gì đó bằng tiếng Hàn mà cô không hiểu. Đang xanh mặt và toát mồ hôi vì viễn cảnh diễn ra trước mắt thì người ấy lại xuất hiện – cái người nhầm cô là một cậu nhóc lúc ngồi ở sảnh chờ.

- Cô ấy nói với em là chỗ em đang ngồi chính là chỗ của cô ấy. Chỗ em là ở giữa, ghế E.

Rồi anh quay sang nói gì đó với chị người Hàn, nói bằng tiếng Hàn. An ngại ngùng gật đầu lia lịa, lúng túng đứng dậy đi ra ngoài nhường chỗ cho chị người

Hàn. Cô chuyển vào ngồi ghế giữa, chưa kịp hết ngơ ngàng thì bất ngờ lại đến, anh ngồi xuống cạnh cô.

- O ơ... Anh ngồi đây à?

- Anh ngồi đây không được sao? Hay là em thích ngồi chỗ của anh?

- À không... - Cô cúi mặt – Em không nghĩ lại trùng hợp thế này.

- Duyên cả đẩy em ạ! – Anh cười, để lộ chiếc răng khểnh đúng lúc An liếc nhìn lên. Cô quay vội về phía chị người Hàn, miết cằm suy nghĩ: “Thật lòng mà nói thì anh ta là người thứ ba mình cảm thấy cũng ưa nhìn. Dĩ nhiên là sau ba và anh ấy”. Dứt dòng suy nghĩ, cô quay lại:

- Em chẳng tin vào duyên phận.

- Nói vậy thôi chứ anh cũng không tin lắm, nhưng trùng hợp thì cứ tạm gọi là duyên đi.

- Cũng được anh ạ. Mà anh biết tiếng Hàn ư? – An liếc qua chị người Hàn.

- Anh là giáo viên dạy tiếng Hàn em à.

-Ồ! Hèn chi. Kiểu này có khi anh sẽ làm rể ở xứ kim chi cũng nên.

Anh lại cười, nhưng không nói gì nữa. Sau khi chị tiếp viên hàng không xinh đẹp nào đấy nói trên loa phát thanh về những điều cơ bản khi đi máy bay. An

hối tiếc vô cùng vì không biết trước để mà mua vé ngồi cạnh cửa sổ, cho nên cô cứ cố gắng nhào người về phía cửa sổ để nhìn rõ hơn viễn cảnh đang diễn ra bên ngoài. Chị người Hàn có vẻ cũng dễ tính nên không nói gì lúc An động trúng người chị ấy, còn An thì ước gì mình biết nói tiếng Hàn để có thể cầu xin: "Chị làm ơn cho em ngồi cạnh cửa sổ, đây là lần đầu tiên em đi máy bay, em thích lắm. Nhưng chị lại ngồi ghế đó rồi, chị đổi chỗ cho em được không? Chị sẽ được ngồi cạnh người mà có thể là chồng tương lai của chị...".

Nhưng không được, vì đến câu ấy nói bằng tiếng Anh – thứ tiếng cô học gần mười năm trời mà còn chưa được, huống hồ tiếng Hàn chỉ biết mỗi mấy câu "Em yêu anh", "Xin chào", "Xin lỗi"... Giờ thì cô đã ngộ ra chân lý của sự ngăn cách về ngôn ngữ. Mặc dù người ngồi bên cạnh cô – là anh – biết tiếng Hàn, nhưng nếu nói với anh đây là lần đầu cô đi máy bay, lại còn hăm hờ muốn ngồi cạnh cửa sổ thì mất sĩ diện con gái lắm, rồi anh lại sẽ nghĩ cô chỉ là một đứa con nít ranh. Cô không thích thế và rồi, cô quyết định an phận thủ thường.

Máy bay bắt đầu cất cánh, lúc mới lên cao, An cảm giác thấy hơi ngợp. Cô phải nắm chặt hai thành ghế để giữ bình tĩnh, nếu không cô sẽ nhảy căng lên vì sung sướng mất, lần đầu tiên đi máy bay và cũng là lần đầu tiên thực hiện được ước mơ đến với Hà Nội. Lúc

máy bay đã lên cao, cô trút một hơi thở dài như vừa tận hưởng một điều hồi hộp nhất trong đời, nhưng cô nhận ra có gì đó không đúng lắm. Thành bên trái của ghế nó hơi ấm và còn mềm hơn bên phải. Cô nhìn xuống, “a” lên một tiếng rồi vội rút tay về. Thì ra này giờ cô nắm lấy cánh tay anh mà cô không hề hay biết, mặt cô nóng đỏ lên. Anh hiểu ý, cười xòa:

- Không sao em ạ, nếu buồn ngủ anh có thể cho mượn luôn bờ vai này, còn tay anh cho em dùng miễn phí.

- Em xin lỗi, em không để ý.

- Có gì đâu, coi như huề vụ lúc chiều anh nhận nhầm em là con trai. Huề nhé! Không cần áy náy đâu.

“Chẳng biết là duyên hay là oan gia nữa, hết lần này đến lần khác đụng độ nhau!” – Cô nghĩ thế và tự cười, nụ cười có phần thẹn khi nghĩ thêm về cái nắm tay “vô tình” lúc này.

4. “Alo, em xuống sân bay rồi anh ạ, anh ra đón em được không?”

“Trời! Sao em xuống muộn thế, anh nhớ em nói với anh là em bay lúc bảy giờ tối cơ mà... Ừm! Giờ đã gần một giờ sáng rồi... Anh... chắc anh không ra được đâu, giờ này đi làm phiền bác chủ nhà lắm! Em... em tự bắt taxi về khách sạn nhé. Anh sẽ đến khách sạn đón em lúc tám giờ sáng nhé!”

“Ồ, nhưng mà...”

“Thế nhé! Anh ngủ đây, chúc em ngủ ngon. Bao giờ đến nơi thì nhắn tin cho anh!”

“Ồ, vâng, em biết rồi... Anh ngủ ngon.”

Giọng An xiu xuống, cô vừa trút ra một tiếng thở dài cũng là lúc những giọt nóng hổi rớt xuống mặt đường Hà Nội bóng rát.

Phải rồi, cô đang đứng ở Hà Nội, nơi cô mơ ước được đến và là nơi có người yêu “bí mật” của cô. Cô quen Quân như một trò đùa định mệnh, cô không tin vào tình ảo và cũng không muốn yêu một người ở xa, nhưng rồi cô không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn khó tin ấy. Bởi vì giờ đây, anh chính là người yêu phương xa của cô.

An không nhớ rõ cô đã yêu Quân từ khi nào, nhưng những câu chữ của anh trên khung chat yahoo luôn khiến cô xao xuyến, cứ như chính con người thật của anh đang ngồi bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi thì thầm vào tai cô những câu yêu thương có cánh. Sự đời vẫn thế, kẻ càng cho rằng mình là người tỉnh táo thì khi say, họ càng dễ quên lối về nhà hơn những kẻ suốt ngày say mềm trong men rượu. Cô chính là kẻ tỉnh táo, nhưng đã say tình ảo với một trái tim thật và tình cảm cũng là thật.

Nhưng ngay lúc này đây, đứng trên mảnh đất cô muốn đến từ lâu, sao lòng cô có phần hụt hẫng. Khác

quá! Quân khác với những lần hai người nói chuyện ở khoảng cách xa gặp nhiều lần bây giờ. An biết giờ đây hai người ở không xa nhau, nhưng sao anh lạnh lùng quá mức khiến tim cô hơi tê buốt, cảm giác thật khó chịu. Đứng thêm một lúc, cô gạt đi những giọt nước mắt vô ích và tự trấn an mình: “Ai bảo số mình không may, ra muộn quá người ta làm sao đi đón được! Thôi cứ tìm cách về khách sạn đã, mai tính”.

Không hiểu là ông trời đang đùa với cô hay tại Hà Nội không muốn chào đón cô, một cơn mưa như trút ào xuống, cô không kịp tránh. Nỗi buồn xen lẫn tủi hờn, cô òa khóc, mưa cứ thế kéo tuột những giọt nước mắt mặn đắng của cô một cách nhanh hơn, nhiệt tình hơn. An thật sự muốn gọi cho anh, nhưng lòng kiêu hãnh của một đứa con gái không cho phép cô làm vậy. Đôi lúc, cô muốn vút quách cái lòng kiêu hãnh dở hơi của mình đi để có thể nói cho anh nghe mọi điều cô nghĩ, mọi chuyện cô đang gặp phải... nhưng không thể, nó quá khó đối với cô.

- Sao lại đứng đấy? Mưa to thế sao không vào tìm chỗ trú. Hay là em chưa bắt được xe?

Một chiếc taxi dừng lại trước chỗ An đang đứng, màn kính kéo xuống, cô lơ mờ nhận ra người con trai lúc tối cô đã gặp hai lần. Bờ môi run rẩy của cô không thốt nên lời, anh nói tiếp:

- Giờ em đi đâu? Có lên đi chung xe với anh được không? Đưa địa chỉ đây anh xem rồi có gì anh nói tài

xế đưa em đến nơi. – Anh vừa nói, vừa bước xuống xe, mặc trời đang mưa.

An ngẩng mặt lên nhìn anh, mắt vẫn đọng nước, là cả nước mắt và nước mưa. Cô lấy trong túi áo ra tờ giấy đã ướt mềm vì nước mưa để đưa cho anh.

- Khách sạn X... Ôi em ơi, là chỗ anh đến mà. May quá, thế thì lên xe luôn nhé, đưa vali đây cho anh.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh kéo chiếc vali đã ướt về phía đuôi xe. Một lúc sau, An chợt tỉnh, cô nhận ra mình đang ngồi trong xe và bên cạnh là một người lạ cô không quen biết. Bỗng cô giật mình, người luôn tỉnh như cô sao lại có thể tin người lạ và bước lên xe ở một nơi lần đầu tiên đặt chân đến thế này. Cô chưa kịp đòi xuống thì xe đã dừng trước khách sạn X. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang bên cạnh thấy người con trai lạ đang nhìn cô mỉm cười.

"Anh ấy cũng hiền, chắc là người tốt!" – Cô thầm nghĩ.

Còn gì hạnh phúc hơn với một đứa tiết kiệm tiền đến mức không dám ăn đủ bữa là việc không phải trả tiền taxi. Mặc dù cô đã cố gắng năn nỉ anh chia đôi tiền taxi, nhưng anh không chịu, cũng phải thôi, làm gì có người con trai nào lại nỡ lòng chia đôi tiền taxi với người đang buồn vì tình chứ. Cũng không đúng, anh đâu biết cô buồn vì chuyện gì, chỉ thấy cô thần thờ như người mất hồn thôi, chắc tại anh nghĩ cô mất tiền nên không bắt cô trả.

- Anh xách đồ giúp em nhé, đừng ngại, cùng lối đường giúp đỡ nhau thôi, anh không gặt em đâu mà lo. – Cắt ngang dòng suy nghĩ vớ vẩn của An, anh kéo hai chiếc vali đi vào, một của anh và một của cô.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, cô cuộn mình trong chăn như con cún nhỏ vừa đi ngoài trời mưa. Nhưng cũng nhờ cơn mưa, cô kịp nhận ra và lấy lại được niềm kiêu hãnh mà cô suýt nữa đánh mất vì Quân. Sau khi nhận tin cho Nam rằng cô đã đến nơi an toàn, cô quyết định tắt máy và ngủ một giấc dài, không nhắn tin hay gọi điện cho Quân, coi như là sự trừng phạt dành cho việc không quan tâm hết lòng đến người yêu.

Khoảng cách thật gần, nhưng sao nỗi nhớ dài đến vô tận. Mưa đang vỗ về cây lá, nhưng không làm vơi đi nỗi buồn đang ngự trị trong lòng An.

5. Bảy giờ sáng, tiếng gõ cửa phòng làm An tỉnh giấc, cô mở nguồn điện thoại. Có một tin nhắn của Nam chúc cô đi chơi vui vẻ, cô nhìn đồng hồ và cứ nghĩ là Quân đến sớm để chuộc lỗi với cô.

- Anh đợi em chút xíu.

Bên ngoài có tiếng đêng hắng, cô vừa chạy ngay vào phòng tắm, vừa hồi hộp được gặp người đứng sau lớp cửa kia. Sau khi thay cho mình bộ cánh hoàn toàn khác với mọi ngày, cô ngại ngùng bước về phía cửa.

- Anh đợi em có lâu lắm không?

- Ừm! Cũng không lâu lắm...

Sau câu trả lời ấy là hai cặp mắt nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên. An sững sốt vì người đứng trước mặt mình không phải là người cô nghĩ, còn anh thì không tin cô bé dễ thương trong bộ váy xanh ngọc chính là cô nhóc mà anh đã nhầm giới tính ngày hôm qua.

- Sao lại là anh?

- Chứ em nghĩ là ai? Anh định mời em đi ăn sáng. Nếu em không có hẹn thì...

- Em có hẹn rồi! – Nói rồi cô đóng sầm cửa lại một cách bất lịch sự. Trong vài giây suy nghĩ, cô nhận ra đêm qua Quân không hề quan tâm đến việc cô đến khách sạn hay chưa, sáng dậy cũng không nhắn tin cho cô... Cô mở cửa với hy vọng người kia chưa đi:

- Anh gì ơi! Em đi ăn sáng cùng anh được không? Em không có hẹn. – May quá, anh chỉ vừa quay lưng định đi thôi.

- Dĩ nhiên là được, anh sẽ mời em.

Cả hai nhìn nhau cười. An nghĩ mình đang lợi dụng người con trai đi phía trước cô, nhưng chỉ tại anh xuất hiện đúng lúc cô muốn giận người yêu cô, cứ xem như mọi chuyện diễn ra theo quy luật của nó vậy.

- Ơ, em nhớ là anh cũng đi taxi đến đây như em mà... - Cô ngạc nhiên hỏi khi thấy anh đi xuống bãi đỗ xe.

- Xe này là của bạn anh, sáng sớm anh ấy vừa đem qua cho anh mượn.

Đi cùng anh vào một quán không nhỏ, nhưng cũng không lớn, tường quán sơn màu lục nhạt và bàn ghế bằng trúc nhìn rất độc đáo. Điều thú vị là nền của quán như một cái ao rộng lớn, muốn đi qua phải bước cẩn thận trên các tảng đá hình lá sen, ở dưới có rất nhiều cá bảy màu lấp lánh. Anh mời cô món phở Hà Nội nổi tiếng mà ở Sài Gòn dù có cũng không thể mang hương vị giống như món phở cô đang ăn, sau đó họ thưởng thức thêm một ly capuchino đậm đà. Những bản nhạc không lời nhẹ nhàng đi vào lòng người, khiến ai cũng muốn vứt bỏ ngoài tai những lời thị phi, tránh xa cuộc sống ồn ào chỉ để ngồi lại đây, với hiện tại, đắm mình trong âm nhạc và hương vị thơm ngon của đồ ăn, thức uống. An cũng sẽ như thế nếu không vì cuộc điện thoại gọi đến, cắt ngang dòng cảm xúc đang dần lắng đọng của cô.

- Em đang ở đâu vậy? Anh xin lỗi vì không thể đón em ở sân bay, anh đang có chút công việc, tầm chín giờ anh qua chỗ em nhé!

- Anh ơi! Em...

- Anh xin lỗi, vì em ra không đúng lúc, dạo này anh bận làm luận án tốt nghiệp nữa. Nhưng anh hứa sẽ dành cho em một chút thời gian. Em yên tâm nhé, đừng giận anh nha! Anh có việc rồi, thế nhé!

Tiếng tắt máy lạnh lùng như chưa từng có một thứ tình cảm gọi là tình yêu tồn tại. An cúi mặt xuống, gương cười khiến khóe mắt dâng đầy nước. Một bàn tay thật dịu dàng đưa về phía cô cùng với tờ khăn giấy:

- Đừng cảm động quá, chỉ là bữa ăn nhỏ cùng những bản nhạc không lời thôi mà.

An không biết người đối diện mình cố tình không hiểu chuyện gì đang xảy ra hay không đủ tinh tế để phán đoán sự việc. Cô lau nước mắt, ngẩng lên rồi lại cúi xuống ngay lập tức. Có một đôi khoác tay nhau rất tình cảm vừa đi ngang qua chỗ cô ngồi, người con trai rất giống với người cô đang để làm hình nền điện thoại – giống Quân. Cô từ từ ngẩng lên. Họ vào quán, ngồi khuất sau chậu sen lớn đặt ở góc quán. Có lẽ họ không nhìn được An, nhưng cô thì nhìn rõ người con trai ấy, mắt, mũi, miệng và cả lúm đồng tiền mỗi khi người đó cười... rất giống.

Cô không dám tin và cứ thế ngồi nhìn như bị đóng băng mà không để ý hai bên má nước mắt đã thành dòng. Dùng một chút bình tĩnh cuối cùng, cô run run bấm số và cũng không quên để ý đến người con trai kia. Điện thoại vừa kết nối cuộc gọi, người ấy vội bấm nút tắt rồi nhăn nhó. Một phút sau, An chua chát đọc tin nhắn đến: “Anh đã bảo anh đang bận mà. Chính giờ anh qua đón em!”.

Rồi sắc mặt người đó biến đổi ngay lập tức, trở lại với nụ cười khiến ai nhìn vào cũng không thể biết

vài giây trước anh ta còn khó chịu với sự làm phiền từ cuộc điện thoại gọi đến. Và anh ta tặng nụ cười ấy kèm theo nụ hôn lên trán dành cho cô gái ngồi cùng bàn, hai người họ quấn quýt lấy nhau cho đến khi phục vụ bung đồ ăn lên, cô gái mới ngượng ngùng ngồi lại vị trí của mình một cách ngay ngắn.

- Chúc hai anh chị ngon miệng! – Mặt đỏ lên, anh chàng phục vụ quay người đi nhanh sau lời chúc.

Lúc đi ngang qua bàn An ngồi, anh lăm bắm rất nhỏ, đủ để ở khoảng cách gần như An có thể nghe thấy: “Ngày nào cũng quấn lấy nhau mà không thấy chán! Các bạn trẻ bây giờ lộ liễu quá, ban ngày ban mặt mà như ở nơi không người”.

An cười, cô nhìn vào khoảng không mà cười không thành tiếng. Một lần nữa, bàn tay ấy chủ động lau nước mắt cho cô. Anh cũng nhẹ nhàng kéo ghế ngồi che đi tầm nhìn của cô đến người kia – người mà cô gọi là “người yêu”. Còn cô thì chỉ biết cười, lúc thì nhìn anh cười, lúc thì nhìn ra đường, lúc lại cầm ly lên để nhấp nhẹ, che đi bờ môi đang run rẩy chực khóc òa. Vị cappuchino không còn ngọt mà hoàn toàn đắng, đắng nghẹn nơi cổ họng cô.

Nhân viên đưa hóa đơn đặt lên bàn, phải đến lúc anh dìu cô ra khỏi quán, tiếng xe cộ qua lại ồn ào mới làm cô tỉnh. Leo lên xe và không cần biết anh sẽ đưa cô đi đến đâu, cô chỉ biết lúc này muốn đi thật xa, muốn

trở về Sài Gòn và muốn xóa tất cả ký ức tồi tệ của ngày hôm nay.

- Đây là hồ Gươm, hay còn gọi là hồ Hoàn Kiếm. Đến Hà Nội thì em phải tới đây một lần cho biết. Ở giữa hồ là Tháp Rùa, em cứ ngồi đợi từ sáng đến tối, thế nào cũng có cụ rùa ngoi lên hỏi em: "Vì sao con khóc? Con có biết con khóc trông xấu lắm không?".

Cô bật cười. Anh hài hước hơn cô nghĩ và anh cũng tinh tế lắm. Có lẽ ngay từ đầu anh đã đoán ra mọi chuyện, nhưng lại không hỏi, sợ chạm đến nỗi đau làm cô tổn thương. Nắng bắt đầu lên cao làm khô những vũng nước nhỏ đọng lại sau mưa, từng vạt nắng chiếu xuống làm mặt hồ như một tấm gương lớn phản chiếu được cả lòng người.

6. Chín giờ đúng, cô có mặt ở khách sạn. Anh đưa cô về rồi lại đi vì có việc. Cô thả mình xuống giường, mắt nặng trĩu vì đã khóc. Một nửa trong cô hy vọng sẽ có tiếng gõ cửa, một nửa cảm thấy sợ cái sự lừa dối của người yêu. Cô trút bỏ bộ váy lúc sáng, mặc bộ đồ đơn giản là quần jean và áo sơ mi. Có tiếng gõ cửa phòng, cô bước ra mở cửa với tâm trạng hết-sức-bình-thản. Người đứng trước mặt cô chính là anh – là anh ta – người lúc sáng đi cùng một cô gái vào quán.

- Chào em! Có quá ngạc nhiên khi nhìn thấy anh không?

- Cũng có!

- Em muốn đi đâu, anh sẽ dành buổi trưa hôm nay cho em. Chiều anh có hẹn với thầy giáo rồi.

- Trùng hợp quá! Chiều em cũng có hẹn với bạn, trưa nay em hứa sẽ đi ăn với họ rồi nên em chỉ có một tiếng để dành cho anh thôi! – Cô lạnh lùng nói.

- Thôi cũng được. Vậy mình đi ăn sáng nhé! Anh sẽ chỉ ngồi nhìn em ăn thôi, hạnh phúc lớn nhất của anh là nhìn người yêu mình ăn đấy! – Quân cười, nụ cười này sẽ khiến cô hạnh phúc đến chết ngất nếu như cô không chứng kiến cảnh lúc sáng.

“Chẳng phải vì anh đã ăn sáng rồi sao?” – An nghĩ và muốn hỏi Quân, nhưng cô không thể.

- Em không muốn ăn sáng, em muốn nói chuyện với anh.

- Vậy... mình đi uống nước rồi nói chuyện. Từ sáng đến giờ anh chạy khắp khoa để xin nghỉ một buổi này, dành riêng cho em thôi. Bạn anh thấy thế còn hỏi đùa anh sao lại yêu xa cho mệt, cần thì nó giới thiệu cho vài em ở gần, nhưng làm sao mà được, vì tình yêu đâu có dễ dàng muốn là được em nhỉ? Giờ anh cũng thấy hơi khát nước, mình ra quán nước gần đây rồi nói chuyện nha em.

Cô nghe như đang nuốt chửng từng lời của Quân, vị giả tạo xen lẫn vị dối trá khiến cô chỉ muốn dùng hết sức mình mà cho anh ta một cái tát. Cô đóng cửa

phòng, im lặng đi xuống cầu thang theo người con trai ấy.

7. - Mình... chia tay thôi anh!

- Há? Em vừa nói gì? Chia tay là sao?

- Em và anh quen nhau thế nào, anh còn nhớ không? Chúng ta quen nhau qua yahoo, qua mạng xã hội... Khi được anh nói yêu, em đã hạnh phúc lắm. Anh đừng cười em, vì đây là lần đầu tiên em yêu và được người khác yêu, có lẽ vì thế mà em không phân biệt được thật giả, đúng sai.

- Ý em là...

- Em ra Hà Nội với ý muốn xác minh tình cảm của mình dành cho anh, nếu nó đủ lớn, đủ sâu đậm thì em sẽ chấp nhận làm đau trái tim em, làm phiền nỗi nhớ của em để yêu anh, yêu xa. Nhưng khi đặt chân đến đây, em biết mình không thuộc về nơi này và tình yêu của anh không hợp với em.

- Thì anh đã nói em đừng ra đây! Nếu em không ra đây, có lẽ...

- Có lẽ, em vẫn mù quáng mà yêu, mà chờ đợi một người không thật lòng yêu em. Phải không anh? Đừng nhìn em khó hiểu như vậy, em không phải đứa con gái thông minh, nhưng em biết dừng đúng lúc điều mà nó không thuộc về em. Đừng tỏ ra đang ban ơn

cho em, vì em không cần một tình yêu ban ơn. Giờ em nhận ra thế giới ảo và hiện thực khác xa nhau lắm. Thế giới ảo ngọt ngào bao nhiêu thì thực tại lại giết chết con người ta dễ bấy nhiêu. Em nghĩ anh cũng không cần em nói thẳng lý do, anh cũng biết em đang nói về chuyện gì. Nếu anh chưa hiểu, em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện em nhìn thấy vào sáng nay tại quán Y.

- Quán Y... Em... Em đã nhìn thấy...?

- Đâu cần em phải kể nữa anh nhỉ? Hết một tiếng của em rồi, em có hẹn nên em đi trước. Tiền nước em trả xem như phí thuốc sáng mắt, sáng cả trái tim em. Tạm biệt anh.

An đặt tiền xuống bàn rồi đứng lên, đi thẳng ra khỏi quán mà không nhìn lại.

- Em đứng lại! Em theo dõi anh phải không? – Quân nắm chặt lấy tay An, anh không quan tâm đến việc đang siết chặt tay cô, rất đau.

- Em không hành nghề thám tử, cũng chẳng cuồng anh đến mức phải theo từng bước anh đi. Chỉ là ông trời có mắt, giúp em nhận ra sự thật sớm hơn mà thôi. Sự thật là với em, anh không là gì cả.

- Em nói dối! Em đang giận anh. Anh không là gì với em ư? Vậy em ra Hà Nội làm gì? Chẳng phải để gặp anh sao?

An cúi mặt, đến giờ phút này cô không biết phải nói dối người đối diện và dối lòng mình như thế nào

nữa. Lúc nụ cười đắc thắng của Quân vừa lộ ra cũng là lúc có một bàn tay kéo lấy tay An lùi lại phía sau mình, sau đó hào phóng đặt lên mặt Quân một cái đấm đủ làm Quân choáng váng. Mọi người xung quanh nhìn cả ba người, hầu như ai cũng ngầm hiểu đang có chuyện gì xảy ra nên chỉ sau vài giây, ai cũng lo làm công việc của mình. Quân tức giận, nổi khùng nắm lấy cổ áo người lạ:

- Mày là ai?

- Tao là người lạ, nhưng không phải loại dê tiện như mày, khiến một cô gái phải tổn thương.

- Người yêu tao thì tao có quyền, không liên quan đến mày. Không muốn chết thì biến!

- Đồ dê tiện! – Một cú đấm nữa khuyến mãi cho Quân, nhưng là của An, cô đứng sau người lạ và tay thì đã nắm chặt từ lâu. – Anh có quyền gì thế? Quyền được đùa cợt với tình cảm của người khác à? Thế thì anh chọn nhầm đối tượng rồi, trò chơi kết thúc!

An quay đi, một lần nữa cô đánh rơi những giọt nước mắt xuống Hà Nội, thứ mà không nhặt được cũng không thể lấy lại được. Cô không biết mình làm đúng hay không khi cư xử với mối tình đầu kéo dài hơn hai năm của cô như vậy, dù chỉ là trên thế giới ảo, nhưng tình cảm của cô là thật, trái tim thổn thức này là thật. Cô bước một mình trên đường phố Hà Nội xa lạ, không biết điểm đến là đâu, nhưng cô bắt đầu đau,

nỗi đau như bị ai đó cướp mất thứ mà cô đã nâng niu, hy vọng từ lâu.

Yêu xa, những tưởng nếu chia tay nỗi đau sẽ nhanh nguôi ngoai, nhưng... cô đã nhầm. Nỗi đau không thể gọi thành tên, không thể viết thành dòng và không thể nói thành lời nó còn tẻ gấp trăm ngàn lần một cái tát, một cơn nóng giận rồi chia tay. Anh đi đằng sau, khi đêm đủ đậm, đường phố đủ đông, anh đi nhanh lên phía trước rồi thật nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

8. Đêm hồ Tây, có một cô gái ngồi mượn bờ vai của chàng trai lạ mà khóc.

An đã kể hết mọi chuyện với Duy – người lạ đi cùng chuyến bay, ở cùng khách sạn với cô và còn giúp có đủ can đảm để chấp nhận sự thật khi anh đến nơi cô nói chia tay với Quân. Tổn thương đầu đời về một mối tình trong thế giới ảo khiến cô chỉ biết khóc. Duy không nói gì, chỉ im lặng ngồi nghe cô kể rồi nắm lấy bờ vai nhỏ của cô mà vỗ về.

- Em có muốn nghe anh kể về Hàn Quốc không? Thật ra anh cũng rất yêu đất nước ấy như em yêu Hà Nội, anh cũng nuôi hy vọng sẽ qua đó và khám phá những điều anh được học. Rồi biết đâu anh sẽ yêu một cô gái người Hàn, sẽ có những đứa con mang dòng máu Việt – Hàn... Nhưng ước mơ là ước mơ, đôi khi nó là giấc mơ em ạ. Biết đâu sẽ có lúc anh phải rời nước

mất khi đặt chân lên nơi mà anh muốn đến bởi những điều không như anh nghĩ. Nhưng tất cả là trải nghiệm, là bước đệm để anh đến gần hơn với điều anh yêu quý thật sự. Thế nên em hãy coi như em vừa đi qua một chướng ngại vật, vấp ngã cũng khá đau đấy, nhưng đứng lên được rồi thì em sẽ trưởng thành hơn...

Duy nói rất nhiều, lúc này An lại chỉ lắng nghe anh kể mà không đáp lại, cô cảm thấy bình yên khi được anh khoác thêm chiếc áo của anh lên người mình. Càng về khuya, Hà Nội càng yên tĩnh, không giống với Sài Gòn sống về đêm. Đêm Hà Nội, để lòng người lắng đọng với muôn vàn nỗi niềm.

9. Duy đưa An ra sân bay, hai người nói lời tạm biệt vì Duy còn vài việc phải giải quyết ở Hà Nội.

- Em có tin anh và em sẽ gặp lại nhau lần nữa không?

- Câu trả lời của em là... nếu mình có duyên!

Không có một lời hứa hẹn nào, nhưng cả hai đều biết sẽ có ngày gặp lại, dù ở Sài Gòn hay Hà Nội hay bất cứ đâu. Trước đây An không tin vào chữ “duyên”, nhưng biết đâu đấy, người ta thường nói “Ba lần không duyên cũng nợ” mà...

Tạm biệt Hà Nội, trở về với Sài Gòn náo nhiệt, cô gái đợi chờ một chữ “duyên”.

YÊU MỘT NỬA TIM THÔI!

Septiny

“*Yêu một nửa tim thôi*
Bởi một nửa kia,...”

Ai đó đã nói: Rất có thể Thượng đế muốn chúng ta gặp những người mà chúng ta không mong muốn trước khi gặp được người mà ta mong đợi, để rồi sau cùng khi gặp được người ấy, chúng ta mới biết món quà đó là quý giá biết nhường nào.

Người ta nói: Tình bạn cũng như những ngôi sao, nó chỉ rực rỡ khi đã trải qua những giai đoạn đen tối của cuộc sống này. Đôi khi tình yêu cũng vậy! Thế nên có rất nhiều người vẫn nhầm lẫn chúng với nhau.

Và... tôi cũng đã từng thế!

Khi tôi kể lại điều này cho bạn nghe thì tôi cũng đã làm một thao tác xóa nick yahoo của mình trong nick yahoo của người đó. Bởi vì tôi biết tôi không thể xóa đi những kí ức về anh ở trong chính mình, nên tôi đã tự ý xóa mình trong một phần kí ức của anh.

Tình yêu khá giống một căn bệnh lây truyền. Nó bắt đầu ở người này, rồi có thể lan sang người kia. Nhưng rất nhiều khi, chỉ mãi mãi ở lại phía người này.

Tôi quen anh ấy ở trên mạng, trong một cuộc thi hát online. Anh ấy nhiệt tình giúp đỡ và hướng dẫn tôi. Ngoài công việc, thỉnh thoảng chúng tôi còn tâm sự cả về cuộc sống của nhau. Khi lật giờ lại những trang nhật ký về mười hai tháng như mơ ấy, đôi lúc tôi vẫn mỉm cười và thầm cảm ơn ông trời đã mang người con trai đó đã đến khuấy động cuộc sống tẻ nhạt, cô độc của mình.

Chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau ở ngoài, dù sống chung một thành phố. Chỉ nhìn nhau qua webcam, nghe tiếng của nhau từ những cú điện thoại vài phút tôi chủ động gọi và cảm nhận về nhau qua những đoạn tin nhắn mỗi ngày. Ai cũng nói mạng chỉ là ảo, đừng tin vào chúng. Tôi không biết nữa, nhưng tôi không phải đứa con gái khù khờ. Tôi đã không tin vào những chuyện kết bạn online, cho tới khi mười hai tháng ở cạnh anh kết thúc. Là tôi tự kết thúc!

Để nói về con người đó, tôi có thể miêu tả như thế này: Là một người bước vào cuộc đời tôi rất khế, khi tôi đang ủ dột và thiếu năng lượng. Anh như một cơn gió – không thấy hình người chỉ có tiếng nói – đã an ủi tôi, vuốt ve tôi, thúc giục tôi và giúp tôi đứng dậy bước vững chắc. Là người đầu tiên sau những cười chê của mọi người, động viên tôi vẽ lại và góp ý cho những bức tranh của tôi. Niềm đam mê của tôi như được thổi bùng lên. Đôi khi những lời nói vô cùng bình dị lại tràn vừa khít vào khe nứt trong trái tim bạn.

Mọi chuyện có lẽ nên dừng ở đó, nhưng cuối cùng tôi lại “rung rinh”. Tôi chấp nhận tình bạn online, mà không cần bất cứ cuộc gặp gỡ offline nào hết!

Tôi đã nghĩ chỉ cần mình thích đơn phương, chỉ cần vậy thôi, chỉ cần một người để hướng về, để kể lể chia sẻ, chỉ cần người ta có thời gian lắng nghe và an ủi mình, thế là đủ! Tình cảm đơn phương thật đẹp, nhưng cũng thật đau đớn. Vì mình có thể hy sinh mọi thứ cho người mình yêu, vắt kiệt sức cho nhiều nỗi nhớ mong, mà không hề nghĩ tới việc họ đáp lại. Biết bản thân ngốc, nhưng không làm sao thay đổi hoặc dừng lại được. Rất nhiều đau khổ, rất nhiều nước mắt, rất nhiều khi vật vã như lên cơn nghiện!

Anh ấy thì không biết, hoặc có cảm nhận được nhưng vì trốn tránh mà vờ như không biết. Nhưng tôi thì có hề gì, vì như trong tiểu thuyết “Ruồi trâu” đã viết: “Ràng buộc con người không phải là lời thề. Chỉ cần mình tự thiết tha với điều gì đó là đủ rồi”.

Tôi: Nhiều lúc thấy mình như một hạt cát, muốn cơn gió nào cuốn mình đi càng xa, càng tốt.

Anh: Bảo cơn gió cuốn cả anh theo nhé. Đến chỗ nào xa một tí, chơi chán rồi về.

Tôi: Anh không sợ em ư?

Anh: Em không sợ anh thì thôi...

Tôi: Em sợ đấy! Vì gần anh quá, dứt không được, đến lúc anh dứt em ra thì em sẽ buồn lắm!

Anh: Không có gió. Anh và em cũng không phải là hai hạt cát.

Bởi vì sự thật đúng như anh nói. Chẳng có cơn gió nào có thể cuốn tôi và anh lại gần nhau. Đôi khi bạn bè vẫn hỏi về tình trạng tình cảm của tôi... Tôi vẫn thường trả lời: Vẫn treo ở đấy! Nhưng chỉ có mình tôi biết... Thậm chí tôi và anh còn chưa bao giờ nhấn Start để Stand By hay Sleep¹!

Tháng cuối cùng của mười hai tháng ở cạnh anh, tôi đã hỏi nửa đùa nửa thật: “Nhớ em không?”. Và anh đã trả lời: “Không :)”. Sau hai tuần không nói chuyện với nhau, tôi đã nhận được câu đáp như thế. Và tôi cũng đã hy vọng là thế! Chúng tôi chưa-bao-giờ được gọi là những người yêu nhau và cái mà chúng tôi trải qua cũng chưa-bao-giờ được gọi là tình yêu!

¹ Trạng thái của máy tính. Start là khởi động, Stand By là trạng thái tạm dừng trong thời gian dài. Sleep là trạng thái máy nghỉ trong thời gian ngắn.

Những cái ảo thì không bền. Lúc đó, tôi vẫn nhớ anh! Một cảm giác rất thật! Nhưng nỗi nhớ không khiến tôi buồn hay khóc như trước. Nó làm tôi nhớ về những điều dễ thương ở anh và tự bật cười một mình. Nó khiến tôi muốn lấp đầy một ngày bằng việc học, làm việc, đọc sách, để không phải online vào những giờ có khả năng gặp anh.

Tôi cũng đã từng muốn được như anh. Nghĩa là muốn mình chỉ có đủ tình cảm dành cho con người đó, để anh cảm nhận thấy và cũng có thêm cả sự hào hứng, kiêu kì khiến anh phải sốt ruột, phải nhớ, phải ngóng, phải cáu giận vì sao tôi bình thản thế! Nhưng thường tôi lại luôn là người thua anh...

Đôi khi bạn cần phải chạy thật xa để có thể thấy ai sẽ chạy theo bạn.

Đôi khi bạn cần phải nói nhỏ hơn để thấy được ai đang nghe mình.

Đôi khi bạn cần một quyết định sai lầm để thấy được ai sẽ ở đó để giúp bạn sửa chữa nó.

Và đôi khi bạn cần để người bạn yêu đi khỏi, để thấy được họ có đủ yêu thương để trở về bên bạn không.²

Có một điều đáng buồn trong cuộc sống mà nhiều người trong số chúng ta đều trải qua. Đó là khi gặp một người có ý nghĩa với mình, nhưng rồi cuối cùng

² Nguồn: Internet.

nhận ra rằng họ sinh ra không phải để dành cho mình và mình chỉ có thể để họ đi.

Sau đó tôi vẫn vẽ. Dù bản thân đã tự gạt anh ra khỏi cuộc sống để trở lại nhịp điệu bình thường của mười hai tháng trước, dù không còn anh động viên và góp ý nữa, tôi vẫn cứ vẽ!

Mỗi khi vẽ về cảnh hoàng hôn hay bình minh, tôi vẫn nghĩ: Ngay cả bản thân không biết hiện tại muốn gì, sau này sẽ như thế nào, kể cả trong tình yêu hay công việc, thì rõ ràng mình chẳng có động lực, niềm tin, sự phấn đấu gì hết. Bởi vì nó giống như tự bịt mắt chính mình, cứ đi vô hướng như thế, đi mà không có đích.

Những tuần đầu tiên của việc tập quay trở lại với vòng tròn của cuộc sống cũ, tôi vẫn hay uống cà phê mỗi tối, mở độc một ca khúc "Chênh vênh" và để chế độ quay lại.

Quen nhau vào mùa đông, thương nhau vào mùa xuân, bên nhau trong mùa hạ và chia tay nhau ở mùa thu. Thỉnh thoảng tôi vẫn tự chế giễu mình như thế khi nhớ lại những chuyện tình cảm đã qua. Tôi vẫn mong có ai đó sẽ tới, sẽ làm tôi ấm áp, sẽ khiến con tim tôi vui trở lại, để tôi có thể tự tin nói: "My love for you is a journey. Starting at Forever, and Ending at Never!" (Tình yêu của em dành cho anh như một cuộc hành trình. Mãi mãi Bắt đầu và Không Bao Giờ Kết thúc).

Chừng nửa năm sau tôi có quen một cậu kém tôi hai tuổi, vẫn đang học Đại học. Cậu ấy chăm đọc blog của tôi tới nỗi dù thực sự chẳng muốn nói chuyện, nhưng tôi vẫn phải chú ý vì sự nhiệt tình và kiên nhẫn của cậu. Tôi vốn dĩ vẫn chỉ là một đứa nhóc loay hoay trong cái vòng tròn mình tự tạo ra. Dù lúc nào cũng ăn mặc kiểu cổ điển, nói chuyện một cách chậm rãi, ngại tạo cho mình vẻ trưởng thành nhưng sâu thẳm trong tôi là một cái gì đó rất mong manh, dễ vỡ.

Tôi nói với cậu ấy: Trong cuộc đời chúng ta sẽ gặp ba người. Một người là người yêu mình nhất, người thứ hai là người mình yêu nhất và người thứ ba là người mình không yêu nhất và họ cũng không yêu mình nhất. Cậu tỏ vẻ đăm chiêu, hỏi tôi đã gặp được bao nhiêu rồi? Tôi cười, nói là mới gặp được hai người. Ngay lập tức cậu đồng ý: "Vậy em sẽ là người thứ ba của chị!" Điều tôi thấy dễ chịu mỗi khi buồn được nói chuyện với con người này chính là sự vô tư và dễ thương. Nó khiến tôi nhớ lại lúc mình còn chưa biết yêu. Sự ngây thơ có thể hoàn toàn giả vờ, nhưng sự chân thật, chân thành thì không thể khoác mãi lên mình.

Tôi đã từng nghĩ mình có thể gặp cả ba người trong giả thuyết này chỉ trong một người đàn ông. Có lẽ đó chính là lý do vì sao tôi luôn hết lòng và quý trọng hạnh phúc của mình. Nhưng có một thứ đến giờ tôi mới ngẫm ra. Chúng ta hoàn toàn có thể gặp ba người

như thế trong cuộc đời, nhưng không chắc người thứ ba là người cuối cùng và mới là người ở bên ta mãi mãi.

Ai đó đã nói: Rất có thể Thượng đế muốn chúng ta gặp những người mà chúng ta không mong muốn trước khi gặp được người mà ta mong đợi, để rồi sau cùng khi gặp được người ấy, chúng ta mới biết món quà đó là quý giá biết nhường nào.

Đôi khi trong giấc mơ của mình, tôi thấy tôi đang khóa những cánh cửa, khóa rất chắc. Cố gắng để khóa thật chắc. Nhưng cuối cùng cánh cửa vẫn bật ra, không thể khóa được. Ổ khóa nằm im lìm ở một bên cửa, nó không thể khóa nổi hai cánh cửa. Tôi cũng nghĩ, tâm hồn mình liệu có thể không? Đôi khi tôi cũng sợ. Sợ mình cứ cố gắng gói ghém, khóa thật kĩ những suy nghĩ, những buồn đau, và rồi cũng như trong giấc mơ kia, tôi chẳng khóa được gì, mọi thứ sẽ lại bật tung ra... Hay là tôi cứ yêu một nửa tim thôi?

NHỮNG MẢNH VỠ PHA LỄ

Thu Hiền

Có ai đó đã nói với tôi rằng, ta chỉ thực sự quên một ai đó khi tự cắt đứt niềm hy vọng của mình. Hy vọng về một tình yêu, mà thực ra là một niềm tin vô ích. Tôi tin mình đủ dũng cảm để làm điều đó. Và có lẽ, tôi sẽ có thể quên nhanh hơn tôi tưởng... Có lẽ thế...

1. Gặp lại

THÚY TINH

Trở về...

Trở về từ một chuyến đi dài... Không mỏi mệt, không lo âu, không vương bận. Tôi chỉ cảm thấy trong lòng một thứ gì đó vô hình, đè nặng...

Vậy là cũng đã đến lúc tôi vào được Đại học. Một tháng rưỡi đã trôi qua. Đó cũng là khoảng thời gian chậm trễ hơn so với bạn bè để tôi được biết tin mình sẽ được nhập học tại một trường Đại học nào đó. Những ước mơ nay đã vụt mất, những dự định không trở thành hiện thực đôi lúc làm tôi hụt hẫng thật nhiều trong khoảng thời gian này. Tôi được học ở một trường Đại học mà trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Và kể từ đây, tôi từ bỏ những ước mơ cũ để giờ lên khung cho những mục tiêu, dự định tương lai mới.

Những gì đã xảy ra giúp tôi lớn lên thật nhiều. Trên con đường tìm cho mình một lối đi, tôi bỗng nhận thấy cuộc sống không còn là màu hồng như mình vẫn hay nghĩ. Cuộc sống như một bức tranh, có những khoảng trắng đan xen những gam màu tối. Tôi tin có những khổ đau, mất mát bên cạnh những niềm hạnh phúc... Cuộc sống cân bằng như nó vốn vẫn vậy.

Có những lúc tôi tưởng chừng khó có thể vượt qua những rào cản để có thể bước đi tiếp trên con đường của mình. Những rào cản có thể là do chính cuộc sống đặt ra, hoặc cũng có thể là những rào cản tôi tự đặt ra để có thể thích nghi với cuộc sống mà không bị những làn sóng của nó cuốn đi theo dòng nước xoáy. Việc thích nghi với nó đòi hỏi tôi cần phải cố gắng thật nhiều. Và tôi vẫn đang sống, vẫn đang tiếp cố gắng, cố gắng và cố gắng...

Họp lớp lần thứ hai trong thành phố, lần này tề tựu đông đủ những thành viên trong lớp. Tôi gạt bỏ những mặc cảm về vấp ngã đầu đời để cười nói và vồn vã như ngày nào. Cậu bạn thân cười hòa khi tôi đề nghị cậu chở. Con người bí ẩn ấy mạnh mẽ và trải qua nhiều khó khăn hơn tôi, đó là một điều có lẽ không phải ai cũng biết. Ngày còn bé, ngày tôi còn là đứa con gái hồn nhiên và vô tư, cậu bạn thân luôn bước đi bên tôi cùng chia sẻ những buồn vui, những suy nghĩ còn vụng dại tuổi mới lớn. Nhưng rồi khi cả hai cùng lớn lên, khoảng cách giữa hai chúng tôi càng xa dần, xa dần. Cho đến khi tôi vào Nam nhập học, khoảng cách địa lý gần như làm chúng tôi hoàn toàn mất liên lạc, dù trong khoảng thời gian đó, tôi vẫn nhiều lần viết thư và gọi điện về hỏi thăm.

Tôi gọi cậu bạn mình là Đá bởi cậu là một kẻ lạnh lùng, luôn cô độc và bí ẩn. Cậu luôn giữ trong mình những điều mà không ai có thể nghĩ tới. Ba năm đã trôi qua, cậu bạn thân của tôi nay đã là một thanh niên trưởng thành. Với cậu, tôi biết ba năm đó là ba năm vô cùng khó khăn và vất vả khi gia đình cậu gặp hoạn nạn, bản thân cậu cũng gặp phải nhiều chuyện không may. Tôi thương bạn tôi nhất vào những lúc đó. Trong khoảng thời gian không gặp nhau ấy, chưa bao giờ cậu tâm sự với tôi về bất kỳ điều gì, tôi chỉ được biết thông qua lời kể của những người bạn cũ. Đã lâu lắm hai đứa không nói chuyện và chia sẻ cho nhau nghe, vậy mà cậu bạn ấy vẫn coi tôi là một người bạn thân

thực sự. Đôi lúc tôi nghi ngờ tình bạn ấy, nhưng bây giờ thì tôi tin chúng tôi đã thực sự là tri kỷ.

Ngày tôi biết kết quả thi Đại học, tôi không buồn và khóc ngất như những người khác, nhưng những lúc đó thực lòng tôi thêm một lời động viên an ủi biết chừng nào. Nhớ lại những ngày đó, có nức cười lắm không khi một kẻ thất bại như tôi lại là người đi an ủi những người rớt Đại học khác, chia vui với những người bạn đậu Đại học mà không lo lắng cho chính bản thân mình. Nhiều lúc tôi thấy mình bàng quan với cả chuyện xảy ra với chính tôi. Như thể tôi chỉ là một con người xa lạ nào đó nhìn vào cuộc sống của con người mình, chỉ im lặng dõi nhìn như chờ đợi nhìn thấy một điều đó đột phá. Cậu bạn ấy – Đá – là người đầu tiên trong số ít những người bạn cũ động viên và an ủi tôi. Tôi biết mình là một đứa con gái mạnh mẽ, tôi có thể nhanh chóng đứng dậy từ thất bại nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không cần một sự an ủi nào. Và có lẽ cậu là người hiểu được điều đó nhiều nhất....

Giờ đây, khi đã thực sự vượt qua những khó khăn đầu đời, tôi tự hào vì mình có thể vững tâm hơn vào bản thân. Không lâu sau ngày đầu tiên vào thành phố, cậu bạn thân của tôi rủ tôi đi cà phê để nói chuyện. Chỉ có hai đứa bạn thân và bốn tiếng đồng hồ. Đó là một ngày mà tôi không thể nào quên được. Một ngày đặc biệt. Ngày đó cậu kể hết cho tôi nghe những gì

đã xảy ra với gia đình và bản thân cậu trong khoảng thời gian trước đó. Đọc được từ trong đôi mắt ấy, giọng kể ấy những phiền muộn và ưu tư của một dòng đời không suôn sẻ. Những sự mạnh mẽ của một đứa con trai và trách nhiệm gia đình đã khiến bạn vượt qua tất cả. Tôi học được từ trong đó sự kiên trì chịu đựng, một sự mạnh mẽ và cố gắng, nghị lực và niềm tin. Phải, vì cậu ấy là Đá. Tôi biết, trong con người ấy, sâu thẳm trong tâm hồn ấy là một viên kim cương quý giá sáng màu...

ĐÁ

Họp lớp. Đây là lần thứ hai lớp cũ tổ chức họp trong thành phố. Lên Đại học, kẻ phương Nam, người Đà Nẵng, thành ra họp lớp cũng chỉ tập trung được mười mấy đứa học ở trong Nam, nơi thành phố Hồ Chí Minh ồn ào và đông đúc này.

- Hôm nay muốn có người ngồi sau không? Chờ mình nhé!

- Ừ.

Cô bạn thân một thời cấp hai vẫn hồn nhiên như thuở nào. Ngày ấy còn bé, hai đứa hay kể cho nhau nghe những tâm tư nhỏ dại, nấu cháo điện thoại cả tiếng đồng hồ. Đôi lúc hai đứa chỉ lặng lẽ đi bên nhau mà không nói điều gì hết. Cái thuở ấy tưởng chừng mới hôm qua đây thôi mà đã vụt qua như chớp mắt,

giờ đưa nào cũng đã là sinh viên Đại học. Bước vào một môi trường mới, khi lớn lên và có những mối quan hệ rộng hơn, phức tạp hơn mới thấy quý giá biết bao nhiêu những tình bạn cũ. Dù ta có mắc bao nhiêu lỗi lầm, những người bạn thực sự ấy luôn giúp ta vững vàng lên, đỡ ta dậy những lúc vấp ngã và dạy cho ta biết từ bỏ những cái sai. Bao năm đã qua rồi...

Cô bạn cũ vẫn vui cười sau khi đã trải qua một vấp ngã lớn, cánh cửa Đại học tưởng như đã từ chối một con người đáng được bước tiếp, nhưng cô bạn ấy đã vượt lên. Đã quá lâu rồi chẳng hề trò chuyện, vậy mà đôi khi nhìn lại vẫn thấy thân thiết như thuở nào. Nhiều khi ngồi cạnh nhau, chẳng cần nói mà cũng như đã nói hết, bên cạnh bạn ta cảm thấy nhẹ nhõm và thanh thản. Sự can trường trong vóc dáng nhỏ bé ấy làm con người ta thấy khâm phục. Sống ở đời, đôi lúc cũng phải nhìn những người bạn thật nhiều mới hiểu được mình đã là bạn như thế nào.

Cô bạn nói cười vồn vã và vui vẻ như chim non. Ta chỉ nhìn và cười, cảm nhận được từ con người ấy sự cảm thông, ấm áp và chia sẻ. Luôn luôn là thế... Hai đứa chở nhau đi suốt đoạn đường. Bạn của ta kể về mối tình đầu tiên đã vụt mất. Lẫn trong giọng kể là một nỗi niềm không sao diễn tả hết được, đó là một sự chờ đợi không nuối tiếc nhưng cũng lại là một niềm riêng đầy xót xa. Ta biết người mà Thủy Tinh nói tới, bởi vì ta, Thủy Tinh và cả người đó nữa cùng

học chung một lớp lúc trước. Bây giờ, anh chàng đó lại cùng trường với ta. Đó là một người tốt, vui vẻ và có trách nhiệm, một thằng con trai tốt, nhưng có lẽ không dành cho cô. Với Thủy Tinh, ngọn gió ấy mãi xa vời... Ta lặng yên nghe bạn nói và hứa rằng một ngày đi cà phê riêng với bạn sẽ kể về chuyện của ta.

Nhớ những ngày xưa ta hay chở bạn về sau giờ tan học, hai đứa vẫn cười giỡn với nhau suốt đoạn đường về. Lớn lên, khi những suy nghĩ riêng của bản thân chạm tới đáy tâm hồn thì tự nhiên những chia sẻ cũng dần thu hẹp lại. Ừ, vẫn là bạn thân đấy nhưng ai cũng có một khoảng trời bao la cho riêng mình. Bạn của ta vẫn sẻ chia những điều chỉ ta mới biết nhưng sao ta lại giấu mình đi thật nhiều. Phải chăng như vậy là ta ích kỷ? Có lẽ chính vì sự chia sẻ thật tâm của bạn ta mà giờ tình bạn này vẫn giữ được. Cô bạn thân của ta hay cười và bảo rằng: "Cậu là một con người bí ẩn. Và vì chính cái sự bí ẩn đó làm tội mình làm bạn được lâu hơn". Phải, bạn thân vẫn hiểu ta dù trong ta có nhiều lắm những góc khuất. Với ta, chừng đó nhiều hơn là một người bạn tri kỷ, một tình bạn đáng quý...

Mỗi sáng chủ nhật, ta hay đi cà phê một mình, đôi khi có bạn bên cạnh. Những khoảng yên lặng cho riêng mình, ta im lặng lắng nghe những thanh âm cuộc sống, uống từng ngụm cà phê đắng nhưng lại cảm thấy ngọt. Cái góc cạnh trong ta đang từng ngày được mài nhẵn, không còn quá sắc đá, bớt độc đoán và bớt vô tâm hơn...

Những khó khăn trong những bước đi đầu tiên của cuộc đời đã đi qua, đối với ta, nó như những giọt cà phê đắng đến ghê người. Ta vượt qua tất cả như một điều hiển nhiên mà mình phải hành động. Những ngày ấy để lại trong ta những vết đau giờ vẫn chưa lành sẹo. Nhớ ngày đó, mọi người hay nhìn ta như một thằng du côn khi lúc nào cũng mang bên mình thứ vũ khí phòng thân. Đó là những kinh nghiệm máu xương của một thằng con trai như ta. Phải cảm ơn bạn của ta vì những ngày ấy là người duy nhất vẫn luôn coi ta là bạn, luôn có một niềm tin gần như tuyệt đối vào ta, luôn quan tâm đến ta những lúc ta cảm thấy xa bạn bè nhất. Ta đứng dậy từ vũng bùn của cuộc đời, thoát ra khỏi cái nhìn tăm tối bằng ý chí và hy vọng. Ta biết vào Đại học mình sẽ khác...

GIÓ

Ngày 18 tuổi, tôi vào Nam học Đại học. Những bước ngoặt, những sự chuyển tiếp sẽ bắt đầu từ đây, từ ngày hôm nay. Tôi tự nhủ mình thế...

Họp lớp. Lần đầu tiên gặp lại Thủy Tinh từ sau những ngày Tết ở quê cũ. Lần đầu tiên sau những ngày thật dài em không liên lạc. Mái tóc mới cắt ngắn nhìn thật lạ. Nó không giống lắm so với con người của em như tôi vẫn cảm nhận. Có lẽ sau một cú sốc, sau một vấp ngã, em cần một liều thuốc để an thần. Thay đổi có lẽ cũng là một cách hiệu quả. Em đã làm

được, đã vượt qua nghịch cảnh mà em phải đối chọi. Tôi khâm phục em sau những bước đi dũng cảm đó. Thẳng thắn và quyết liệt. Em vẫn luôn là thế, luôn là đứa em gái kiên cường và dũng cảm nhất của tôi... Nhìn em có vẻ gầy và mỏng manh hơn trước, nhưng em vẫn giữ được nụ cười đầy sức sống và ánh nhìn vui vẻ với tất cả mọi người. Trừ tôi.

Thủy Tinh biết tôi đến nhưng hình như không quan tâm. Điều đó khác hẳn với những gì em vẫn thường làm. Em nhìn tôi với một ánh nhìn đầy khách sáo, vẫn cười nhưng hơi lạnh lùng, gượng gạo. Tôi có cảm giác như em muốn tránh né tôi và với em tôi giống như một kẻ xa lạ. Tôi – một đứa con trai mà mọi người vẫn bảo là vui vẻ, nhưng hôm nay cảm giác sao thật buồn. Cảm giác đó cũng thật lạ...

Đôi khi...

Muốn gọi những điều đã qua là kỷ niệm... Mà đã là kỷ niệm tức là sẽ không thể quay trở lại, không thể quay trở lại. Em bây giờ sao xa lạ và lạnh lùng? Tôi đã làm gì sai?

Mối quan hệ giữa tôi và em là một cảm quan phức tạp, nếu đó là theo cái nhìn của người khác. Và chính vì nó đặc biệt nên cũng trở nên gắn bó hơn. Em và tôi trở thành anh em vì những lý do mà chỉ có tôi và em hiểu. Là anh em và cũng là những người bạn thân. Bạn bè của em vẫn nói rằng tôi vô tâm với em, vô tâm với những tình cảm mà em đã ký thác vào tôi mấy năm

trời. Còn em thì ngược lại, không bao giờ em trách tôi vì điều đó, em hiểu tôi và luôn nói như bùa chữa thay cho tôi rằng: “Anh không phải là người vô tâm. Trong đám bạn trai của em thì anh là người hiểu em nhất!”.

Em cũng là người hiểu tôi nhất, là người tôi có thể chia sẻ và tin tưởng trọn vẹn. Em không đòi hỏi tôi phải lo lắng cho em, không đòi hỏi tôi phải chia sẻ điều gì. Hình như linh cảm con gái của em biết rằng dù em không đòi hỏi tôi kể ra nhưng tôi cũng sẽ chia sẻ với em những gì tôi giữ trong lòng. Em như cơn gió thoảng, cứ lặng lẽ bên tôi không điều kiện ràng buộc. Em hay bảo tôi là Gió, em nói rằng: “Gió vô tư và hồn nhiên, luôn vui vẻ và bay bổng. Anh là Gió. Nhiều lúc anh cũng vô tư đến vô tâm như Gió vậy đó, nhưng có Gió người ta cảm giác nhẹ nhõm và yên bình hơn...”. Tôi thấy em hợp với hình tượng Gió đó hơn là tôi. Phải chăng vì em cũng quá bay bổng như trước giờ vẫn vậy?

Em yêu tôi nhưng tôi không yêu em. Tôi cần có sự hiện diện của em trong cuộc sống của mình nhưng đó chỉ là một đứa em gái mà tôi thương hết mực, đó không phải là tình yêu. Tôi biết em vẫn lặng lẽ chờ đợi tôi dù ngày tháng đã dài. Nhiều khi tôi cảm phục cái tình yêu ấy. Đôi lúc tôi tự hỏi em lấy bao nhiêu cảm xúc thật nhiều đó ở đâu để mà yêu tôi bao năm qua? Lắm lúc em vẫn hay bóng gió để nói với tôi về điều đó, nhưng chưa bao giờ tôi trả lời. Tôi sợ làm

tổn thương trái tim nhỏ bé và dạ cảm ấy của em... Vì tôi biết mình chỉ là cơn gió thoảng qua bên đời em, rồi em sẽ quên tôi và sẽ yêu một người khác xứng đáng hơn thế. Em và tôi vẫn song hành bên nhau trên những chặng đường như những người bạn thân. Tôi vẫn thương em, thương nhiều như đứa em gái ruột. Nhưng chỉ thế thôi, không hơn...

Có nhiều điều mà không bao giờ tôi giải thích được... Có khi tôi vẫn muốn quan tâm, muốn chia sẻ với em thật nhiều nhưng không thể yêu em, dù biết với em mình là tình yêu... Em giúp tôi nhận ra nhiều điều trong cuộc sống, em dạy tôi cách để sẻ chia và yêu thương, em dạy cho tôi nghị lực đối diện với khó khăn, dạy tôi nhiều thứ qua những việc em làm và cách em suy nghĩ. Em là đứa suy nghĩ lạc quan, và nhìn nhận mọi thứ theo hướng tích cực. Và em cũng như những người con gái khác, lãng mạn và bay bổng.

Em thích Gió, có lần ngồi bên tôi em vô tư nói với tôi rằng: “Anh biết không, Gió cũng cần một ngôi nhà dù cuộc đời của Gió là một cuộc đời phiêu du, lơ đãng. Ngôi nhà đó là nơi ấm áp nhất và bình yên nhất mà Gió có thể trở về bất cứ lúc nào. Nhẹ nhàng và bình yên...”. Avatar trên yahoo của em là một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, có cửa tròn treo trên một cành cây xanh ngắt – ngôi nhà của Gió. Tôi biết, em muốn là ngôi nhà ý nghĩa ấy, nhưng tôi – không bao giờ – chọn em làm ngôi nhà của Gió tôi...

2. Sự lặng im của tình yêu

THỦY TINH

Tôi tự dặn mình thôi nhìn về phía anh như những ngày trước. Và chỉ thế thôi, để chấp nhận mãi là một người em gái. Không hơn...

Bạn bè và cả anh nữa hay nói với tôi rằng tôi giống với một cái gì đó tựa Thủy Tinh. Tôi không thích lắm với sự so sánh này vì tôi cho rằng nó hơi khập khiễng. Với riêng tôi, tôi thích mình là cây Bút Chì Màu thật nhiều màu sắc, vui vẻ và luôn lạc quan. Vậy mà sau những gì đã xảy ra, sau khi nhìn nhận lại con người mình, tôi nhận thấy một điều rằng người ta cũng có lý khi có một so sánh như thế. Cái hình tượng Bút Chì Màu chỉ diễn tả phần nào sự lạc quan trong tôi, nhưng nó quá đơn giản, và tôi cũng không nghĩ mình đơn giản và thánh thiện đến vậy. Sự so sánh giữa Thủy Tinh và tôi, có lẽ hợp lý nhiều hơn.

Lần đầu tiên có sự so sánh này là khi cậu bạn thân nhìn tôi và bảo rằng: "Cậu giống như Thủy Tinh vậy, trong suốt và dễ vỡ". Cậu bạn chỉ mỉm cười khi nói với tôi điều đó. Cậu bảo rằng, dù tôi vẫn luôn cười, luôn vui vẻ, những người khác có thể nhìn thấu qua đôi mắt và biết tôi đang nghĩ gì; dù tôi là một đứa có vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng lại mang trong mình một tâm hồn đa cảm, mỏng manh và yếu đuối. Và khi tôi hỏi tại sao, cậu bạn thân chỉ trả lời ngắn gọn rằng:

“Thân nhau đủ để hiểu, cô bạn của tớ à...”. Những so sánh của chúng tôi luôn kết thúc bằng những điều tương tự như vậy. Cũng như cái lần tôi so sánh cậu với Đá, lúc nghe xong, cậu cũng chỉ gật đầu đồng ý, nói rằng: “Không biết đúng không nhưng mà có vẻ như vậy thật...” rồi cười.

“Trong dạng thuần khiết và ở điều kiện thường, thủy tinh là một chất trong suốt, tương đối cứng, khó mài mòn, rất trơ về mặt hóa học và không hoạt động xét về diện sinh học. Nhưng, thủy tinh rất dễ gãy và vỡ thành các mảnh nhọn và sắc dưới tác dụng của lực hay nhiệt một cách đột ngột.”

Cậu bạn thân của tôi nhìn con người tôi một cách trực diện như muốn so sánh với khái niệm về Thủy Tinh trên Wikipedia mà tôi tình cờ tìm được khi lướt web.

Lần thứ hai có người nói tôi giống Thủy Tinh là lần tôi nói chuyện với anh cách đây không lâu. Lần đó anh bảo với tôi rằng:

- Em có biết người ta làm thủy tinh như thế nào không? Người ta nung thủy tinh ở hai nghìn độ C cho nó nóng chảy ra rồi thổi thủy tinh để tạo nên những đồ vật đủ hình dạng. Sức nóng làm cho thủy tinh dễ tạo hình và có được những dáng vẻ kì thú hơn. Em cũng giống như thế, được hun đúc từ lò luyện của đời, bị nóng chảy nhưng không tan mất mà từ đó trở nên mạnh mẽ hơn và hình như cũng nguội lạnh hơn... Anh

thích hình ảnh thủy tinh – nó có rất nhiều điểm tương đồng với em. Thật đấy!

Tôi nghe và ngẫm nghĩ. Là con gái, ai chả giống như thủy tinh, đa cảm, mỏng manh và mang một tâm hồn dễ vỡ. Nhưng tại sao với tôi, mọi người lại nhìn nhận được nhiều vấn đề như vậy? Thủy tinh trong suốt - tâm hồn tôi trong suốt, thủy tinh cứng – tôi là đứa con gái mạnh mẽ, thủy tinh khó mài mòn – tôi là con bé bướng bỉnh và cứng đầu, thủy tinh dễ vỡ - tôi cũng dễ bị tổn thương và không chịu được áp lực công việc quá nhiều. Thủy tinh và tôi, nhiều ý nghĩa lắm... Phải, tôi giống như thủy tinh nhưng có lẽ chỉ là một mảnh thủy tinh bình thường, không phải là viên pha lê quý giá và lấp lánh. Nếu có khác thì mảnh thủy tinh của tôi sắc hơn những mảnh thủy tinh khác, nếu chạm vào ai sẽ để lại một vết thương đau hơn và sâu hơn...

Ngày qua ngày, càng lớn, tôi sống càng thực tế hơn. Thực tế đâu có nghĩa là không còn những giấc mơ. Tôi vẫn có quyền mơ về một cuộc sống có ý nghĩa, về một tương lai đẹp đẽ, về một tình yêu nồng nàn say đắm... Nhưng có lẽ cái sắc cạnh lạnh lùng kia của thủy tinh tôi làm người ta sợ, không ai yêu tôi và người mà tôi yêu cũng chẳng bao giờ đáp lại tình cảm đó.

Chuyện tình yêu là một thứ không thể nắm bắt được. Tình yêu chỉ là hương khói quyến rũ nhưng hư không, bắt được nó khi đã vỡ ra là mật đắng ngắt hay

chỉ là ảnh ảo của chính bóng mình, cô đơn. Có những điều trở trêu trong tình yêu mà ít khi con người ngờ tới được. Nhiều khi nó như một cái vòng luẩn quẩn mà những người trong cái vòng đó không thể nào tự thoát ra...

Tôi hay qua chơi trường Đại học mà cả cậu bạn thân và anh đang theo học. Nhiều thứ thú vị với những chuyến đi lang thang khắp trường và nói đủ thứ chuyện. Là con gái, tôi nhạy cảm hơn với việc đoán biết những suy nghĩ của người khác qua ánh nhìn, hay bản thân tôi tự có những điều đó không rõ. Và mỗi lần tôi thấy anh hay cậu bạn tôi ngo ngẩn nhìn theo một hướng khác khi đang nói chuyện thì mọi chuyện đều đã rõ. Chưa ai trong họ nói với tôi về điều đó nhưng tôi cảm thấy thế. Anh và cậu bạn thân của tôi đang cùng yêu một người con gái. Thật lạ kì...

ĐÁ

Một sáng chủ nhật đẹp trời, điện thoại reo và đầu dây bên kia là giọng cô bạn Thủy Tinh đầy hào hứng:

- Đi cà phê sáng với Thủy Tinh không? Mới biết được chỗ này hay lắm!

- Không định để cho Đá có khoảng riêng một mình như mọi khi à?

- Đi đi mà, mượn Đá nói chuyện chơi một buổi sáng chủ nhật này thôi.

- Ừ, được rồi, để Đá qua chờ. Cô nương lắm chuyện quá đi!

Thủy Tinh chỉ cười. Hai đứa đến một quán cà phê mới mà Thủy Tinh vừa được giới thiệu. Quán không đông và khá yên tĩnh. Chúng tôi nói chuyện về cuộc sống, về công việc, về học tập và cả về tình yêu. Thủy Tinh biết tôi đang yêu dù tôi chưa hề kể với Thủy Tinh bất kỳ điều gì về người con gái đó. Cô bạn thân chỉ khẽ xoay xoay tách cà phê và bảo tôi rằng: "Đừng giấu. Biết cả đấy nhưng muốn khổ chủ tự nói ra thôi!"

Lại cười. Khuôn mặt ấy lúc nào cũng hiện diện một nụ cười như thể không bao giờ có thể thiếu. Và tôi kể thật, chúng tôi gọi cô ấy là Pha Lê. Nói với Thủy Tinh về cô ấy - nàng Pha Lê của tôi.

Tôi thực sự không biết phải bắt đầu như thế nào. Với tôi, Pha Lê có sức cuốn hút đặc biệt, Pha Lê không quá lộng lẫy nhưng với tôi là cả một điều gì ý nghĩa lắm. Một đôi mắt không ướt nhưng đẹp và đầy bí ẩn. Một nụ cười tươi nhưng sau đó ẩn chứa một sự u uất khó cảm nhận. Một sự mạnh mẽ, cao ngạo nhưng lại yếu đuối. Một tâm hồn cô đơn. Đó chính là cô ấy... Rất gần nhưng cũng rất xa...

Tôi kể cho Thủy Tinh nghe tựa như cái lần tôi kể về đời mình. Pha Lê cứ len lỏi vào trái tim tôi. Không ồn ào, mãnh liệt, không có ý, chủ đích nhưng cứ làm cho ngọn lửa trong tôi âm ỉ rồi bùng lên dữ dội. Cô gái ấy cứ hồn nhiên đi bên cuộc đời tôi, như một bản nhạc

sôi nổi giữa cuộc sống vốn bình lặng của tôi. Cô ấy chẳng mảy may để ý gì đến tôi, bình thản và vô tình. Tôi không hiểu mình đang có những suy nghĩ gì khi cứ đi trên những con đường cô ấy đi, ăn những gì cô ấy ăn và mơ những giấc mơ về cô ấy.

Pha Lê hay lang thang trong khuôn viên rộng lớn của sân trường. Tôi không biết trái tim nhỏ bé ấy đang suy nghĩ điều gì khi cứ để đôi chân mình bước đi vô định như vậy. Và điều đặc biệt rằng, Pha Lê luôn chỉ lang thang có một mình...

Tôi không biết tôi yêu Pha Lê từ khi nào, đó là những cảm xúc khó bật lên thành tiếng được. Thủy Tinh hiểu tôi nên nhận ra nó nhanh hơn. Thủy Tinh nói rằng cuối cùng thì cũng có một bóng hồng làm tan chảy trái tim lạnh giá và cô độc của tôi.

Đúng vậy, cái ngày đầu tiên nhìn thấy Pha Lê, trái tim tôi dường như đã bị đánh cắp mất. Dù tôi vẫn mang cái vẻ phớt đời, lạnh lùng và ra vẻ không quan tâm đến bất cứ điều gì nhưng mỗi lần Pha Lê đi ngang qua là thêm một ngày trái tim tôi thao thức. Em yếu đuối quá, mỏng manh quá. Tôi đã nghìn lần muốn ghi chặt đôi vai nhỏ bé ấy, che chở cho em bằng tình yêu và niềm tin của tôi. Nhưng em không yêu tôi – sự thật chua chát và phũ phàng.

Thủy Tinh, vẫn như mọi khi trong mọi cuộc nói chuyện, luôn lắng nghe nhiều hơn, chỉ bình luận và cho biết suy nghĩ của mình khi cần thiết. Cô bạn thân

của tôi chăm chú nghe và khi tôi dừng lại, cô hỏi tôi một cách đột ngột:

- Tình yêu làm cho con người ta thay đổi nhiều đi nhi?

Tôi chỉ ừ, nhấm nháp một ngụm cà phê băng quơ. Mùi cafe nồng ấm và hiện lên trong đó cả màu mắt trầm của một người... Thủy Tinh nhìn tôi, lướt nhẹ trên thân ly cà phê đá đắm ướt rồi nói tiếp:

- Nhưng đó cũng là một con đường nghiệt ngã. Không chỉ mình cậu yêu cô nàng Pha Lê xinh đẹp ấy đâu, còn có cả ngọn Gió của tớ nữa đấy. Mà nói thật, nếu tớ là con trai thì có lẽ tớ cũng đã yêu cô ấy rồi. Ở Pha Lê là cả một sự bí ẩn thần kỳ... Và hình như con trai các cậu thì thường thích lao vào những điều khó khăn và ít hi vọng nhất. Theo tớ thấy là thế!

Điều Thủy Tinh nói ra không làm tôi bất ngờ. Tôi biết Gió. Gió và Thủy Tinh cùng chung lớp cấp hai với tôi mà. Anh chàng rất khá và Thủy Tinh tội nghiệp của tôi thì đang dành trọn tình cảm trong vô vọng. Gió tốt, vui vẻ, hòa đồng và rất thân thiện. Tôi đáp lại lời Thủy Tinh:

- Thì cậu cũng đâu có hơn gì tớ đâu. Gió cũng vậy với cậu đó thôi!

Tôi biết sẽ có lúc mình phải đối mặt với những chọn lựa, có thể là chọn lựa giữa những thứ mình đang có trong tầm tay, mà cũng có thể là giữa những cái mình đang có với một hứa hẹn nào đó... Chọn lựa nào rồi

cũng phải có “hy sinh”. Có khi mình phải tiêng tiếc một cái gì đó không được nằm trong sự chọn lựa của mình, hay mình không có quyền được chọn thêm nó.

Cuộc sống là thế đó, một sự bất toàn màu nhiệm chia đều cho tất cả mọi người. Phải cảm ơn sự bắt buộc chọn lựa, sự không trọn vẹn của cuộc sống đã cho chúng ta cái cảm nhận rằng khoảng đời phía trước, con đường phía trước là không vô nghĩa, bởi nơi đó hứa hẹn biết bao điều mình ước mong, và ít ra, nó là một chọn lựa của chính mình.

Tôi nhận ra sự né tránh của Thủy Tinh khi nhắc về Gió. Cô bạn kể cho tôi nghe về lý do né tránh, về những gì mà cô ấy đã nghĩ trong thời gian trước đó. Thủy Tinh bảo tất cả đã chấm hết rồi. Đó là sự cứng rắn và mạnh mẽ của Thủy Tinh, tôi biết là bạn tôi có thể làm được dù từ bỏ tình yêu là điều vô cùng khó khăn. Và tất nhiên nó khó khăn hơn đối với một người con gái.

- Nếu có thể thì tớ đã tặng cậu một cái ôm thật chặt rồi Thủy Tinh ạ...

Cô bạn chỉ cười, khẽ đáp:

- Chỉ cần cậu luôn là bạn tốt của tớ, luôn có mặt lúc tớ cần đến cậu như thế này là đủ rồi. Không cần điều gì hơn đâu. Cậu nghĩ tớ là ai chứ? Chẳng phải là bạn của Đá này hay sao?

Lúc nào cũng vậy, Thủy Tinh luôn làm cho người khác yên tâm về bản thân mình. Có những điều rất lạ

mà lắm khi tôi cũng tự hỏi: “Tại sao một cô gái nhỏ bé và mong manh như Thủy Tinh lại có một khả năng chịu đựng và một tinh thần, nghị lực đáng khâm phục đến vậy?”.

GIÓ

Thủy Tinh không nói chuyện và không liên lạc với tôi kể từ sau ngày biết điểm thi Đại học. Tin nhắn cuối em gửi cho tôi là những câu từ khó hiểu: “Nếu có thể thì em đã ở lại. Em muốn nói một lời tạm biệt. Tạm biệt anh!”. Và từ đó mỗi lần nhắn tin tôi không bao giờ nhận được hồi âm, kể cả mỗi khi gọi, không bao giờ em nhắc máy, chỉ có những tiếng tút tút thật dài bên kia đầu dây. Bạn bè bảo em vẫn liên lạc bình thường, hình như em chỉ né tránh mình tôi. Vì sao chứ?

Ngày họp lớp gặp em, tôi đã hỏi:

- Tại sao em tránh gặp anh?

Em không nhìn tôi mà chỉ trả lời rõ ràng rằng:

- Em cần phải làm như thế, vì em, và vì cả anh nữa.

Rõ ràng, dứt khoát và lạnh lùng, như thế em vừa lột xác thành một con người khác.

- Khi nào em liên lạc lại, em sẽ tự nói cho anh lý do vì sao em lại làm như thế!

Ngày sinh nhật tôi là ngày đầu tiên Thủy Tinh chủ động liên lạc lại với tôi. Tin nhắn chúc mừng sinh

nhật đầu tiên trong ngày. Tôi rủ em đi uống nước để nói chuyện.

Thủy Tinh đến, không giống như những lần trước, không thiệp, không quạ. Vẫn nụ cười như mọi khi và dường như không lạnh lùng nữa. Thủy Tinh gọi trà sữa, em luôn thích trà sữa, và chỉ gọi trà sữa socola hoặc bạc hà. Cố hữu và luôn như vậy.

Hai anh em nói chuyện như những ngày xưa, nhưng tôi cảm nhận được có khoảng cách giữa chúng tôi – một khoảng cách rất rõ ràng – điều mà trước giờ chưa hề có.

- Hôm nay là sinh nhật mà anh không họp hội chiến hữu gì hả anh? Bạn bè của anh đâu cả rồi? Sao lại rủ em đi uống nước lạng lẽ thế này?

- Ừ. Sinh nhật này anh muốn cảm nhận một cách khác, muốn tận hưởng cho mình. Rủ em đi vì anh muốn nói chuyện với em. Lâu lắm hai anh em mình chưa nói chuyện gì mà.

- Anh mà cũng có hứng thú nói chuyện với em sao?

Thủy Tinh trả lời tôi, hơi khách sáo và hơi hợt, có vẻ như thể gặp mặt tôi là một sự miễn cưỡng. Ánh mắt đó không giống như những ngày trước. Nó rất lạnh. Tôi thực sự không hiểu quãng thời gian vừa qua đã thay đổi em như thế nào, nhưng, có điều gì đó rất khác...

- Lâu lắm em không liên lạc với anh, không chia sẻ với anh bất cứ điều gì. Em không giống như những ngày trước.

- Em bận. Và em nghĩ anh cũng không cần biết những điều đó làm gì.

- ...

Quán cà phê vắng lặng, yên lặng và thanh tĩnh. Một góc để có thể cho cả em và tôi một chút dừng lại để suy ngẫm, để biết mình đang ở đâu trong cuộc đời này. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang khắp quán, một cách để thả mình, để lắng lại... Ngoài bức tường kính, trời xám xịt và mưa phùn. Những vệt nước trắng xám chảy ngoằn ngoèo trên hàng rào gạch cũ kỹ bên kia phố. Đột nhiên góc quán cà phê giống như bể cá nén đầy làn nước cô độc. Tôi thấy mình ngạt thở, len lén trong mình một cảm giác rất lạ.

Tôi chợt nhận ra cuộc sống đến từ con đường tôi hằng ngày đang đi, nhìn nhận những con người, những câu chuyện ngày ngày tôi phải đối mặt, qua những công việc mà tôi đang làm, những điều mà cuộc sống đã dạy tôi. Tôi nhận thấy những điều đó qua những người bạn mới và cũ, cho và nhận những điều mình tin là chín chắn hơn. Thiết tha lắm và chân thực lắm...

- Em muốn anh kể cho em nghe về “người ấy” của anh không?

- Em đoán nhé! Cô nàng xinh đẹp mang tên Ngân Hà?

- Sao em biết?

- Em hay gọi cô ấy là Pha Lê. Còn chuyện vì sao em biết thì đó là chuyện của em. Anh kể đi, em nghe.

Thủy Tinh là đứa em gái tôi tin tưởng nhất. Và có lẽ vì đã hiểu nhau nên mỗi lần kể với Thủy Tinh, tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng điều tôi nói ra có làm tổn thương đến em không? Hơi gió và mùi vị không thể trộn lẫn của mùa đông ứa vào bên trong, mang theo cảm giác lo âu mơ hồ. Tôi có cảm giác tựa như đang mắc vào một thứ tội ác kì quái, nhưng không thể thoát khỏi nó... Thủy Tinh không thay đổi việc lắng nghe tôi, chỉ là ít chia sẻ hơn mà thôi. Tôi kể cho em nghe về người mà em gọi là Pha Lê, người mà tôi chú ý.

Pha Lê và tôi quen nhau vì cả hai cùng học chung một lớp. Đó là một con người đặc biệt, nếu không muốn nói là bí ẩn và kì lạ. Không phải với riêng tôi mà đó là cảm giác của gần như tất cả mọi người. Có lẽ vì thế mà Pha Lê có sức cuốn hút đối với tôi nhiều hơn những người con gái khác. Pha Lê hay cười, dễ thương, thông minh và dịu dàng hơn tất cả những người mà tôi đã gặp. Nhưng tôi cảm thấy cô ấy cô đơn. Và lạnh lùng. Rất lạnh lùng. Đôi khi tôi vẫn có dịp đi ăn chung, nói chuyện và học nhóm cùng Pha Lê bởi những bài thuyết trình chung trên lớp. Cô ấy bước vào cuộc sống của tôi đột ngột như một ngày nắng nhẹ len lỏi vào những tháng mưa ngâu. Niềm hạnh phúc ngập tràn mỗi khi bên cạnh cô ấy, được nghe giọng nói ấm áp và nhẹ nhàng... Nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương nơi tôi, Pha Lê nào biết. Pha Lê

là một sự bí ẩn lạ lùng, và với tôi, con người đó luôn ẩn chứa rất nhiều điều thú vị.

- Con trai các anh khi yêu thường có cảm giác giống nhau nhỉ? Thế mà em nghĩ mỗi người sẽ có những cảm giác khác và đặc trưng hơn.

- Thế em nghĩ thế nào?

- Tùy mỗi người có cách nghĩ khác nhau. Nếu em là anh, em sẽ không bỏ lỡ cơ hội đâu. Hãy nói khi cần thiết!

Về sự giống nhau hay là sự đồng điệu? Về khoảng cách vô hình giữa các mối quan hệ ư? Tại sao chỉ với một câu nói vu vơ, người con gái trước mặt tôi lại có thể buộc tôi phải đối diện với các vấn đề khó khăn nhất của đời mình? Ngỡ như không phải một, mà bên trong cơ thể tôi, trong tâm hồn tôi, có vô số vết nứt. Và dường như những nhiệt tình sống bên trong tôi theo các khe hở ấy, mất đi. Tôi đang chông chênh giữa những suy nghĩ và chùng mực. Tôi sợ, tôi nghi hoặc giữa những sự lựa chọn và những sự trả giá hối tiếc. Một đứa con trai như tôi, không hề có đủ tự tin để nói với Pha Lê dù chỉ là những lời bóng gió. Nhưng Thủy Tinh không như tôi, em khác biệt vì chính điều đó... Có thể do đó mà chúng tôi là bạn của nhau, là bạn để bù trừ những gì mà cả hai đang thiếu sót. Đó như thể là cách thức mà Thượng Đế cho chúng tôi là bạn, và chỉ là bạn chứ không phải là một mối quan hệ đặc biệt hơn...

- Ừ. Mà dạo này em làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với em sao? Nhìn em có vẻ mệt mỏi nhiều...

- Không. Em không sao. Đừng giận vì em lạnh nhạt với anh thế này. Em biết anh hiểu một phần lý do. Em cần phải làm vậy...

- Anh biết bây giờ được không?

- Đừng bảo rằng anh thực sự không biết. Em không muốn nhắc lại chuyện cũ lúc này...

Những ngày trước kia, Thủy Tinh hay giận tôi vì những lý do vô cớ, nhưng sau đó không lâu lại tít tít như trước ngay. Nhưng lần này thì khác, tôi cảm nhận một điều gì đó bất ổn, vì tôi, vì em hay là vì những điều tôi mới nói về Pha Lê đây? Sự im lặng chết chóc dường như tạo một hố ngăn khoảng cách trước mặt em và tôi. Thủy Tinh không trả lời, đôi mắt của em sụp xuống. Sự im lặng nuốt chửng em và tôi. Mái tóc dài của em rút vào lòng tôi một nỗi niềm khó tả...

Còn Pha Lê của tôi... Nhiều khi Pha Lê khó hiểu lắm. Những lần ấy, tôi ước mình không còn cảm giác gì nữa, để quên đi mãi mãi, hay chính tôi không tồn tại lúc đó, lúc tôi bên cạnh em. Những lúc ấy, tôi lẩm nhẩm những dòng thơ vu vơ mà cũng chẳng nhớ ai là tác giả.

Anh bỏ quên màu đen trong mắt em một chiều mưa vội

Là lúc anh biết mình, hiện hữu nửa cô đơn...

THỦY TINH

Anh nói anh bị ức chế, bị đè nén, anh bức xúc, anh bất mãn. Anh muốn được hiểu, được cảm thông, thế nhưng, anh có hiểu, có cảm thông cho người khác không? Nhiều khi tôi muốn hét vào mặt anh những điều như vậy nhưng chẳng thể nào làm được. Tôi biết vấn đề là do mình tạo ra. Và nhường nhịn là một cách hóa giải hòa khí tốt... Hay tại vì tôi, tôi đang vật lộn với những suy nghĩ của chính mình???

Tự dưng tôi thấy có gì cay nơi khóe mắt, nhưng không trào ra được. Trong đôi mắt tôi là những giọt đắng cuộc đời đang đọng lại. Phải chi trào ra được và tôi có thể khóc thành tiếng thì tốt biết chừng nào, nhưng tự bao giờ nước mắt lại chảy ngược vào tim tôi đánh dấu những gì đã qua cũng như đón nhận những gì sẽ đến... Nhưng tại sao nỗi cô đơn trong sâu thẳm tâm hồn tôi không thể biến mất khỏi cuộc đời của tôi? Rất nhiều lần tôi muốn hét thật to, muốn gào lên để phá tan sự im lặng đến tê người khi đêm về...

Cuộc sống tựa như một chiếc cốc thủy tinh mong manh... Về đêm chỉ biết nhốt mình trong những khoảng yên lặng... Cuộc sống với tôi đôi lúc sao biến động và nhiều sóng gió thế...

Anh và cậu bạn thân của tôi cùng yêu một người con gái. Đối với tôi và có lẽ cả với anh, với cậu bạn thân của tôi, cô ấy là một viên pha lê đáng nâng niu và trân trọng. Với cái nhìn của riêng tôi, Pha Lê là một

cô gái xinh đẹp, giỏi giang, duyên dáng, rất biết cách nói chuyện với người khác và rất hiền. Pha Lê hiền đến nỗi ai cũng muốn che chở và làm chỗ dựa cho cô, chăm sóc cho cô. Phải nói thật lòng rằng, nếu tôi mà là con trai thì tôi cũng sẽ muốn chăm sóc và che chở cho cô ấy. Đẹp. Dễ gần. Nụ cười tươi rói và rất đặc biệt...

Tôi gặp Pha Lê vào một ngày bình thường, không phải do Đá hay Gió giới thiệu mà thông qua một cô bạn cũ năm cấp ba cùng khoa với Pha Lê. Pha Lê cũng không biết tôi là bạn của Đá và Gió. Hôm tôi qua trường gặp Gió, bất chợt bắt gặp Pha Lê. Hôm đó là một ngày bình thường, không nắng không mưa, Pha Lê ngồi một mình trên dãy ghế đá đặt ở sân trường, ngắm nhìn những người xung quanh một cách lặng lẽ và chỉ thế thôi.

Tôi dõi nhìn Pha Lê ở một góc nhìn của riêng mình, dâng tràn trong lòng một cảm giác rất lạ, không thể diễn tả được. Đá nói đúng, đó là một tâm hồn cô độc. Nhưng hình như ẩn chứa trong đó là một trái tim mong manh, khao khát được yêu thương. Tôi thấy một phần mình trong cái bóng dáng cô độc ấy. Và khi đó, tôi biết rằng Pha Lê sẽ chẳng thuộc về một nơi nào cả... Cô thuộc về một thế giới riêng biệt của riêng mình...

Tình yêu - nó bắt đầu êm dịu và cũng sẽ qua đi nhẹ nhàng, khi ta tưởng rằng sau những ngày mưa rào là những ngày nắng gắt; khi ta tưởng rằng sau nắng gắt

là một con nấng khác, khi ta tưởng mình đã có những điều trong tay mà chợt đánh mất thật nhiều...

Tôi bắt gặp hình ảnh của Pha Lê mỗi lần nói chuyện với Đá hay với Gió. Đá nhìn nhận Pha Lê ở một góc cạnh của riêng Đá, đó là sự tương đồng nơi góc khuất tâm hồn. Vì Pha Lê cũng có một tâm hồn cô đơn và là một con người cô độc trong thế giới của riêng cô. Gió đơn giản hơn, chỉ nhìn nhận Pha Lê như những gì mà cô vẫn thể hiện. Nhưng điều khác ở cả hai con người họ so với những người khác đó là họ nhìn nhận được con người của Pha Lê, yêu và trân trọng nó. Tôi biết Pha Lê không được nhiều người chú ý, vì trong lớp của cô còn nhiều người đẹp và quyến rũ hơn nhiều. Nhưng tôi biết, Đá và Gió của tôi trọng cái tâm hồn hơn là vẻ bề ngoài hào nhoáng đó...

Về mặt hóa học, pha lê thực chất cũng là thủy tinh nhưng có hàm lượng chì cao hơn. Bởi vậy nó hấp thụ và phản xạ ánh sáng cũng tốt hơn, chính vì vậy mà nó lấp lánh và có giá trị. Nhưng cũng chính hàm lượng chì đó mà pha lê trở nên mềm và dễ cắt hơn. Pha Lê của chúng tôi cũng vậy, giống như một viên pha lê trong suốt và dễ vỡ, dễ vỡ hơn cả thủy tinh.

Nhiều lúc tôi thấy ganh tị với Pha Lê, không phải vì Pha Lê xinh hơn tôi, giỏi hơn tôi, dịu dàng hơn tôi mà là vì tình yêu của Gió dành cho cô ấy. Tôi chưa từng có được tình yêu ấy. Dù những cố gắng của tôi, những tình cảm của tôi chưa bao giờ vơi cạn, nhưng

nó không đủ sức để tôi có anh trong đời. Điều đó với tôi xót xa hơn tất cả những điều mỹ miều hoa lệ khác.

Với Đá, tình yêu của Đá là một sự lựa chọn của riêng cậu, nó không ảnh hưởng tới mối quan hệ của chúng tôi. Nhưng với Gió thì khác... Anh chưa bao giờ dạt dào tình cảm yêu thương tới vậy. Và bởi vì trong lòng tôi còn Gió, cho nên mối quan hệ của tôi và Gió bắt đầu có những vật cản. Mà nói đúng hơn, tôi tự tạo ra một khoảng cách vô hình nào đó, để tự bảo vệ mình không bị tổn thương... Đau, và tuyệt vọng. Nhưng lý trí mạnh mẽ kia không cho phép tôi gục ngã, không cho phép tôi làm những điều rồ dại.

Chúng ta gặp nhau rồi quay đi. Trong khoảng thời gian sống trên đời chúng mình gặp nhau được mấy bận anh nhỉ? Hay chỉ là hai đường thẳng song song trong hình học phẳng không bao giờ gặp nhau?

Tôi kể cho Gió nghe lý do vì sao tôi né tránh. Sau khi biết kết quả thi Đại học, tôi phải từ bỏ một số thứ. Đối với người khác có thể từ bỏ và có lại một niềm tin mới là một điều dễ dàng, nhưng với tôi đó là một điều vô cùng khó. Hơn nữa, từ bỏ ước mơ đã theo đuổi từ ngày đầu tiên tôi mới biết suy nghĩ lại càng khó khăn hơn. Ngày tôi quyết định thay đổi và chuyển hướng cuộc đời mình cũng là lúc để tôi quyết định từ bỏ anh. Tôi tập thói quen lạnh lùng và bàng quan với mọi thứ thuộc về anh, để đến khi nào thực sự đã rũ bỏ tất cả phía sau thì tôi sẽ liên lạc lại. Và tôi nghĩ điều đó là cần

thiết cho cả anh và tôi. Anh có một cuộc sống và một khoảng trời riêng, tôi không có quyền can thiệp hay cố gắng để thay đổi nó. Tôi không hối tiếc về những việc đã làm, vì ít ra nó đã giúp tôi thanh thản hơn...

Nhưng có một điều tôi không hề nói cho anh biết, rằng cái ngày mà tôi gửi tin nhắn cuối cùng cho anh, ngày mà tôi tự hứa sẽ không nghĩ về anh ở một vị trí đặc biệt, tôi đã khóc nhiều đến thế nào. Nước mắt của những ngày đó còn đọng lại trong lòng tôi, ướt đầm và xót xa lắm. Cho đến bây giờ, khi nhìn thấy những điều ngọt ngào, những cảm xúc tinh khôi mà anh dành cho Pha Lê – tình yêu đầu đời của anh, trong lòng tôi vẫn còn đang dậy sóng. Một cảm giác dồn nén trong lòng dường như lại làm cho tôi trở nên lạnh lùng hơn, băng giá hơn với anh. Tôi trân trọng những tình cảm đó của anh và cả của chính mình nữa. Yêu một ai đó, dù là đơn phương hay song phương, cũng là những tình cảm rất thật và chân thành. Và tôi biết rồi mình sẽ quên được, sẽ làm được mà...

Có ai đó đã nói với tôi rằng, ta chỉ thực sự quên một ai đó khi tự cắt đứt niềm hi vọng của mình. Hi vọng về một tình yêu, mà thực ra là một niềm tin vô ích. Tôi tin mình đủ dũng cảm để làm điều đó. Và có lẽ, tôi sẽ có thể quên nhanh hơn tôi tưởng... Có lẽ thế...

Xét cho cùng, cả tôi, cả Đá và Gió thực chất cũng là những mảnh pha lê đáng quý. Đó là những mảnh pha lê khác nhau về cả hình dạng, màu sắc và tính

chất, nhưng đều là những mảnh pha lê đích thực. Pha Lê hay tôi đều có những giới hạn nhất định của mình, tạo hóa đã ban tặng cho chúng tôi điều đó. Là những mảnh vỡ pha lê...

Hạt cát ta là một sự thay đổi

Bay giữa đời

Rồi va chạm

Để thấy mình lớn hơn...

“Cuộc sống sẽ bất ngờ hơn khi điểm xuyết vào đó sắc màu của cổ tích, và số phận sẽ không làm việc gì mà không có ý nghĩa của nó...”

Thủy Tinh vẫn bước những bước chân trên con đường của riêng cô, nhưng không quên dõi theo những bước chân của những người bạn. Thủy Tinh trầm lặng, và Thủy Tinh thật lòng....

Nắng ửng lên ở nơi xa xa cuối chân trời. Bình minh trên biển, ngọt ngào nắng và du dương tiếng sóng vỗ rì rào. Nơi chân trời ửng hồng sắc nắng. Ai so dây kéo nên âm thanh réo rắt từ cây vĩ cầm đỏ, lược vào trong những tán lá thông rậm rạp và sắc lên ánh mắt giận dữ của một ngày trời không nín gió? Biển lặng, mặc cho gió thét gào. Gió khóc, gió uất hận một tình yêu vụt mất. Gió ầm ức, gió giận hờn cho một ngày gió cô đơn.

Cho anh yêu em thêm một lần nữa

Rồi mai già rồi

Mất em đi rồi

Đời vắng đi tiếng cười

Mình anh ở lại trong tiếc nuối...

Còn Đá, Đá vẫn cứ mãi là Đá, vẫn thăm lặng và cô độc trong ý chí. Nhưng giờ Đá không cô đơn, vì trong lòng Đá luôn có Pha Lê bên cạnh. Đó chỉ là những ý nghĩ trong tâm hồn lạnh lùng và vốn băng giá của Đá. Đá biết Pha Lê không dành cho mình... Mưa nhẹ rơi. Giống như là những giọt nước mắt vậy.

Pha Lê vẫn lặng lẽ với những chốn riêng. Bí ẩn và đầy thú vị.

Đã chớm mùa, cảm giác trôi dần về bình minh rất an lành, những con đường thênh thang và im lặng giữa đêm tối, nghiệm ra những điều mà trước nay mình chưa bao giờ tìm thấy được. Rốt cuộc, Thủy Tinh, Pha Lê hay Đá, hay Gió cũng chỉ là những mảnh vỡ pha lê có thực. Những mảnh vỡ pha lê...

Nếu ai đã có lần

Một mình trước biển

Sẽ thấy con người nhỏ bé làm sao

Nhìn những con sóng dữ thét gào

Mới hiểu được vì sao mình tuyệt vọng

Nếu ai đã có lần

Bất cần sự sống

Hãy đón hạt sương mai trên một cành hoa

Ngắm nụ cười của lúa đôi vừa được làm mẹ, làm cha

Sẽ hiểu được vì sao chúng ta cần phải sống

Nếu ai đã có lần

Thấy giữa lòng khoảng trống

Hãy hiểu rằng trong vũ trụ kia còn có những lỗ đen

Ai rồi cũng sẽ phải quên

Với những phút giây lòng mình trống vắng

Nếu ai đã có lần

Nghe lòng cay đắng

Nghe xót xa sau một cuộc chia tay

Hãy vui lên vì trong cuộc đời này

Sau một cuộc chia tay là khởi đầu rất mới

Nếu ai đã có lần

Cảm thấy mình chưa hiểu

Thật nhiều điều đang có ở chung quanh

Hãy cứ cười lên vì đời vẫn màu xanh

Cuộc sống chỉ thú vị khi vẫn còn khám phá

Nếu ai đã có lần

Sống trong vất vả
Giữa những vòng đời hồi hải trôi nhanh
Sẽ thấy yêu sao những phút thanh bình
Ngoài khung cửa nghe bình minh chim hót
Nếu ai đã có lần
Thấy lòng dịu ngọt
Trước một nụ cười, một ánh mắt, một vòng tay
Hãy chẳng cần đi tìm khắp đó đây
Vì hạnh phúc đơn giản là vậy đó.

(Nếu đã có lần – Võ Trung Hiếu)

QUÁN

Nhuoc Tich Nguyen

“**P** sợ tình yêu ích kỷ mù quáng của chính mình. P không có quyền ràng buộc, không có quyền bắt San phải chấp nhận nỗi cô đơn, chấp nhận những người như P. Ý nghĩ đó khiến lòng P lạnh ngắt. P từ bỏ để San được chọn lựa. Để trả lại cho San một cuộc sống bình thường...”

Đã hai năm. San không ghé Nghiêng. Những khi tình cờ ngang qua cung đường ấy, San lẫn tránh cả ánh nhìn của chính mình.

P thường nói: “Ồ phòng chán lắm!”. Và P dắt San đi quán. Những quán bé bé, xinh xinh. Quán không tên và có tên. Quán nho nhỏ nằm sâu trong hẻm nhỏ,

gác ngập tràn hương hoa buổi sớm. Quán gỗ mộc thơm thơm mùi cà phê. Quán lồng đèn chên chao buổi tối. Quán mát xanh ngọt lịm vị kem, quán lung linh ánh nến... P nói và cười nhiều hơn mỗi lần đến quán. Có nhiều người tò mò khi thấy hai đứa nắm tay nhau, ngồi uống chung một ly trà sữa. San mặc kệ mọi thứ xung quanh, chỉ thấy lòng yên an, dịu ngọt khi tựa đầu trên bờ vai P.

Lần đầu tiên gặp P, cũng ở quán.

Đó là một ngày thật buồn, mẹ điện thoại, "Bố mẹ sắp ra tòa, San có về không?". Cúp máy, San tấp vào Nghiêng như một kẻ đi lạc. Gọi đá chanh không đường, ngồi chết trân và uống. Liền một mạch ba ly như thế, San vẫn thấy cổ họng khô khốc quá chừng. Uống đến cào ruột, đến chảy nước mắt. Tới ly thứ tư, San chạy ào vào nhà vệ sinh. Nôn thối. Ngay lúc ấy, P đưa khăn giấy cho San. Ở nơi ấy, San vẫn nhớ, cái bồn rửa màu xanh và những đường gân xanh rất mảnh ở cổ tay P.

P không thích chụp hình những lúc ngồi tại quán. Chẳng phải vì ngại, P cười hiền: "Thời chưa có máy ảnh, người ta lưu ký ức bằng gì?". San không khóc, nhưng buồn thật lâu vì sợ rằng, rồi sẽ có ngày, San chột chỗ trong ký ức của P.

P đi trong lúc San ngủ. Tối hôm đó, hai đứa cùng uống. Không nhiều, nhưng cũng đủ để đầu óc San mụ

mị. Sáng dậy, San chỉ nhớ loáng thoáng P đã khóc. Một nụ hôn sâu trước khi P nói điều gì đó. Hình như thế. Mọi thứ về P, San đã học cách nguôi nhớ. Duy chỉ có buổi sáng hôm ấy, San chẳng thể ngừng quên, vẫn thấy nghẹt thở mỗi khi nghĩ tới. Căn phòng lạnh tanh. Quần áo, khung hình, bút vẽ, vòng tay, giấy note, những bức tranh... tất cả biến mất hoàn toàn. Chỉ còn nét chữ của P ở lại: "Có lẽ P nên đi, đừng buồn nhiều!". San đọc mảnh giấy, lặng người, khóc không thành tiếng.

Có bận, P đi cả tuần, cắt đứt mọi liên lạc. Đến khi San hốt hoảng và chờ đợi như một người điên thì P về. Nhưng lần ấy, chắc vì San không điên nên P chẳng quay lại nữa. Bữa cơm, San vẫn nấu canh rau ngót. San ăn luôn cả phần của P. Cuối tuần, San leo xe bus. Đi qua những con đường, công viên, những quán đã từng có P. San gói nỗi nhớ vào lòng, nâng niu theo từng nhịp thở.

P thích mặc áo sơ mi. Những chiếc áo rộng thùng thình khiến P gầy hơn, nhìn thương thương lạ. Có lần, một chiếc sơ mi xanh lướt ngang qua mắt, San cuống quýt lao đến chỗ bác tài. "Nếu xe dừng lại, biết đâu mình đã đuổi kịp P!". Ý nghĩ đó cứ ám ảnh San mãi. Chúng len lỏi trong đêm sâu, tràn vào giấc ngủ chập chờn mộng mị. San choàng tỉnh, gửi đi một tin nhắn vội vàng. Sáng hôm sau, nhận tin báo lỗi. Đều đặn hàng đêm như thế, cho đến khi một người khác gào lên trong điện thoại: "Nhầm số rồi, đồ điên!".

P không quá bụi bặm nhưng đủ mạnh mẽ để San yêu. Tóc P một tháng cắt ngắn đến hai ba lần, nhưng vùi mặt vào vẫn thấy mềm như suối. Nếu để tóc dài chắc là đẹp lắm. P ghét vẽ móng, San nghịch, vẽ hoa lá xanh đỏ cả mười ngón tay. Vậy mà P giữ nguyên đến khi nước sơn phai màu. Những đêm mưa, nằm cạnh nhau, P quàng tay ôm San thật chặt, thổn thức: "P thương San lắm!". Người San nóng ran, môi San mềm đi, rất ngọt. P hay mân mê nốt ruồi trên cổ San.

"Ước gì có thể biến thành nốt ruồi, đi theo San mãi, cho đến chết!"

San bật cười: "Nếu là nốt ruồi, P sẽ bám vào đâu?".

"Không biết nữa!"

"Sao phải ước?"

"Tự đừng ước, thế thôi!"

Sau này, mỗi khi ai đó hẹn đến quán, San đều nôn nao. Ngồi với người lạ, không phải P, San gọi cà phê, trà bạc hà, trà táo, nước ép dâu... Nhưng lần nào, nơi đầu lưỡi cũng văng vất vị nước chanh chua. San mong sao mình có thể nôn quặn ruột như hôm ở Nghiêng, nôn sạch mùi vỏ chanh the chua, đắng đắng. Nôn hết một lần. Rồi thôi. Thôi hẳn. Dội nước cho ký ức trôi đi, mãi mãi...

Nghiêng khác xưa, một ít. Ở lối vào, thêm mấy giỏ hoa treo lủng lẳng, hoa nhỏ, cánh mỏng, màu hồng

phót. Tim San khê nhói. Lúc trước, San cũng trồng một chậu hoa như thế. Rồi bỏ mặc, những nhánh cây chết dần, khô queo, trụi lá... Nghiêng thay bàn ghế mới. Mùi gỗ cũng mới. Chiếc bàn len lén nhìn San và P, ánh nhìn nghi ngại.

Da P rám nắng, hơi thở vương mùi gió biển, tóc vàng cháy, buộc thành một mẩu ngắn cũn. San tự hỏi, chẳng biết tóc có còn mềm không và những đường gân xanh còn đẹp đến nao lòng như hai năm trước? San nhấp một ngụm nước, cố nuốt vị chanh vào tận sâu cổ họng.

"Sao P lại đi?" - San ném ánh mắt về phía P rành rẽ từng lời một.

Mắt P ôm lấy San triu mển. Hụt hơi! Chối vói! San thấy mình chết chìm trong ánh nhìn sâu thẳm ấy.

"P đi vì sợ, đúng không?"

Im lặng... Rồi San nghe tiếng P vỡ òa:

"P vẫn thích ngồi quán. Ở quán khiến P nhớ, lần đầu tiên thấy mắt San buồn. San yếu đuối quá chừng!"

"P sợ tình yêu ích kỷ mù quáng của chính mình. P không có quyền ràng buộc, không có quyền bắt San phải chấp nhận nỗi cô đơn, chấp nhận những người như P. Ý nghĩ đó khiến lòng P lạnh ngắt. P từ bỏ để San được chọn lựa. Để trả lại cho San một cuộc sống bình thường..."

P ngừng nói, vì nước mắt San đã lăn dài trên má...

“Thế giới của San, là P!”

Ngày mai, San chuyển chỗ trọ. San không thích trống xương rồng trong chậu. Xương rồng nên ở một nơi thật nhiều nắng. P nói, hai đứa sẽ đi mua hoa. Chợt nhớ, đến bây giờ, San vẫn không biết loài hoa ấy tên là gì...

TÓC NGẮN, VAI GẦY

Uyên Nguyễn

Tình yêu là một thứ kì lạ, nó khiến một kẻ ngốc
nghếch càng trở nên ngốc nghếch hơn.

“Nếu có một ngày anh chợt quên em mất rồi

Là ngày gió ngừng trôi.”

(“Ngày gió ngừng trôi” – Bùi Bích Phương)

Một ngày gió nổi.

Quán cà phê quen, một mình. Mái tóc ấy đã dài quá vai, đôi vai ấy gầy hơn xưa nhiều lắm, những ngón tay thon dài, xanh xao đan vào nhau một cách máy móc. Đôi mắt mỏng manh hướng nhẹ sang phía bên kia đường, nơi ấy từng có một người nói với Vai Gầy rằng: “Đừng đợi anh!”

Đừng đợi anh. Đừng đợi một người không cần em.

Hai năm trước.

Vai Gầy cầm theo tờ giấy hẹn phỏng vấn xin việc, chạy thục mạng đến một công ty quảng cáo có tiếng. Muộn giờ hẹn tới gần một tiếng đồng hồ thì dù đối phương có dễ tính tới mức nào cô cũng thấy tương lai mình đang tối dần dần rồi. Loanh quanh một hồi, tìm đúng phòng phỏng vấn tuyển nhân viên đồ họa, Vai Gầy tóm lấy tay một cô nàng váy ngắn, đôi chân dài chông chênh trên một đôi cao gót màu vàng chanh.

- Xin lỗi, chị cho em hỏi ai là người chịu trách nhiệm phỏng vấn nhân viên đồ họa ngày hôm nay vậy ạ?

- Hình như giờ phỏng vấn đã kết thúc rồi thì phải.
- Váy Ngắn liếc nhìn Vai Gầy rất không thiện chí. Đâu ra cái kiểu đi thử việc trễ cả tiếng đồng hồ như vậy cơ chứ?

Thấy ánh mắt sẫm soi của Váy Ngắn dừng trên bộ yếm bò của mình, Vai Gầy kéo kéo lại dây áo, hì hì cười.

Cô nàng được dẫn vào phòng của Trưởng Phòng. Sau tiếng gõ cửa, một giọng nam trầm thấp:

- Vào đi.

Vì hôm nay những người tới phỏng vấn vào vị trí thiết kế không một ai phù hợp với yêu cầu của Trưởng

phòng nên coi như ông Trời vẫn còn ưu ái nhân vật nữ của chúng ta lắm. Vai Gầy khẽ thở hắt, uốn ngực, ngẩng cao đầu bước qua Váy Ngắn để bước tới trước bàn làm việc của một người đàn ông mặc chiếc áo Somi Đen. Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Vai Gầy lập tức mở miệng:

- Chào anh, em là...

Người đối diện liền ngẩng đầu nhìn Vai Gầy. Đôi mắt với đuôi mắt dài nhìn cô đứng đưng, khóe mắt ánh lên một tia cười như có như không. Thôi xong rồi, tia cười ấy cứ thế chạy thẳng vào tim cô, từng tầng, từng tầng mà không hỏi qua xem cô có cho phép hay không.

Một ngày nắng hanh, Somi Đen đã xuất hiện.

Trong cuộc phỏng vấn, Somi Đen chỉ hỏi Vai Gầy đúng một câu:

- Em thấy gì khi bước chân vào đây?

Mọi sự chuẩn bị gần như trôi sạch, trước khi cô kịp suy nghĩ, một câu nói đã được thốt ra:

- Hình như có một nụ cười trong đáy mắt anh!

Môi Sơn nói rằng ông Trời là một lão già ngó ngán khi lúc nào cũng mắt nhắm mắt mở sắp đặt số phận cho Vai Gầy. Với Môi Sơn, Vai Gầy là con bé lần thân nhất cô từng kết bạn, lại còn là bạn thân. Vì Chúa, cuộc đời cô cũng có lúc lần thân như vậy. Vai Gầy sống vô lo vô nghĩ, thơ thẩn giữa xã hội bon chen, toan

tính đến nghệt thờ này. Cơ mà có lẽ ông Trời đã trót mê mẩn cái kiểu ngẩn ngẩn ngơ ngơ ấy nên luôn bắt “thằng cha” số phận mỉm cười với cô nàng. Và Vai Gầy được nhận vào làm việc.

Những ngày say nắng của đứa trẻ 24 tuổi.

Dáng người Vai Gầy không phải gầy mà là cực kì gầy. Cô nàng có dáng vẻ loắt choắt của một đứa học sinh cấp ba, cộng thêm cách ăn mặc lạ đời, màu mè hoa lá hẹ và mái tóc cắt ngắn nhuộm vàng loé hoe, chưa từng có ai nghĩ rằng cô đã bước qua sinh nhật lần thứ 24 của mình.

Nhờ có dáng người quá bé nhỏ, mỗi buổi sáng Vai Gầy mới có thể chen chân vào thang máy đông như xe bus giờ tan tầm của công ty với một hy vọng được đứng cạnh “người đàn ông có tia cười trong mắt” lúc nào cũng đứng phía trong cùng kia. Chiếc thang máy rú lên tiếng còi chết tiệt báo quá tải, mọi người đổ dồn ánh mắt vào dáng người bé tí vừa chui vào cuối cùng. Nguyên lý của việc đi thang máy công cộng: Đứa vào cuối cùng sẽ là đứa bị đào thải đầu tiên. Vai Gầy hậm hực, cô nặng chưa tới bốn mươi ba cân, làm sao có thể làm cái tủ kim loại này quá tải được cơ chứ?

Vai Gầy cúi gằm mặt nhìn hai mũi giày của chính mình cọ cọ vào nhau trông dáng vẻ rất tội. Thở hắt ra, thôi được rồi, chị đây sẽ đi cầu thang bộ, hãy cứ coi như chị đây tặng cho mấy người cái phước được đứng trong cái tủ sắt thừa thệt thiếu oxy ấy đi.

Sự ẩm ỨC chưa kịp ngửi ngoại thì một giọng nam trầm thấp quen thuộc cất lên:

- Khoan đã! – Vài giây sau là tiếng thang máy hoạt động.

Một bóng áo đen lướt qua cô nàng. Là Sômi Đen. Anh nhìn Vai Gầy, đáy mắt lại ánh lên tia cười ẩn hiện: “Cô bé này đúng là rất quen mắt...”.

Mỗi ngày, từ chỗ làm việc của Vai Gầy, nhìn thẳng lên là tấm kính trong suốt ngăn cách phòng Trưởng phòng với các nhân viên. Thi thoảng ánh mắt cô sẽ đụng phải ánh mắt anh, cô lập tức trốn tránh. Sômi Đen sẽ dừng lại một chút, thú vị nhìn dáng vẻ luống cuống giả vờ làm một việc gì đó khi bị bắt quả tang nhìn trộm sếp của cô nàng.

Sômi Đen cũng biết, mỗi ngày cô bé Tóc Ngắn Vai Gầy nọ đều cố gắng đợi anh ở cửa thang máy. Anh cũng biết mỗi giờ ăn trưa cô đều ở lại cùng anh, anh cũng biết cô bé ấy còn làm những việc ngốc nghếch hơn thế để được nhìn thấy anh – dù chỉ một chút.

Tình yêu đúng là một thứ kì lạ, nó khiến một kẻ ngốc nghếch càng trở nên ngốc nghếch hơn.

Một ngày đổ mưa.

“Nếu có một ngày anh chợt quên em mất rồi, là ngày gió ngừng thổi...”

Vai Gầy ngồi ở lan can ngoài cửa công ty, hai tay chống lên thành kim loại, hai chân đứng đưa trong

không trung. Đôi giày màu hồng chấm bi lấm tấm vài giọt nước mưa, mái tóc vàng loe xoe cũng bị nước mưa làm ướt một mảng, hai vai áo dính chặt vào đôi vai mỏng. Mọi người đã về được một lúc nhưng Vai Gầy vẫn ngồi lại đây, vì anh ấy vẫn chưa về. Cô nàng ngồi đung đưa trong mưa, lẩm nhẩm một bài hát quen. Ôi, cái sự yêu đòi khiến người ta ghen tị kinh khủng.

Somi Đen bước ra đến cửa, cô nhóc con ngồi trên lan can quay lại nhìn anh, nụ cười của cô vẫn đượm ngọt trên môi. Nó như ngàn tia nắng xuyên qua làn mưa tới thẳng đáy mắt anh. Cô nàng khịt khịt mũi nhảy xuống, chạy lại phía anh:

- Trưởng phòng, em quên ô rồi!

"Cô nhóc này!" - Anh vừa thấy cô từ chối vài đồng nghiệp rủ cô về chung ô, vậy mà bây giờ dám mặt dày ra đòi chung ô với anh.

Anh chẳng nói chẳng rằng, bung ô đi qua cô. Mặt Vai Gầy xịu xuống như đứa trẻ không được cho kẹo. Đi được vài bước, anh ngoảnh lại:

- Không về sao?

Về chứ, phải về chứ. Con đường về mưa tuôn xối xả, bàn tay nhỏ chạm khê vạt áo anh. Một bên vai anh ướt sũng, chiếc ô nghiêng nghiêng về phía cái đầu vàng hoe lắc lư bên cạnh. Đôi giày hồng chấm bi bước đều bước với đôi giày da đen trên hàng gạch ướt nước mưa. À, trời mưa mà giàn hoa giấy bên đường vẫn tươi xinh thế!

Một ngày giọt nắng vàng ươm.

Vai Gầy gõ gõ vào tấm cửa kính xe của Sômi Đen. Tấm kính vừa hạ xuống, đập vào đáy mắt anh lại là nụ cười tươi hơn cái nắng ngoài kia.

- Trưởng phòng, em trê xe bus rồi!

Sômi Đen nheo mắt, từ bao giờ anh lại phải lo cho những thiếu hụt trong cuộc sống của cô nhóc này vậy? Cô nàng như một chú mèo nhỏ chạy lẻo đẻo theo anh nhưng chỉ dám chạm nhẹ vạt áo anh như trong chiều mưa hôm trước.

- Trưởng phòng, máy tính em bị điên rồi!

- Trưởng phòng, em mất chìa khóa ngăn kéo rồi!

- Trưởng phòng, em còn chưa ăn sáng!

- Trưởng phòng, bla bla bla...!

- Trưởng phòng, em thích anh mất rồi!

Em thích anh mất rồi, em thích anh từ lúc nhìn thấy tia cười đáy mắt anh, càng thích hơn cái cảm giác chạm nhẹ vạt áo anh. Tính em hay quên, hay làm mất đồ, thật hay khi anh lại có thể giúp em bù đắp những điều ấy. Vậy, anh sẽ đặt em vào tia cười trong mắt chứ? Sômi Đen xoa nhẹ mái tóc ngắn bị gió thổi tung của Vai Gầy, câu nói của cô vẫn ngắn gọn như thế, vẫn mang tính chất tự sự hơn là yêu cầu nhưng chắc anh biết cô đã phải rút bao nhiêu can đảm mới có thể nói với anh: "Em thích anh mất rồi!".

Một ngày trời âm u.

Vai Gầy nói với Môi Sơn rằng Sômi Đen chỉ xoa đầu cô như thế rồi bỏ đi. Anh có ý gì thế? Anh muốn nói cô còn quá trẻ con ư?

- Tao cũng không biết cái tuổi của mày bị mày quăng đi tận đâu nữa. Mày định trẻ con mãi như này hả cưng?

- Chỉ những đứa già đời thích bôi son đỏ choe choét như mày mới thấy tao trẻ con!

Hừm, trẻ con cũng có quyền được thích anh chứ!

Những ngày muốn hy vọng.

Chỉ có trẻ con mới thích dán những tờ giấy nhãn nhỏ xíu màu vàng vào cốc cà phê giấy rồi đặt lên bàn làm việc của anh.

Chỉ có trẻ con mới viết những nét chữ tròn xoe: “Em thích anh mất rồi!” lên những tờ giấy nhãn vàng vàng nho nhỏ ấy gửi riêng anh.

Nhưng anh vẫn vậy, vẫn cười với cô bằng ánh mắt, vẫn nhẹ nhàng “giúp đỡ” cô, và vẫn coi như những tờ giấy kia chưa từng xuất hiện.

Can đảm để hỏi anh rằng: “Anh có thích em không?” cô không có. Can đảm để vượt qua cái chạm hờ vạt áo cô càng không có. Cô chỉ có một can đảm duy nhất, đã bày ra rồi, anh không rút đi nhưng cũng chẳng tiếp nhận. Những ngày này dài ra đằng đằng với những hy vọng chẳng thấy điểm dừng.

Một ngày tưởng chừng hy vọng đã được đáp trả.

Làm thêm, cái công việc tỉ người ghét, mình cô thích. Vì Somi Đen nói sẽ đưa cô về nếu quá muộn. Giờ về cũng không hần quá muộn nhưng Vai Gầy vẫn được anh hộ tống tới tận nhà.

Trên xe, Vai Gầy ngả đầu vào ghế, chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Cái mũi cao với đôi môi mỏng kia, đến bao giờ mới chịu là của riêng cô thế? Kéo cửa kính xuống, Vai Gầy thò hẳn đầu ra ngoài, ánh đèn đường đượm vàng nhuộm màu mắt cô cũng vàng. Gió thổi ngược mái tóc ngắn như muốn cuốn bay những hy vọng vốn dĩ quá mỏng manh đang níu lại trên từng suy nghĩ của Vai Gầy.

Somi Đen kéo đầu Vai Gầy vào trong, ấn cho cửa kính đóng lại, chỉ buông một câu:

- Nguy hiểm đấy!

“...: Có buồn không anh, vì em đã yêu đại khờ. Có buồn không anh, vì em ước mơ quá nhiều...”

Câu hát vừa rơi ra khỏi viên môi Vai Gầy, cô thấy chiếc xe đột nhiên dừng lại, một cánh tay mạnh mẽ kéo cô lại gần, ý thức cuối cùng tan biến khi bờ môi mỏng kia chạm vào viên môi cong cong của cô.

Đêm nay, có vẻ như hy vọng đã được đáp trả thật ngọt ngào.

Những ngày ngọt hơn viên kẹo đường.

Vai Gầy thích cảm giác anh ôm trọn cô vào lòng rồi khẽ lẩm bẩm sao vai cô gầy thế. Cô thích anh vắn vò mái tóc ngắn rồi nói cô hãy nuôi tóc dài đi.

- Tại sao?

- Sẽ có cảm giác em lớn hơn một chút.

Cô lè lưỡi. Dài gì chứ. Ngắn như này không phải rất đáng yêu sao?

Chuyện cô ở bên anh, anh nói không muốn mọi người biết. Vai Gầy biết anh lo lắng mọi người sẽ dị nghị sau lưng cô. Mọi người trong công ty cũng đoán ra được Vai Gầy thích Somi Đen đến mức nào. Họ thường nhìn cô với ánh mắt ái ngại, đôi khi pha chút thương hại. Mọi người chắc thương cảm cho đứa con gái thích leo đèo theo một người lạnh lùng như anh. Nếu họ biết anh cho phép cô ở bên anh như này chắc họ rớt hết hàm xuống đất mất.

Vai Gầy thích được trốn vào phòng làm việc của anh lúc mọi người đi ăn trưa, khẽ ôm sau lưng anh, hít hà mùi bạc hà đặc trưng chỉ riêng mình anh có.

Những ngày này với cô ngọt ngào hơn viên kẹo bọc đường, vì anh là viên kẹo bạc hà nhân đường của riêng cô rồi.

Vai Gầy ôm chặt eo anh, hít thật sâu mùi bạc hà của anh, nói thật khẽ:

- Yêu anh!

Somi Đen chỉ nhẹ đỡ tay sau gáy cô, đặt lên trán cô một nụ hôn như có như không. Đến bây giờ cô cũng biết một điều, anh chưa bao giờ nói yêu cô. Những thứ anh trao chỉ là những nụ hôn, những quan tâm, nhưng quan trọng là những nụ cười nơi đáy mắt. Cô tự nhủ với mình rằng, chỉ bấy nhiêu với cô cũng là quá đủ rồi.

Somi Đen rất bận rộn. Anh thường bỏ rơi Vai Gầy với những kế hoạch, những dự án. Cô không trách anh. Chỉ ngồi một chỗ nhìn anh bận rộn thôi cô cũng thấy ngọt ngào lắm rồi. Một kẻ ngớ ngẩn như Vai Gầy khi yêu, chỉ cần anh ho một tiếng cô cũng thấy cuộc đời này tỏa nắng lung linh.

Hôm nay cũng vậy. Somi Đen hẹn sẽ tới ăn tối cùng Vai Gầy nhưng rồi lại lỡ hẹn. Anh nói cần đi tiếp khách hàng. Cô chỉ bĩu môi một chút, dọn dẹp một chút những thứ mình đã bày biện ra, cũng chẳng nhiều nhận gì, chỉ có mấy món ăn, những cây nến vàng, lọ hoa cắm đỏ với bộ váy xinh đẹp cùng chai nước hoa nồng nàn thôi. Cô ôm một bụng hờn dỗi trèo lên giường. Khi con ngủ vừa nhẹ nhàng tới thì nhạc chuông cô cài cho riêng anh vang lên:

- Em ngủ rồi sao?

- Em vừa mới nằm. Anh về chưa?

- Em đếm tới mười rồi ra mở cửa nhé.

Anh cúp máy. Vai Gầy ngẩn ngơ rồi đứng dậy, vơ chiếc áo somi lớn khoác tạm bên ngoài bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn rồi ra mở cửa.

Somi Đen đã đứng bên ngoài từ lúc nào. Trông anh có vẻ khá mệt mỏi. Cô khẽ kéo tay anh, xót xa chạm vào má anh lạnh buốt. Anh đưa tay kéo cô vào vòng ôm của mình và hạ môi xuống. Vai Gầy khéo léo dùng tay đẩy cánh cửa chính khép lại.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn ai. Vai Gầy ngồi dậy, khoác chiếc áo somi đen của anh rồi đi ra phòng khách. Anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó, tiếng nói rất khẽ như sợ cô tỉnh giấc. Cô nhón chân đi tới, ôm chầm lấy anh từ phía sau, hít hà mùi hương bạc hà của riêng anh. Anh giật mình, cúp điện thoại, quay lại ôm cô vào lòng.

- Ai gọi đó anh? – Cô cảm thấy anh có chút kì lạ.

- Em đoán thử xem! – Anh bật cười - Bé con ưa tò mò!

Anh không nói, cô cũng không hỏi. Có những chuyện làm ăn của anh mà cô nghĩ mình không nên tham dự vào.

Thời gian về sau những cuộc điện thoại anh không muốn nói trước mặt cô ngày càng nhiều. Dù không nói ra nhưng trong lòng cô vẫn dấy lên cảm giác khó chịu. Mãi cho tới một ngày. Ngày trời nổi cơn giông.

Ngày bão về.

Mưa to như thể chưa bao giờ được mưa. Ông Trời trút xuống cửa kính bên bàn làm việc của Vai Gầy những hạt nước to như mảnh thiên thạch vỡ. Đoán không chừng vài phút nữa, đống “thiên thạch” ấy sẽ làm nứt toác cửa kính ra mà đập vào mặt cô mất. Chẳng thà cô chịu để cho chúng đập nát cô đi, vì bây giờ trái tim cô cũng đủ rách rưới rồi.

Khi Vai Gầy lê lết được thân mình mỏng manh như hạc đến công ty cũng đã ướt lướt thướt như chuột lột. Vừa lồm bồm nguyên rửa cái xe ô tô đi sát vĩa hè hắt nước lên quần áo mình, Vai Gầy vừa run rẩy lập cập ngồi xuống ghế. Trên bàn xuất hiện một tấm thiệp màu đỏ - THIỆP CUỐI. Của anh - Somi Đen của cô.

Tên cô dâu dĩ nhiên không phải Vai Gầy. Cô với anh mới chỉ không liên lạc một ngày mà anh đã tổ chức đám cưới với người con gái khác? Hôm nay là đầu đông rồi, không phải ngày Cá tháng Tư. Vậy cái thứ trên bàn cô là cái gì vậy?

Cô dâu bước ra từ cửa phòng của Somi Đen. Chị ấy đẹp lắm, tóc đen dài, khuôn mặt trái xoan với đôi môi mọng, đuôi mắt dài. Cô dâu và anh yêu nhau ba năm rồi. Cô gái đẹp kiêu sa ấy xa anh một thời gian để đi du học. Bây giờ chị ấy đã trở về. Chị ấy trở về, cướp tất cả mọi thứ trên tay Vai Gầy. Người đàn ông của cô sau một đêm ngấm nhiên trở thành của chị ấy. Vai Gầy biến thành kẻ thứ ba chen chân vào câu chuyện tình yêu của họ.

Kẻ thứ ba cầm trên tay tấm thiệp cưới của anh, nước mắt khó nhọc dần vạt nhau nơi mi mắt. Anh thậm chí còn không quay mặt về phía này. Cô đường hoàng trở thành một đứa ngu ngốc trong chính tình cảm của mình. Con lạnh chạy dọc từ gót chân lên tới đỉnh đầu. Cô tuột tay, làm rơi tấm thiệp xuống đất, trái tim cô cũng rơi theo, tiếng nó vỡ ra loảng xoảng lẫn vào tiếng mưa. Anh ngó lơ. Anh không nghe thấy. Anh cố tình không nghe thấy. Cúi xuống nhặt tấm thiệp, mảnh vỡ của trái tim cửa vào từng mạch máu, đau rát.

Trời vẫn mưa như trút nước, Vai Gầy lang thang ngoài đường. Đêm càng lúc càng sâu, mưa càng lúc càng lạnh. Cô bước đi như một đứa ngớ ngẩn. Mái tóc ngắn rối tới thảm hại, đôi vai gầy tới đáng thương. Một đứa trẻ nếu không yêu sẽ rất vô tư, nếu yêu sẽ rất chân thành, nếu bị tình yêu dối lừa sẽ rất đớn đau.

Một bàn tay mạnh mẽ kéo cô ngược lại. Cô nhận ra vòng tay này, vòng tay ngàn lần cô muốn giữ, yêu thương nhiều tới dại điên. Anh đã tìm cô cả ngày. Anh nhìn thấy những giọt nước mắt quằn quại, những mảnh vỡ nơi trái tim cô. Anh nghe thấy tiếng rơi vỡ đến chói tai trong lồng ngực đang thổn thức.

“Dẫu biết bên nhau là mình đang dối lừa, vẫn mãi yêu người thiết tha. Hãy giữ cho nhau một nụ hôn cuối cùng, với trái tim đắm say.

Ước muốn bên nhau cùng về nơi cuối trời, dẫu ước mơ chỉ thế thôi...”

- Anh xin lỗi.

Cô túm lấy cổ áo anh, cô hôn anh trong cơn mưa tầm tã, đôi vai gầy trong cánh tay anh khẽ run rẩy. Giữa môi hôn, anh thấy mặn chát. Là nước mắt cô pha với nước mưa, là cánh tay gầy bám chặt lấy tay áo anh như thể sợ anh sẽ tan biến trong cơn mưa ấy. Cô mấp máy môi giữa muôn vàn giọt nước mắt, giữa khoảng cách tưởng chừng rất gần của hai đôi môi mà hóa ra lại xa đến vời vợi:

- Em có thể không? Có thể làm kẻ thứ ba cướp anh từ chị ấy không?

Thực ra cô muốn hỏi: "Trong tim anh đã từng có lúc nào có em không?"

- Em chỉ cần được nhìn thấy anh mỗi ngày thôi. Cho phép em ở bên anh, làm kẻ thứ ba cũng được, làm kẻ không ai biết đến cũng được.

Thực ra cô muốn nói: "Em cần anh, cần đến vô vàn."

Làm ơn, cho cô được đóng vai phản diện trong cuộc đời anh, một lần thôi.

- Anh không xứng đáng.

Không phải anh-không-xứng-đáng mà là anh-không-cần-em.

Một mối tình không đầu không cuối. Mối tình chẳng thể gọi là tình yêu, chỉ như một thú vui trong cuộc đời anh và là một nỗi đau trong cuộc đời cô. Anh

đến bên cô và rời xa cô rất nhanh. Nhanh tới mức một cơn gió thoảng qua đã không còn thấy bóng dáng anh bên cuộc đời cô nữa. Ngu ngốc yêu anh trong dối lừa. Ngu ngốc yêu anh nhiều hơn cần thiết. Ngu ngốc yêu anh bằng ánh cười nơi đầu mày cuối mắt, để đến lúc nó trôi đi cô không kịp giữ.

Anh đi, đi về phía không có đôi vai gầy, mái tóc ngắn.

"Tôi hay đánh mất đồ.

Mất ví,

Mất tiền,

Mất chứng minh thư.

Và mất cả một người chưa từng có,

Mất cả tuổi xanh khờ dại một mình yêu.

Có những thứ đôi lần quên nên mất.

Chỉ riêng anh giữ mà vẫn rời tay.

Thoắt một chớp mắt,

Đồng hồ lệch giây,

Là trái tim ôm cả đời rạn nứt.

...

Tôi hay đánh mất đồ.

Mất hết thân mình,

mất cả đời xanh."

- Đừng đợi anh. Đừng đợi một người không cần em.

Gần hai năm trôi qua, kể từ ngày Somi Đen và Cô dâu dắt tay nhau rời đi khỏi nơi chứa đựng những kỷ niệm chỉ thuộc về anh và Vai Gầy, cô chẳng thể giữ nổi đôi chân anh vì vốn dĩ cô không phải người đủ quan trọng với anh. Mái tóc ngắn đã được nhuộm đen, dài quá vai. Đôi vai gầy khẽ co lại trong những ngày đầu đông. Một mùa đông nữa sau ngày mất đi anh.

Vai Gầy đang ngồi trong một quán cà phê đối diện với đài phun nước ngày anh "chia tay" cô. Người hẹn cô ra đây ngày hôm nay là một người cô ngàn lần không thể nghĩ tới: Cô dâu. Chị ấy vẫn thế, vẫn đẹp và đảm thắm. Chị mỉm cười với cô. Chị cười hiền lấm. Chị hiền nên anh yêu, anh cưới. Thật muốn hỏi chị về anh nhưng can đảm không đủ để cô mở lời. Chị đẩy về phía cô một chiếc hộp giấy và một phong thư. Chị nói:

- Anh ấy và tôi yêu nhau ba năm nhưng chúng tôi đã chia tay từ trước khi tôi lên đường đi du học. Chúng tôi vẫn liên lạc với nhau như những người bạn. Sau đó một thời gian anh ấy phát hiện ra mình bị ung thư máu. Bác sĩ nói anh ấy không có nhiều thời gian. Đó cũng là lúc cô xuất hiện. Anh ấy nhờ tôi chuyện thiệp cưới và rời ra nước ngoài. Sau khi rời đi sáu tháng thì anh ấy...

Câu nói bỏ lửng như cơn gió thoảng qua tai Vai Gầy. Tách cà phê rơi tuột xuống đất, tiếng vỡ một lần nữa như cửa đứt tâm can cô. Nỗi đau còn lại gì khi nó xuất hiện lần thứ hai?

Cầm chiếc hộp giấy đồ ra là 88 tờ giấy vàng ghi ba chữ “Em thích anh” và 103 tờ giấy ghi hai chữ “Yêu anh!”. Là nét chữ tròn xoe của cô. Là những ngây ngô khờ dại những ngày đầu yêu anh. Là những mảnh ghép trái tim cô mà anh vẫn nâng niu bấy lâu nay. Là những đón đau tới quặn quại mà cô không thể nói ra bằng lời hay nước mắt.

Lại một mình cô thẩn thờ giữa dòng người vội vã, ngược xuôi.

“Nợ nhau tình yêu nhưng vẫn rời xa

Đôi theo dù ngược lối, dù đôi chân em mệt mỏi

Đôi theo anh, từng bước đi cho quên dần lối...”

Cùng một người, cùng một tình yêu, anh lại rời bỏ cô lần thứ hai. Lần này anh dập tắt mọi hy vọng vốn mỏng hơn sợi chỉ trong cả trái tim và lý trí của cô. Nỗi đau kéo dài hơn nỗi buồn. Kéo xuống tận từng góc ngách, từng mạch máu, từng tri giác của cô.

Mái tóc ngắn lửng lơ bay bay trong gió, đôi vai gầy thoi run rẩy. Cô bước từng bước lên lan can sân thượng của một tòa nhà cao ốc. Từ nơi cao ngất này, cô nghĩ mình có thể chạm tới anh, chạm tới nỗi đau khắc sâu trong nỗi nhớ nơi tâm can mình. Liệu anh có

phải là một ngôi sao nào đó trên kia? Đôi mắt cô ngây dại, nụ cười cô ngớ ngẩn, cô đưa tay với mãi ngôi sao trên cao ấy. Với mãi, với mãi, cho đến lúc bàn chân cô trượt khỏi lan can, rơi xuống.

Trên môi cô vẫn hiện hữu một nụ cười ngọt như nắng giữa đêm đông. Cô thấy anh rồi, cô có thể ở bên anh một lần nữa rồi.

“Cô bé của anh.

Lúc em đọc được những dòng chữ này là lúc anh đang ở ngay bên cạnh em, chỉ là em không nhìn thấy thôi, nhưng em sẽ cảm nhận được. Vậy nên, em đừng khóc.

Xin lỗi em vì biết bản thân mình không thể ở bên em nhưng lại ôm ấp tình yêu của em.

Ngày đầu gặp em không phải lúc chúng ta ở công ty. Anh nhớ một cô bé tóc ngắn, đáng người bé nhỏ ngày nào cũng chạy tới giúp việc ở cô nhi viện gần nơi anh tới khám bệnh. Anh từng nhớ nhưng nụ cười ngọt hơn nắng của một cô bé anh chưa từng biết tên, đoán chừng cô bé ấy mới 19, đôi mươi.

Cho tới ngày gặp em ở buổi phỏng vấn xin việc, anh nghĩ, có lẽ em là món quà cuối cùng ông Trời tặng cho cuộc đời anh.

Những ngày bên em là những ngày anh rất hạnh phúc.

Bên em, điều duy nhất anh hối tiếc là không thể làm cho thời gian dừng lại.

Em từng hỏi anh có thể để em làm kẻ thứ ba cướp anh về bên em hay không? Không cần thiết, vì anh luôn ở bên em, sẽ mãi bên em, trong trái tim em. Cho tới lúc em không cần nữa, anh sẽ rời đi.

Cô bé, những ngày này em có còn khóc vì anh nữa không hay đã cắt anh ở đâu đó xa xôi rồi?

Anh thật sự rất nhớ em, cô bé.

Anh xin lỗi khi không thể bảo vệ em, dù chính anh cũng mong muốn điều ấy tới vạn lần.

Đừng đợi anh, cô bé. Cắt anh đi, cắt kỹ vào. Dành trái tim và nụ cười của em cho người có thể ở bên và bảo vệ em suốt đời.

Cuối cùng, Vai Gầy của anh! Anh yêu em!"

TÌNH YÊU THỜI FACEBOOK

Hà Thu

“**M**ark Zuckerberg¹, anh quả thật là một thiên tài! Anh đã tạo ra một công cụ quá tuyệt vời. Đó không đơn thuần là mạng xã hội – đó là cuộc sống. Nhờ Facebook – tôi có thể chia sẻ với bạn bè tất cả những suy nghĩ. Trên Facebook – tôi sống với những cảm xúc thật của chính mình. Dùng Facebook – tôi kết nối cùng với thế giới. Và khi đăng nhập Facebook – tôi có thể dõi theo quan sát người tôi yêu hằng ngày... Chân thành cảm ơn anh nhé!”

(Trích từ Facebook: www.Facebook.com/rose9x)

Phuong Trinh là một cô gái tinh nghịch, nhanh nhẹn, hoạt bát, hơi lẩm cẩm nhưng lại rất đáng yêu.

¹ Mark Zuckerberg: người sáng lập ra mạng xã hội Facebook.

Cô nhiều bạn bè và có cả tá các anh chàng theo đuổi dù cô luôn bị mọi người trêu chọc và gán cho cái mác “vô duyên”. Ở đâu có Phương Trinh là ở đó tràn ngập tiếng cười. Phương Trinh thích đi chơi, mua sắm, dạo phố... cùng bạn bè. Cô sống một cuộc sống giống như bao cô nàng 9x hiện đại khác. Cô hướng ngoại và thích giao tiếp. Cô sành điệu và thời trang. Cô xinh đẹp và giỏi giang. Cô tự chủ và độc lập. Cô hạnh phúc và vui vẻ. Đó là những điều mà người ta nhìn thấy ở Phương Trinh...

Rose thì khác. Rose là người hướng nội. Rose nhút nhát và hay sợ sệt. Rose sống bằng tình cảm hơn là lý trí. Con người Rose là cả một thế giới nội tâm sâu sắc. Rose có một trái tim vô cùng nhạy cảm và dễ bị tổn thương. Rose thích viết văn, làm thơ. Rose hay khóc. Rose buồn vui theo cảm xúc, mà cảm xúc của Rose thì lại rất thất thường. Rose là điển hình của những cô gái ủy mị, sụt sướt mà người ta vẫn thường hay bắt gặp trong mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm. Rose là loại con gái mà con trai thường hay rất sợ. Bởi họ sợ nước mắt của những cô nàng như Rose sẽ nhấn chìm họ lúc nào không biết...

Nhưng Phương Trinh và Rose lại là một. Bởi Rose là nickname trên Facebook của Phương Trinh. Nghe có vẻ mâu thuẫn thật đấy nhưng sự thật là cả Phương Trinh và Rose vẫn đang cùng tồn tại, bên trong một con người. Có thể nói, Phương Trinh là lớp vỏ bọc bên

ngoài của Rose hay Rose là con người bên trong thực sự của Phương Trinh. Họ tuy hai mà một, tuy một mà hai như vậy đấy. Và họ cùng yêu một anh chàng. Nhưng theo hai cách khác nhau.

Phương Trinh có thể ngồi hàng giờ chuyện trò với anh, “tám” thoải mái với anh trên điện thoại di động, cười tươi rạng rỡ mỗi khi nhìn thấy anh, trêu chọc, đùa giỡn với anh... Bởi anh với cô là bạn.

Anh có thể không có tình cảm gì với cô nhưng ít ra, họ là bạn bè mà. Và cô chỉ cần có thế là đủ. Cô chỉ cần được gặp anh, nhìn anh nói, lắng nghe tiếng anh cười. Vì thế nên Phương Trinh chẳng bỏ qua cơ hội nào được gặp gỡ anh. Không tán tỉnh, không buông những lời ngọt ngào quyến rũ. Cô chỉ đơn giản là chính cô trước mặt anh, một cô gái tự tin, vui vẻ rạng ngời và có phần hơi bất cần.

Rose thì chẳng được như vậy. Rose chỉ nín lặng theo dõi anh từ xa, bằng một thái độ kiên nhẫn và miệt mài. Rose làm thơ, viết truyện, trong đó có anh. Rose thừa hiểu nhân vật của mình chính là anh. Cô post chúng lên tường của mình để chia sẻ với bạn bè. Có vô số người like những tâm sự thật thà ngây ngô nhưng cũng không kém phần tinh tế ấy. Rose viết status. Có lúc cô vui. Có lúc cô buồn. Dù vui hay buồn cô cũng nghĩ đến anh. Trong status của cô luôn thấp thoáng bóng dáng anh. Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ đọc được đâu. Bởi Rose đã cài đặt chế độ ẩn với anh rồi.

Những lúc online, Rose luôn mở Facebook của anh trong một tab mới. Như một thói quen, cứ năm phút cô lại F5 Facebook anh một lần, không like cũng chẳng comment gì, cô chỉ muốn xem anh đang nghĩ gì, hôm nay anh thế nào, anh đang vui hay buồn. Và cô buồn lòng nhận ra anh là một anh chàng theo kiểu playboy² thực sự. Chỉ cần soi wall Facebook anh trong vài giây cũng đủ để nhận ra điều đó. Có vô số những lời tán tỉnh, làm quen với anh. Và anh đáp lại tất cả bằng một thái độ trung lập đến khó hiểu. Tức là em nào cũng ừ ừ hử hử, em nào cũng sẽ nhận được lại vài lời comment mang tính chất “gợi mở”. Thật đáng ghét! Đồ playboy! Cô thoát ra khỏi Facebook và tắt phụt luôn màn hình máy tính. Nghĩ vậy nhưng rồi Rose lại chẳng thể từ bỏ việc hằng ngày đọc Facebook của anh. Cô chẳng đủ can đảm như mấy cô nàng kia, công khai tán tỉnh anh. Cô quá nhút nhát hay tại cô sợ hãi điều gì?

Cả Phương Trinh và Rose đều thừa tự trọng và kiêu hãnh để không bám riết lấy anh như cái cách mà mấy cô nàng kia vẫn thường hay làm. Phương Trinh luôn tỏ ra bất cần trước anh. Còn Rose thì lảng lạng dỗi theo anh từ xa...

Phương Trinh và Rose có cùng một lo sợ. Không phải sợ anh không yêu cô, mà là sợ anh sẽ lảng tránh tình cảm của cô mà thôi. Phương Trinh sợ nếu một

² Dân chơi

ngày anh biết tình cảm cô dành cho anh, sẽ không còn những buổi chuyện trò vui vẻ thoải mái với anh như trước nữa, sẽ không còn được thấy anh, nhìn anh nói, lắng nghe anh cười. Rose hiểu điều đó nên cô luôn giấu đi tâm sự của mình. Facebook – nơi để chia sẻ muôn vàn tâm tư tình cảm của mình – thì cô lại phải giấu đi tất cả suy nghĩ của mình với người mà cô luôn nghĩ đến – anh.

Cà phê Home ngày mưa. Đây là địa điểm yêu thích của Phương Trinh. Quán được thiết kế theo phong cách một ngôi nhà cổ điển châu Âu với đầy đủ phòng khách, thư phòng làm việc, phòng ngủ, nhà bếp,... Không gian ấm cúng ở đây khiến cảm xúc của Phương Trinh được thăng hoa trọn vẹn. Đúng là một nơi lý tưởng để sáng tạo nghệ thuật!

Nép mình trong chiếc bàn ở góc của thư phòng, Phương Trinh lười biếng ngả người ra ghế, chậm rãi nhấm nháp bánh cookie thơm ngon. Cô mỉm cười thích thú khi nghĩ đến chuyện, một ngày nào đó, cô có thể chính thức hẹn hò anh ở cà phê Home. Bởi không gian ở đây giống hệt như ngôi nhà hạnh phúc trong tưởng tượng của cô.

Phương Trinh khẽ nhắm mắt, hít hà tận hưởng hương vị ấm nóng từ cốc cà phê cappuchino ngọt ngào của mình. Cô chà mạnh tay vào chiếc cốc, cảm nhận độ ấm dần truyền vào lòng bàn tay, rồi bắt

chợt híp mắt cười thật trẻ con! Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc khiến Phương Trinh sững sờ trong năm giây.

- Chào em! Em đợi anh lâu chưa?

Phương Trinh suýt không kiềm chế được mà ngẩng lên trả lời rằng cô ngồi đây được khoảng một tiếng rồi. Nhưng lý trí đã trở lại kịp thời để nhắc nhở rằng, giọng nói quen thuộc kia và câu hỏi ngọt ngào ấy hoàn toàn không dành cho cô. Phương Trinh hất mái tóc xoắn dài ra phía trước, gương mặt xinh đẹp gần như bị che kín lại bởi những sợi tóc mềm mượt lòa xòa. Cô cảm cúi giả vờ như đang nghịch ngợm điện thoại nhưng thực ra, ánh mắt sắc bén vẫn liếc nhìn về nơi chủ nhân của giọng nói ấy.

Đó chính là anh. Anh bất ngờ xuất hiện trước mắt cô, vẫn là phong thái nhẹ nhàng lịch lãm ấy, vẫn là nụ cười rạng rỡ ấy, vẫn là cách nói chuyện mềm mượt dịu dàng ấy... nhưng không dành cho cô.

Phương Trinh là một kẻ kiêu ngạo nhưng lúc này đây, cô buộc phải thừa nhận với chính mình rằng cô thực sự ghen tỵ với cô gái mặc váy hoa mặt trời và đi giày búp bê đỏ đang ngồi đối diện với anh. Trang phục của cô gái thật chói mắt, và khi nó kết hợp với nụ cười rạng rỡ của cô ta thì càng trở nên... Nói thế nào nhỉ!

“Thật phô trương!” - Phương Trinh thầm nghĩ.

Cô gái mặc váy hoa mặt trời dịu dàng đưa anh menu đồ uống rồi bẽn lẽn nói: “Em cũng vừa mới đến thôi!”.

Hừ! Đồ giả tạo! Phương Trinh nhớ rõ ràng rằng khi cô vừa bước vào cửa, cô đã ngay lập tức bắt gặp một đôi giày đỏ nằm trên đôi chân kiêu ngạo đang vắt chéo vào nhau. Cô ta ít nhất cũng phải ngồi đây đến cả tiếng đồng hồ rồi. Còn anh, anh vẫn luôn như vậy, anh có cách thu hút tất cả các cô nàng, khiến họ, dù xinh đẹp và chảnh chọe đến đâu vẫn phải bám đuôi theo anh. Trong lòng cô bất giác gợn lên một tia đồng cảm với cô nàng váy hoa mặt trời. Nhưng sự đồng cảm ấy nhanh chóng biến mất khi Phương Trinh chứng kiến thái độ khép nép, dịu dàng e ấp của cô ta. Cô ta hầu như không nói gì, chỉ khẽ đưa tay lên che miệng cười cười và lắng nghe anh nói. Còn đôi mắt đào hoa của anh thì sóng sánh sự quan tâm mà chưa bao giờ cô thấy.

Phương Trinh không nghe rõ cuộc hội thoại của họ. Tai của cô đã ù đi từ lâu bởi tức giận. Đó là những câu nói nhát gừng, những câu chuyện không liên mạch... Nhưng không hiểu sao họ lại có thể cười vui vẻ và tự nhiên đến vậy. Phương Trinh nghe thấy giai điệu của sự hạnh phúc ngân lên từ bàn bên đó.

Phương Trinh chẳng thể tiếp tục tập trung vào công việc của mình. Cô thu dọn đồ đạc và đứng dậy. Mái tóc dài vẫn che gần hết gương mặt. Cô có thể sẽ

có nguy cơ bị nhận ra, nhưng, Phương Trinh không nghĩ được nhiều như vậy, cô đứng dậy, lách qua chiếc bàn của anh và cô gái váy hoa mặt trời. Đứng vào thời khắc ấy, anh bất ngờ cúi thấp đầu, thì thầm vào tai cô gái kia: “Anh chưa từng được nói chuyện với một cô gái tuyệt vời như em!”.

Phương Trinh sập cửa thật mạnh và bước ra ngoài. Chiếc ô nhỏ chẳng thể che cho cô khỏi ướt bởi cơn mưa quá to. Phương Trinh đá đá mấy hòn sỏi ven đường như để trút giận. Cô cứ đi lang thang mà không thềm lên xe bus... Vâng, cô ấy là một kẻ có máu nghệ sỹ trong người, và những kẻ như vậy chẳng ngăn gì chuyện đi bộ trong mưa...

Hà Nội mưa rả rích suốt mấy ngày. Và Phương Trinh thì nằm dài trong chăn. Cô không thể đi học hay ra ngoài bởi cơn cảm lạnh - hậu quả của cơn tức giận bất thường và cái máu nghệ sỹ. Hôm trước, anh đến thăm cô. Mẹ cô thay cô từ chối gặp anh với lý do “sốt cao, không thể nói chuyện”. Từ màn hình theo dõi khách, cô nhìn thấy anh cười nhạt, lắc đầu và bỏ đi, đúng kiểu không thềm chấp trẻ con. Thái độ ấy khiến Phương Trinh càng thêm “điên tiết”, cô chợt nảy ra một ý tưởng điên rồ...

Cô bật máy tính, nhanh chóng thoát ra khỏi tài khoản của mình, trong chớp mắt cô lập một account Facebook mới với nick name Violet. Cô hoàn thành thông tin cơ bản cho tài khoản Facebook mới,

download vài tấm ảnh của mấy cô bé xì tin trên mạng về để cho vào profile. Một hồ sơ cá nhân tuyệt đẹp ra đời! Xong xuôi đâu đó, cô gửi yêu cầu kết bạn đến anh. Anh nhanh chóng chấp nhận lời mời kết bạn của cô. Cô nghĩ bụng: Đúng là đồ trắng hoa, không biết ai vào ai cũng đồng ý kết bạn ngay được. Và cô bắt đầu trò chơi của mình...

Cô gửi tin nhắn đến anh:

- Hi anh!

- Chào em! Anh có thể biết em là ai được không?

- Hi! Anh không biết em được đâu! Nhưng mà em biết anh đấy! Em dõi theo anh lâu rồi!

- Thật à? Sao bây giờ em mới kết bạn với anh?

- Em vẫn vào wall của anh thường xuyên nhưng không kết bạn thôi!

...

Vẫn là những câu chuyện không đầu không cuối, nhưng dần dần, Phương Trinh bị “nghiện” nói chuyện với anh dưới thân phận của Violet. Cô không còn là Rose suốt mướt, ủy mị và nhạy cảm. Cô cũng không phải là Phương Trinh tính tình tung tung và kiêu ngạo. Cô là Violet, một cô gái tươi vui, vừa có sự dịu dàng sâu sắc, lại vừa nhí nhảnh và yêu đời. Và cô nhận ra, anh có thể tâm sự nhiều chuyện với Violet. Điều này vượt ra ngoài sự dự tính của cô.

Có thể, đây là tâm lý bình thường của đại đa số chúng ta. Ta có thể ngại ngùng, che giấu bản thân mình trước những người thân nhưng lại có thể đặt niềm tin một cách vô có vào những người lạ. Đôi lúc Phương Trinh cảm thấy băn khoăn vì điều đó, nhưng rồi, tất cả trôi qua nhanh chóng. Cô vẫn luôn trấn an bản thân mình rằng: “Trò chơi thôi mà! Suy nghĩ nhiều để làm gì?”.

Cô dùng nick name Violet để nói chuyện với anh mỗi tối. Họ nói say sưa như những người bạn đã thân thiết từ lâu. Violet có thể dễ dàng xâm nhập đời sống tình cảm của anh. Cô từng ngỡ ngàng khi nghe anh nói, mẫu người anh thích đó là: “Một người có tâm hồn tinh tế và nhạy cảm, luôn tràn đầy sự dịu dàng nữ tính nhưng không hề phụ thuộc, ủy mị và yếu ớt”.

Hừ! Không ủy mị, phụ thuộc và yếu ớt! Chẳng phải cô vẫn luôn cố gắng tự lập để trở thành người như vậy hay sao?

Phương Trinh sau thời gian dài trò chuyện với anh, phát hiện ra kì thật, anh không đến mức trắng hoa như cô tưởng. Anh kể về nỗi phiền muộn khi cứ bị các cô gái đeo bám, về những cuộc hẹn hò bất đắc dĩ. Nhưng từng ấy chưa đủ để cô xóa đi suy nghĩ anh là một kẻ lãng nhãng. Cô cũng ngạc nhiên khi anh vẫn chưa hẹn gặp Violet, bất chấp những lời gợi ý mập mờ của cô. Nhưng như vậy thì làm sao mà cô kết thúc được trò chơi của mình đây! Cô đã mơ tưởng bao

nhiều lần gương mặt anh khi nhìn thấy cô bất ngờ xuất hiện ở chỗ hẹn, nở nụ cười rạng rỡ nhưng đầy mai mỉa: “Em chính là Violet!”. Cô mong chờ biết bao được nhìn thấy gương mặt ngượng ngùng và xấu hổ từ một kẻ lúc nào cũng hoàn hảo như anh!

- Haha! - Phương Trinh bật cười thành tiếng khi nghĩ đến viễn cảnh ấy. Tiếng tin nhắn từ Facebook đánh gãy suy nghĩ xấu xa của cô. Là anh.

Phương Trinh ngược nhìn lên tờ lịch trên tường. Con số 96 đập vào mắt cô khiến cô mở to mắt ngạc nhiên. Đã hơn ba tháng rồi ư? Kể từ lần đầu tiên “giả danh” Violet, Phương Trinh luôn đếm từng ngày. Cô thực sự bất ngờ bởi sự kiên nhẫn của cả cô và anh. Dường như anh không hề có ý định tán tỉnh cô. Và cô cũng đã dần quên đi mục đích ban đầu của mình.

Phương Trinh quyết định, cô sẽ khiến Violet “biến mất” vào ngày thứ 100. Việc “đóng vai” Violet khiến cô và anh có thể dễ dàng trải lòng với nhau nhưng... Phương Trinh không muốn mình mãi là một kẻ mạo danh. Và cũng đã đến lúc để Rose trở lại rồi.

Mấy ngày hôm nay anh luôn than thở với Violet về việc một cô bạn của anh giận dữ anh và không thèm nói chuyện với anh nữa. Phương Trinh chán ngán và tiếp nhận câu chuyện một cách hờ hững nhất có thể.

“Ôi trời! Bạn anh có đối xử với anh như thế nào thì mặc kệ anh chứ! Liên quan gì đến tôi!” Phương Trinh

hậm hực nghi trong bụng. Cô lười biếng trở dậy và đọc tin nhắn của anh.

- Cô gái anh yêu đã không nói chuyện với anh nhiều ngày rồi! Haiz.

Sau dòng chữ ấy là một icon mặt buồn thiu hiện ra.

Lại thế nữa rồi! Sao dạo này anh lại biến thành một kẻ hay than thở như vậy chứ? Nhưng khi đọc lại một lần nữa, Phương Trinh chợt dạ. Cái gì mà “cô gái anh yêu” hả? Cô đánh máy với tốc độ nhanh nhất có thể:

- Cô gái anh yêu là ai? Anh đã làm gì để cô ấy giận à?

- Cô ấy là một người bạn của anh. Bọn anh quen biết với nhau lâu rồi.

Phương Trinh nín thở gõ tiếp:

- Anh có biết vì sao cô ấy lại làm như vậy không?

Phía bên kia hiện ra thông báo anh đang trả lời, nhưng dòng chữ cứ chực hiện ra rồi lại bị xóa. Dường như người viết đang rất băn khoăn về câu trả lời của mình.

- Cô ấy thích anh. Ừm... nói thế nào nhỉ? Anh chắc chắn về điều ấy. Và anh cũng vậy. Nhưng bọn anh lại không thể mở lòng mình với nhau. Cả hai đều quá kiêu ngạo. Anh bày ra một bộ mặt trắng hoa, còn cô ấy bày ra một thái độ bất cần.

- Ồ! Rồi thế nào nữa? - Phương Trinh run run gõ dòng chữ ngắn ngủi ấy.

- Anh luôn dõi theo cô ấy nhưng cô ấy lại không biết. Anh dùng tài khoản Facebook ảo để cập nhật những trạng thái cô ấy để ẩn với anh! Nhờ Facebook ảo đó, anh có thể nhớ tỉ mỉ lịch làm việc, lịch tụ tập bạn bè, lịch ngồi cà phê sáng tác của cô ấy... Đôi lúc anh vẫn ngấm nhìn cô ấy từ xa.

Anh ngừng lại một chút. Phương Trinh cũng không giục anh.

- Anh nghe lời cô bạn quân sư của mình và đồng ý diễn một màn kịch để "khích tướng" cô ấy. Anh đã giả vờ hẹn hò với người khác trước mặt cô ấy. Lúc nhìn thấy cô ấy bước ra khỏi quán cà phê với gương mặt tức giận và ánh mắt buồn bã, anh chỉ muốn đuổi theo cô ấy... nhưng anh đã không làm như vậy. Và cô ấy đã không nói chuyện với anh hơn ba tháng nay rồi. Thực sự anh không chịu đựng khi cuộc sống không có cô ấy. Anh rất buồn và hối hận!

Phương Trinh không dám tin vào những gì mình vừa đọc được. Là cô! Có lẽ nào người anh yêu là cô! Nhưng cô vẫn muốn kiểm chứng lại. Giờ phút này, cô không thể để tình cảm lấn át lý trí.

- Cô ấy là người như thế nào? Anh có thể nói rõ cho em biết về cô ấy được không? Biết đâu em giúp được anh?

- Cô ấy có nhiều điểm giống em - vui vẻ, thân thiện, hơi mơ mộng nữa. Nhưng cô ấy buồn bã bình

và kiêu ngạo hơn em Violet ạ! Ủ! Anh ngốc quá! Tất nhiên là phải khác nhau rồi! Em giống như một bông Violet dịu dàng, còn cô ấy là một bông hoa hồng. Cô ấy vừa rực rỡ, kiêu sa nhưng lại cũng rất yếu đuối, mỏng manh, giống như cánh hoa hồng vậy...

Cô sống sờ. Những con chữ như bay nhẩy trước mắt cô. Người anh yêu? Rực rỡ, kiêu sa? Yếu đuối, mỏng manh? Hoa hồng? Là cô ư? Anh cũng yêu cô từ lâu rồi ư? Trong niềm sung sướng ngập tràn, ác quỷ trong cô vẫn cất tiếng cảnh báo: "Tỉnh táo lại đi Rose. Suy nghĩ kỹ đi Phương Trinh! Biết đâu đấy cũng chỉ là một trò đùa thì sao?"

Nhưng cô không còn cần biết điều đó nữa. Cho dù đó có là một trò đùa hay một lời nói dối đi chăng nữa, cô vẫn dứt khoát đưa ra một quyết định mới. Cô đứng dậy, tắt phụt màn hình máy tính. Cô cầm ô và lao ra khỏi nhà dù trời đang mưa rất to. Cô chẳng cần biết chính xác người anh yêu là ai! Có thể cô nhầm lẫn. Có thể cô đang ảo tưởng. Nhưng cô biết từ giờ, Phương Trinh sẽ không còn giả vờ bất cần trước mặt anh. Và Rose cũng sẽ không giấu giếm đi những cảm xúc của mình như trước kia nữa...

TÔI BIẾT MÌNH ĐƯỢC CHỌN ĐỂ YÊU

Lục Linh

Cúng mình bất chấp hết để yêu nhau nhưng sẽ không đến với nhau phải không anh?

Vì đó là cuộc đời...

Bước một mình trên con đường vắng thân quen, tôi nghĩ thế và thường có thói quen nghĩ thế. 18 tuổi, bình thường với khuôn mặt và dáng người phổ biến, chưa một lần được anh nhận ra.

Anh 19, trượt Đại học một năm nên học cùng lớp tôi, tên là Hùng, tính khí khá là anh hùng - theo kiểu ngạo ngược và hồ báo. Là con trai nên trong cái

trường này cũng coi là nổi bật, ăn mặc chảnh chu, hành xử ấn tượng.

Chúng tôi quen nhau như thế, là sự kết hợp của cái bình thường và cái nổi bật, cũng tạm ổn, ít ra chưa đá nhau chan chất.

Vào Đại học, ngày đầu tiên họp lớp là một ngày chán ngán đối với tôi. Tôi cô đơn nhận ra chỉ có mình không quen ai còn mọi người thì ai cũng có một nhóm bạn bè, hoặc cùng luyện thi Đại học, cùng học cấp ba, hoặc vừa quen,... Mọi người có ti ti lý do để gạt một đứa như tôi ra ngoài, không quen ai trong lớp cũng không có nhu cầu quen ai trong lớp, tôi ngồi trong một xó găm nhấm cuốn sách trong tay. Nhờ có hành động ấy, tôi đoán thế, một đứa bình thường như tôi trở nên đặc biệt, đặc biệt kiểu lập dị. Và cũng vì thế, tôi đoán một lần nữa, anh đến ngồi cạnh tôi chẳng để nói gì cả, nhưng tôi luôn tin mình là người được chọn.

Lớp nhiều nhóm, ai cũng có một nhóm và ngồi hơi hơi xa chỗ tôi chọn, nghĩa là các cộng đồng người trong lớp này còn một tí nhân từ, gạt phăng tôi ra nhưng cũng cấp cho một mảnh đất nhỏ tạm gọi là lãnh thổ. Còn anh ấy, cùng với hai thằng bạn xâm chiếm lãnh thổ của tôi.

Đọc sách tôi không cần lắm sự yên tĩnh nhưng găm nhấm cái lạc loài được gây dựng có chủ đích thì tôi rất sợ những tiếng ồn. Thêm vào đó, thay vì tẩy chay mọi người, cái nhóm ba thằng lạ mặt này làm tôi cảm thấy

mình đang bị tẩy chay. Quay mặt về phía quân phá hoại, có hai người bình thường không cần nói vì đang quay mặt về phía tôi, hay chính xác thì là quay mặt về phía cái người đang ngồi quay lưng vào tôi. Tóc đỏ, xoăn trông có vẻ tài tử, sơ mi hồng mà vẫn mạnh mẽ, đeo vòng tay hình thánh giá. Nhìn nhận chung của tôi thì anh là một gã cũng thích chơi trội, thích gây chú ý. Tôi kết luận mình sẽ không chú ý. Nhưng người ấy lại quay mặt về phía tôi, cười với tôi, nụ cười mà mãi sau này tôi mới biết, đã làm tình làm tội rất nhiều em gái ngây thơ. Mà tôi thì là một chị gái tự nguyện.

Chúng tôi để ý nhau, tôi để ý nhiều hơn, tôi đoán thế, bởi vì tôi có cả một chiến dịch của cảm. Không được đánh trực diện, cảm giác ban đầu của tôi là thế. Lân la hỏi chuyện hai người bình thường còn lại, vì hai gã này có vẻ giống tôi hơn, hai tên này ở kí túc xá, một người cùng quê, một người hợp cạ trong các trò chơi với chàng.

Hai hôm sau, tôi viết đơn xin vào kí túc xá, trong đầu ẩn hiện hình ảnh tám con người nhưng nhúc nhích trong một căn phòng chật hẹp, tám đứa con gái, tám cá tính mà người ta bảo là phức tạp và rắc rối vô cùng. Nén một tiếng thở dài, tôi nhất định phải quen hai gã, và sự quen biết của tôi với chàng phải là tình cờ, kiểu như một ngày đẹp trời tôi đi chơi với hai gã mà tôi đã quen rồi gặp chàng, ánh mắt chạm nhau. Mím cười, cúi chào, nói trông cậu quen quen để rồi phải xin

lỗi khi biết rằng chúng tôi học cùng lớp, đại loại vậy. Vào kí túc xá hai tuần và không quen ai cả. Từ ngày sinh ra, tôi đã biết rằng tôi là một đứa không có não hoặc giả có thì đã bị bao nhiêu mĩ phẩm trên đời làm cho mịn màng không một nếp nhăn rồi. Tôi chẳng nhớ nổi tám cái tên, tám khuôn mặt cùng phòng chứ chưa nói gì đến phòng hai gã kia. Tôi tuyệt vọng, muốn đổi hướng. Lớp ngoại ngữ đổi giáo viên, một người khó khăn trong điểm chuyên cần và điểm danh tận mặt, tôi ngán ngẩm lê xác đi học thì nhận ra mình học cùng một trong hai gã bạn của chàng. Giờ nói chuyện là ổn, làm quen lúc này thì không quen chàng.

- Cậu ơi, cậu học cùng lớp tớ phải không? - Tôi bắt chuyện theo kiểu, đừng hòng bảo là không.

- Ủ! - Gã trả lời như thật rồi quay lên bảng như kiểu tôi đang quấy rầy một bạn nam chăm chỉ học hành.

Tôi ngồi ra xa cầm mặt xuống sách vở hơi hậm hực, nghĩ cứ học đi, đồ chăm chỉ.

Ba tiết học ngoại ngữ chỉ có thế, không hơn. Giờ về, tôi vòng qua lối thư viện để không cùng đường gã, cố rảo bước thật nhanh, tôi muốn cười chào gã khi đến cổng kí túc xá, rồi lúc đi mua cơm tình cờ vào cùng một hàng ăn là đẹp.

Tôi được toại nguyện. Cứ thế, nhìn cái mặt phổ biến của tôi mãi rồi gã cũng quen, rồi chuyện trò, nhận nhau là anh em. Lắm lúc tôi tưởng nhầm mình đang

tán gã. Thỉnh thoảng, khi liếc nhìn chàng trong các tiết học cùng lớp, tôi còn sợ gã nghĩ tôi đang nhìn gã, nhưng vẫn phải nhìn, nhìn để biết chàng cứ ngày một đẹp lên và trái tim tôi ngày càng thôi thúc. Nhưng vẫn phải đi đường vòng, chậm mà chắc.

- Anh đã có người yêu chưa thế?

- Tao chưa, sao?

- Không, em hỏi để biết thôi. Ra đường gặp chị dâu còn chào.

- Đợi đi.

- Đợi đến bao giờ. Mà ba anh con trai lớp mình có người yêu hết rồi mới phải chứ? - Tôi đẩy câu chuyện sang cả ba anh nhưng chỉ muốn biết về một anh thôi.

- Tao thì chưa, còn thằng Quân thì chịu, tao quen qua thằng Hùng.

- Ủ, ừ! - Tôi cười cười, gật đầu nhưng mắt sáng lên như kiểu còn anh Hùng thì sao.

- Còn thằng Hùng thì không phải nói.

- Hà? - Không giấu nổi nét ngạc nhiên và sự thất vọng, tôi thốt lên đầy bi phẫn. Không phải nói, là đang trêu tôi chắc.

- Nó thì thiếu gì đứa yêu. - Không để ý đến cái hả của tôi, tên này tiếp tục nói. - Thằng Hùng nhiều người yêu lắm, mà nó cũng yêu nhiều, thay người yêu như thay áo.

- Ừm. - Tôi gật đầu, bĩu môi, câu trả lời kèm theo tiếng thở dài như kiểu thấy phiền lòng khi có một thành viên trong lớp như thế và cũng là giấu đi cái sự thất vọng đang lấn át con tim.

Một khoảng im lặng kéo dài nhưng hình như muốn chấm dứt yêu thương vừa chớm nở một tháng của tôi, gã nói Hùng yêu nhiều nhưng chỉ dành tình cảm cho một đứa, được năm năm rồi. Tôi gật đầu nặng nề, không muốn khóc, không muốn nói thêm gì nữa. Một tháng, ít thế thôi nhưng đủ để tôi đau lòng vì kế hoạch tan vỡ.

Những đêm sau đó ở kí túc xá, tôi nhớ anh nhiều hơn hẳn. Người ta bắt đầu nhớ da diết khi quyết định quên, tôi nói thật đấy. Yêu sâu sắc một người năm năm, làm sao có thể yêu tôi được nữa, tôi quyết định dùng chiến dịch lại. Nhưng tôi nhớ da diết, cái người mà trong suốt hơn một tháng, tất cả những gì tôi biết là tên, quê hương, tình sử mù mờ. Trước khi ngủ lúc nào tôi cũng nghĩ giờ này anh đang làm gì, có đang nghĩ tới cô gái năm năm. Tôi đi học chăm chỉ, tôi nghĩ anh cũng đi học chăm chỉ. Những ngày anh nghỉ, tôi thấy ở lớp có một sự thiếu thốn trầm trọng, có chút gì đó là nhói trong tim. Khi anh đi học, tôi lặng lẽ nhìn rồi nhờ bạn điểm danh giúp, chuẩn về trước mắt anh. Từ ngày quyết định quên, tôi dành mười sáu tiếng để nhớ anh, bốn tiếng về anh còn tám tiếng là thời gian của riêng tôi, tôi cần phải ngủ. Yêu bao nhiêu cũng

được, nhưng con người vẫn phải ngủ và ăn. Anh xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Một hôm, tôi bỏ đi Hòa Bình một tuần. Thành phố ấy rộng và vắng. Tôi nhìn lên bầu trời, trời cuối thu âm sâm, sương phủ che kín những yêu thương mù mờ của tôi. Ngược mắt lên nhìn trời, má hơi ửng, tôi và người đó đang không chung nhau một khoảng trời.

Ngày đầu tiên tôi ra đập thủy điện, chọn một mỏm đá và nhìn ra những nhịp sóng nước gập ghềnh. Tôi thấy mình bị trượt chân, anh đưa tay ra đỡ. Hôm sau tôi leo lên đỉnh đập thủy điện, đi bộ, tôi có thể nhìn cảnh vật xung quanh thật thoải mái, rõ nét nữa. Tôi nhìn xuống con đường mình vừa đi qua, vòng vèo, uốn lượn, và có gương mặt anh, ở đây, ẩn giấu trong những bước tôi vừa đi qua. Những ngày sau trời mưa, nằm trong nhà chị họ, nhìn ra sân, cảnh vật đều hui gọi ra gương mặt anh buồn.

Một tuần của tôi chỉ thế, lặng lẽ, trầm buồn. Chỉ có Facebook của tôi là sôi nổi. Nó được tag vài lần trên Facebook lớp, lúc là bạn "Tóc đỏ" chưa nộp tiền quỹ lớp, lúc thì điện thoại "Tóc đỏ" không liên lạc được, ai biết bạn ấy thì nhắc nộp quỹ lớp, khi thì nhắc ngày họp đoàn. Đại loại thì sau này, các bạn trong lớp tôi đều biết "Tóc đỏ" là một đứa lì lợm, thiếu trách nhiệm với công việc chung.

Đến ngày áp chót, không thể chịu nổi cảm giác tên mình bị bêu rếu, Tóc đỏ xuất hiện, bật chat và

comment: “Tớ về quê ngoại, nhà có việc, đại hội không ra trường kịp, cho tớ nghỉ, tiền nộp sau!”. Ai ngờ “Hero oppa” comment lại. Chúng tôi nói chuyện nhiều đến mức phải inbox cho nhau. Ngày chót cũng vậy, chúng tôi dành gần hai mươi tiếng của ngày ấy để chat Facebook với nhau, tôi nói và cười rất nhiều cùng người mà tôi quyết định quên.

Thứ hai đầu tuần là ngày đầu tiên tôi trở lại lớp. Gã anh trai nhất được kéo cả Quân với Hùng xuống ngồi cùng bàn tôi, bàn cuối, bao giờ tôi cũng chọn nó.

- Tuần nay mày đi đâu? - Gã hỏi kiểu điều tra.

- Em về quê, nhà có việc. - Tôi trả lời theo kiểu tội phạm thành khẩn.

- Mày có biết giờ nổi tiếng rồi không?

- Biết.

- Giỏi. Tao lại đập cho trận bây giờ.

- Quen nhau à? - Tôi đang nhăn mặt ra vẻ sợ sệt thì chàng hỏi góp vào.

- Ủ, đùa em tao.

- À, cái bé nhà mình. - Anh nói thế, tay khoác lên vai tôi, rất tự nhiên, rất chú ý, tôi thấy lòng khấp khởi, không biết má đỏ không mà người nóng ran. Những câu trò chuyện sau của chúng tôi, tôi không tham gia, không nghe thấy gì hết, thỉnh thoảng chỉ cười để biết mình còn phản ứng.

Cái khoác vai cũng là lý do vì sao tôi nói chúng tôi để ý nhau. Anh ngồi cạnh tôi trong buổi đầu tiên họp lớp, anh comment lại ngay khi tôi vừa online. Tôi biết mình được chọn để yêu. Tình yêu mà chia thành các giai đoạn thì giai đoạn này là giai đoạn hạnh phúc nhất. Anh Hùng chat Facebook với tôi mỗi ngày, gọi tôi đi học mỗi sớm, chúc ngủ ngon lúc rạng sáng và kể tôi nghe chuyện trên trời dưới biển.

Tôi bắt đầu ngại anh, những giờ học, tôi không ngồi cùng bàn với anh nữa, tôi ngồi xa, ít nhất là cách hai bàn. Nhưng chúng tôi có trò khác, chúng tôi nhắn tin với nhau trong giờ, thỉnh thoảng quay sang nhìn nhau măn nguyện. Tôi để máy lên bàn để rung thì bạn bên cạnh sẽ biết. Tôi làm ra vẻ không muốn ai biết nhưng tôi cứ mong ai đó trong lớp thốt lên: “Chúng nó là một đôi”, để ngượng ngùng, để nũng nịu với anh lớp mình biết hết rồi.

Cứ thế, tôi chìm trong yêu thương, trưa những hôm học cả ngày chúng tôi đi ăn cùng nhau, trò chuyện cùng nhau. Anh Hùng có thói quen rất lạ, không nói chuyện lúc ăn, tôi hơi khó chịu vì như thế chúng tôi không giống đi cùng nhau. Hơn nữa bản tính tôi thường vậy, lúc vui hay nói nhiều mà phải nói nhiều tôi mới vui được. Lâu dần cũng quen, tôi không nói chuyện lúc đang ăn, thỉnh thoảng còn lười trả lời ai khác khi tôi đang ăn. Tôi mỉm cười khi anh lau đĩa và thìa cho tôi, tôi thấy hân hoan khi anh gấp dưa từ

xuất ăn của tôi hoặc giả vờ khó chịu vô cùng khi anh bắt tôi ăn một món gì đó từ xuất ăn của anh vì anh không ăn hết được. Thỉnh thoảng tôi mơ về gia đình của chúng tôi, tôi mơ về ngày mà tôi được biết mọi mối quan hệ của anh còn mọi người thì biết quan hệ của chúng tôi. Nhưng không ai biết cả, một tháng sau vẫn không ai biết.

“Yêu thương - ngọt lúc đầu, nhạt lúc sau và đau đón lúc cuối.” Tôi thấy người ta hay nói thế. Tôi không tin. Tôi khóc, nước mắt như mưa nhưng không thành tiếng, tôi sầu muộn trong yên lặng. Nằm trên giường, trùm chăn kín mít, cố gắng để không ai biết mình đang khóc, cố gắng để quên đi mình đang khóc. Tôi trở mình vài lần rồi quay hẳn vào tường, chân co quắp, người lạnh toát, tay ghì cố để không nấc thành tiếng, tôi thấy nghèn nghẹn, khó thở.

Hôm nay tình cờ lang thang Facebook của vài bạn trong lớp, tôi thấy anh comment nói chuyện với các bạn ấy ngang ngửa với việc comment nói chuyện cùng tôi, inbox là chuyện tôi không biết. Hoang mang, tôi nghĩ rằng anh đang làm thân với cả lớp, tôi chỉ là một trong số các bạn trong lớp. Mà đúng thế thật, anh trai tôi bảo Hùng đào hoa và đa tình, nhưng đáng trách nhất là lãng nhãng. Hùng đón vào lòng mình tất cả những người con gái ở xung quanh anh mà không yêu. Hùng chỉ đón vào trái tim mình một người con gái năm năm thôi.

Oan uống, bất công là những gì tôi cảm nhận. Tôi đã yêu anh, yêu một mình anh bằng những nồng nàn, nhiệt huyết của lần yêu đầu. Tôi thích anh trước, chủ động trước nhưng chính anh cũng là người dẫn tôi vào yêu thương này. Hơn nữa, anh dẫn dắt tôi vì nhìn ra tình cảm của tôi.

Mặt anh lạnh lắm, miệng anh không cười. Người con trai tôi yêu bỗng nhiên trở nên đáng sợ. Tôi đem tất cả những chuyện này nói với ông anh trai, ông ấy quen Hùng và sẽ tâm sự với Hùng để Hùng hiểu tôi, thương tôi. Một phút giây đại khờ tôi đã nghĩ như thế. Nhưng anh trai vô tâm, khờ khờ của tôi cười như nắc nẻ.

- Mà yêu thằng Hùng á? Nó sát gái thật. Mà nó không yêu ai bao giờ đâu, đừng có ngu, nó tệ lắm, bao nhiêu đứa chết rồi.

Mười tám tuổi, có nhiều cách để hiểu từ chết trong câu ấy, nhưng tôi đã hiểu đúng luôn. Tai hại, tôi nghĩ cũng không sao. Mười tám tuổi, tôi yêu điên rồ và yêu lắm rồi.

Thời gian ấy, tôi đối xử với Hùng rất khác, lúc lạnh, lúc ấm, khi cười khi khóc nhưng khoảnh khắc nào tôi cũng thấy khổ đau. Một lần, tôi nghe điện thoại của anh ở trong phòng, có hai chị lắc đầu ngán ngấm, một chị bảo không nên dính vào bọn con trai lớp mình. Tôi cười nhưng không để tâm, còn tưởng thói ghen tị của con gái. Ít gì tôi cũng gần như đã là thân nhất với con trai trong lớp.

Một lần, một chị trong phòng hỏi tôi đang qua lại với Hùng phải không, còn nói rằng:

- Thằng Hùng nó chỉ chơi bởi thôi, nghịch ngợm nhưng có bảo trợ của gia đình nên không bao giờ làm sao. Phá đời con gái của bao nhiêu đứa, mà chơi với bạn bè có tốt gì cho cam, lợi dụng và kiếm vui thôi.

Một lần, đứa bạn học chung cấp ba bảo tôi nhìn mặt anh Hùng cứ sao sao ý, nói chung tránh được là tốt.

Một lần, chị cùng phòng nhắc lại anh Hùng là thằng chơi bởi, quậy phá, uống rượu và đánh nhau.

Tôi sợ, anh phức tạp và lối đời quá. Tôi thầm trách mọi người vì đến khi tôi quá yêu rồi mới cảnh báo nhưng tôi trách mọi người nhiều hơn vì ai cũng nói xấu Hùng với tôi mà không hiểu tôi chẳng quan tâm đến chuyện ấy.

Yêu lần đầu, tôi yêu mọi điều của anh. Tôi cũng không hoàn toàn tin những gì mọi người nói. Người ta có nguyên do để mà hư, và nguyên do của anh chắc hẳn buồn, đáng cảm thông và có thể chấp nhận.

Giữa lúc bế bộn và hoang mang, anh đề nghị với tôi một chuyện. Lạ lắm, tôi biết đó sẽ là bước ngoặt trong cuộc đời mình, sẽ là sai lầm đến một ngày nào đó tôi hối hận nhưng vẫn đồng ý. Tôi thậm chí đã rất nể phục anh vì quá thẳng thắn và thật thà như vậy. Hùng kể cho tôi nghe nhiều chuyện xấu của anh hơn

cả những gì tôi nghe được từ mọi người, chân thành và thực tâm lắm.

Dù đã như vậy nhưng chúng tôi không yêu nhau, Hùng thẳng thắn cho tôi biết tôi không được yêu. Tôi tập uống rượu, uống nhiều rượu và tỏ tình nhiều. Tôi nói mình yêu anh nhiều, nói nhiều như thế nào, nói những suy nghĩ của tôi về anh. Thỉnh thoảng, khi tỉnh rượu, tôi bảo tôi không yêu anh, không bao giờ yêu loại người như anh.

- Người yêu của em, có thể rất kém cỏi, rất xấu xa nhưng sẽ chỉ được có một mình em thôi.

Anh cười, cười rất buồn, bảo tôi say lại nói thế thì tốt. Tôi không say, chỉ đang lừa dối mình thôi.

Ngượng ngập, yêu thương, xa cách, tránh mặt, tìm gặp. Suốt ba tháng tôi làm những việc này trong men say rồi tôi bỏ rượu vì tôi mệt quá và vì tôi có việc phải về nhà, về nhà thật chứ không phải bỏ trốn.

- Cuối tuần về nhà anh chơi nhé. - Lần đầu tiên anh nói chuyện lại với tôi sau tất cả mọi phiền phức tôi gây ra.

Tôi im lặng không nói, không biết phải vui hay buồn, tôi nhìn anh như cầu cứu.

- Cuối tuần này sinh nhật anh, thằng Quân, thằng Lâm cũng về, có người yêu thằng Quân nữa nên không ngại đâu.

- Vâng, thế em phải tặng quà không? - Tôi nói, giọng hơi vui. Chiều nay về tôi phải đi chợ.

- Em về là anh vui rồi.

Tôi đặc biệt, tôi quan trọng, tôi nghĩ thế lúc đi chợ. Tôi mua một cái áo phông trắng không hình thù, một cái quần yếm và đôi giày thể thao, tôi nghĩ tôi sẽ rất trẻ trung, năng động, sẽ vui tươi, cười nói luôn mồm khi đến nhà anh.

Tôi cẩn thận chọn quà sinh nhật cho anh nhưng không quyết được; tôi đi về, mơ màng đến một lúc ngồi sau xe anh trên đoạn đường dài, sẽ là một chuyến đi vui vẻ, có người yêu anh Quân và tôi sẽ giống như người yêu Hùng, tôi sẽ kết bạn và bắt chuyện với bạn bè anh như một chủ nhà đích thực. Và bầu trời hôm ấy, nhất định là có nắng nhưng không nóng, có gió mát lạnh chứ không hanh khô, có cả một niềm hạnh phúc lơ lửng trên đầu.

Hôm sau, tôi đi chọn quà cho Hùng cùng Quân và Lâm, tôi cười và nói rất nhiều, nhiều đến mức tôi không biết hai người đó có nói gì với tôi không nữa. Tôi chỉ nhớ một câu thoáng qua rất nhỏ của Lâm: "Tao thấy mày không nên về".

Cuối tuần đến, không nhanh, không chậm hơn các tuần khác, chỉ vui hơn thôi. Hùng vào tận cổng kí túc xá đón tôi.

- Em để đây nhé! - Tôi treo đồ vào xe Hùng và nói.

- Ủ cũng được! - Anh trả lời, tôi nghe giọng nói rất nhẹ nhàng. - Ra cổng, đợi bạn anh nữa.

- Vâng! - Tôi trả lời khi đã ngồi sau xe anh và gần như đã áp má vào lưng anh.

Con đường từ kí túc xá đến cổng trường thật ngắn quá mức, tôi hơi hậm hực vì sự chật hẹp của ngôi trường này nhưng nghĩ đến quãng đường từ Hà Nội về Ba Vì tôi cũng nguôi phần nào. Thêm một điều giúp tôi hạ hỏa là thời tiết hôm nay rất đẹp, đúng như dự liệu.

- Chào mọi người! - Tôi cười hớn hở, giọng rõ và vang của người lần đầu tiên được phát biểu chưa biết như thế nào thì đủ nghe. - Chị là người yêu anh Quân ạ, em là bạn học cùng lớp các anh ấy. - Tôi nói tiếp, nhìn Hùng cười.

- Chào em, chị là... - Giọng của chị ấy nhẹ nhàng và thân thiện lắm.

- Đây là Vân - người yêu anh! - Hùng cắt ngang câu nói của chị.

- Thế ạ? - Tôi cười nhưng nói chậm và nhỏ hơn, người tôi hơi lạnh, tôi cảm nhận được mặt mình lạnh toát, dây thần kinh co lại. Lần đầu tiên tôi biết thế nào là chết điếng người.

- Ê, con ranh, tao đèo mày! - Lâm đến, nói vui vẻ chắc vì không biết cảm xúc của tôi.

Sinh nhật Hùng qua, hai ngày dài lê thê như hai thế kỉ. Tôi bị ném đến hành tinh khác của sự ngọt ngào và khó chịu. Tôi không nhớ nó như thế nào, đại khái là trong khi Ngọc và Vân giúp mẹ Hùng làm cơm, tôi bỏ ra bờ đê chụp ảnh, chụp phong cảnh và tự sướng vì tôi đi một mình. Bờ đê rộng và mát. Khi mọi người sôi nổi trò chuyện trong bữa cơm, tôi im lặng nghe Vân gọi mẹ Hùng là mẹ, im lặng nhìn Vân là chủ nhà, khéo léo và hiếu khách. Rửa bát, tôi làm vỡ hai cái đĩa. Hết sinh nhật Hùng.

Về kí túc xá, kể lại cho mọi người bằng giọng hứng khởi, khen Vân hết lời. Đến tận bây giờ tôi chẳng biết mình lấy những lời khen ấy ở đâu, chỉ nhớ hôm ấy một chị cùng phòng nhấn mạnh thêm, đúng rồi, Hùng thích những người giống mẹ nó, đảm đang, khéo chiều chồng, khéo nuôi con. Mà mẹ nó hay bao che cho mấy vụ nghịch ngợm của nó nên nó yêu mẹ lắm. Sau này lấy vợ, chắc chắn phải là một người đảm đang như thế.

Chị cùng phòng nói rất nhiều, là hàng xóm của Hùng, chị hiểu anh khá rõ. Tôi thoáng nhớ có lần anh bảo con gái phải biết nấu ăn, tôi nghĩ đến Vân, đến hai cái đĩa. Hơi buồn. Nhưng tâm trạng ấy đỡ ngay khi biết người yêu nào của Hùng cũng được dẫn về nhà, cũng gọi bố mẹ như một đảm bảo cho đám cưới sau này. Tôi thấy Vân cũng như những người yêu khác của Hùng, chỉ là mơ mộng viễn vông. Nghĩ thế, tự dung

tôi thấy thương thương Vân và những người mang danh người yêu Hùng. Nhưng tôi biết, tôi khổ nhiều hơn họ, tôi còn không được làm người yêu Hùng. Ngọc biết chuyện, bảo Hùng coi trọng tôi hơn những người mang tên người yêu kia. Hùng coi tôi là bạn thật sự. Tôi cảm ơn Ngọc, cười chua chát, nghĩ đến việc chúng tôi đã làm. Người ta không làm thế với bạn bè.

Sau sinh nhật Hùng, tôi hay đi cùng Ngọc và Lâm, thường thì không có Quân, Quân thích đi uống rượu cùng Hùng, còn bọn tôi đi ăn chè, uống nước ngọt. Nhưng có một lần, Ngọc với Quân giận nhau, Ngọc lôi tôi đi uống rượu, hai đứa say, gọi điện cho một nửa của mình. Hôm sau Ngọc và Quân làm lành, tôi trở thành em gái Hùng. Em gái là có đầy đủ đặc quyền để nũng nịu, để vùi vãnh anh trai và tôi là cô em gái rất biết sử dụng đặc quyền của mình. Vân không thích tôi. Tôi cũng thế. Ai lại thích người yêu-người-yêu của mình bao giờ, đặc biệt là khi cái đứa ấy mỗi khi say lại cất tiếng gọi anh yêu, lại hát, nháy, múa điên loạn. Lan và Quế cũng giống Vân, nghĩa là cũng là người yêu Hùng và không thích tôi.

Vì tôi nên Vân quản Hùng. Ban đầu anh bảo với tôi là thấy hay hay, chưa ai dám quản anh cả. Lâu dần rồi chán, anh bỏ Vân nhưng vẫn yêu Lan và Quế vì hai người giàu đức hy sinh và nhún nhường hơn, tôi vẫn là em gái Hùng.

Lâm giành được học bổng đi du học, Quân theo lệnh của ba má không được chơi với Hùng. Phụ huynh

vẫn cho Hùng là tác nhân xấu. Ban đầu hai người vẫn chơi với nhau nhưng giấu giếm chán rồi cũng tự tách nhau ra. Quân không chơi với Hùng, tự nhiên tôi và Ngọc cũng nhạt dần.

Cảm thấy tình bạn tan rã, tôi tập hút thuốc, hút được thuốc, thế là có bạn mới. Giờ đi học chỉ có tôi với Hùng, chúng tôi không còn là một nhóm bốn người. Thỉnh thoảng tôi thấy buồn nhưng như này cũng tốt, chúng tôi thân nhau hơn, chia sẻ với nhau nhiều hơn, bên nhau cũng nhiều hơn. Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi trở thành hình và bóng, tôi là "bóng".

Hình cho tôi kí ức của hình, hình không tin ai cả. Ngày bé bố mẹ hình đi làm xa, ở với bác, bị đánh, gọi cho mẹ, mẹ hứa cuối tuần về nhưng ba tháng sau vẫn không thấy về, hình cười cay đắng. Bóng cũng kể với hình chuyện hồi bé của bóng. Bóng sợ gà, thấy con gà thôi đêm cũng nằm mơ thấy bị nó đuổi, nó mổ nhưng bây giờ cũng hết sợ, bóng còn dám thịt gà. Không có gì có thể làm bóng sợ. Hình cười. Ngày bé, hình sợ ma nhưng đêm mẹ ốm, vẫn dám băng qua đồng vắng đi lấy thuốc. Lúc đi còn huýt sáo cho đỡ sợ, lúc về nghĩ ma đã là cái quái gì. Bóng sợ hình.

Tôi kể cho chị cùng phòng nghe về những chuyện của Hùng. Chị ấy bảo là ngại biện thôi em ạ. Tôi thờ dài, tôi không bao giờ làm cho những người quen anh nghĩ khác về anh.

Tôi xin ra khỏi kí túc xá.

Tôi bình “Sóng” dài hơn hẳn trong một cuộc thi. “Xuân Quỳnh có thể đã trải qua sự đổ vỡ của một cuộc hôn nhân nhưng vẫn yêu và khao khát hạnh phúc bình dị. Ấy là một niềm tin mãnh liệt. Ai trong chúng ta đều có những góc khuất làm ta mất đi niềm tin, nhưng chỉ cần hướng đến một yêu thương, niềm tin sẽ luôn còn.” Tôi nhìn rất sâu vào đôi mắt đượm buồn của anh, nói hùng hồn. Hơn cả muốn mọi người tin anh, tôi mong anh có thể tin ai đó...

Anh biết ý định của tôi, tôi đoán thế vì lúc ăn cơm anh bảo tôi đa cảm quá. Tôi cười. Anh rất tốt, em không hiểu sao mọi người cứ nói về anh như một thành phần em phải tránh xa, kiểu gây hại. Nhưng em kệ, em thấy anh tốt, anh thực sự tốt với em là được. Còn hơn nhưng người ai cũng thấy tốt nhưng đối với em không ra gì. Tôi nói một tràng, như đang bắt công cho anh. Ai cũng có bạn bè ở bên, ít nhất như tôi cũng có một đứa bạn luôn đứng về phái tôi, kể cả những sai trái. Tôi nghĩ đến anh, nghĩ đến Lâm, Lâm cũng bảo anh thì không cần nói. Hùng ngẩng mặt lên nhìn tôi, nói ngắn gọn: “Không phải ai anh cũng đối xử như thế”.

Lúc bọn tôi đi kiến tập, chúng nó kháo nhau có một đứa con gái trong đoàn hút thuốc lá. Tôi không nghĩ chúng nó nói mình, tôi vẫn tin không ai biết được. Hùng nói với tôi là anh không thích con gái hút thuốc lá. Tôi hơi chột dạ, nghĩ Hùng biết, rồi cũng nghĩ anh chỉ tiện nói vậy, tôi bỏ thuốc.

Trở về trường học, Hùng đi học cùng tôi ngay cả khi không có tiết, tôi làm mọi bài tập cho Hùng dù anh không cần. Cứ thế chúng tôi đi qua một năm dài đằng đẵng, không bạn bè, chỉ có nhau. Nếu chính xác hơn thì Hùng có cả người yêu nữa.

Nghỉ hè, về nhà, chúng tôi không liên lạc gì nhưng tôi vẫn hướng về anh. Một đêm Hùng gọi điện:

- Bà anh đang ốm nặng.

- Vâng. - Tôi nói nhỏ như thể đang buồn, kì thực chỉ đang khó nghĩ, không biết nói gì thôi.

- Bác cả đón bà sang rồi.

- Thế anh hay sang thăm bà không? - Tôi hỏi bình tĩnh và thản nhiên.

- Bà là người thương anh nhất, cả nhà chỉ có bà yêu anh. - Điềm nhiên nhưng nhấn hơi mạnh, không biết vì lo hay vì cău.

- Giống ông em. - Tôi chợt nghĩ đến ông nội, người yêu thương tôi nhất và cũng là người tôi kính yêu nhất. Tôi hay tự hào với Hùng về tình yêu tôi dành cho anh nhưng tình yêu tôi dành cho nội lớn hơn gấp vạn.

- Bố mẹ anh bỏ anh đi làm ăn từ bé, không ưa bác, anh ở với bà.

- ...

- Anh vừa nói chuyện với mẹ anh xong, hai mẹ con khóc nhiều lắm.

- Vâng. - Tôi thấy hơi nặng nề, hơi áp lực về những điều tôi phải nói.

- Không hiểu sao anh thấy thoải mái khi ở bên em.

- Anh cố gắng lên nhé. - Tôi không hiểu chuyện nhưng tôi lo cho Hùng thật sự.

- Hè xuống cho anh một món quà, được không?

- Anh thích gì ạ? - Tôi hỏi, chỉ muốn đưa anh ngay.

- Ra hè đi chơi với anh nhé.

- Em... em... - Tôi ấp úng, nghẹn lời. Không biết do quá vui, quá ngạc nhiên hay sao mà tôi thấy sợ.

- Em trả lời luôn đi.

- Vâng.

Cuộc điện thoại kết thúc. Tôi vẫn bàng hoàng mà không biết lý do.

Tôi gọi điện cho chị cùng phòng vì chị cùng quê với Hùng, hỏi thăm một vài câu, tôi hỏi bà nội Hùng thế nào rồi, em thấy anh ấy bảo bác cả đón sang, chắc để tiện chăm sóc. Lúc này tôi mới biết, ở trên ấy khi nào cha mẹ sắp “đi” thì sẽ đưa về nhà con cả. Với Hùng thì bà như bố mà cũng như mẹ, nó ở với bà từ bé mà. Bây giờ tôi mới hiểu cuộc điện thoại ấy. Tôi hơi ác, nhưng tôi hạnh phúc vì lúc này, khi sắp mất đi một người quan trọng trong trái tim, anh tìm đến tôi. Vậy là tôi cũng quan trọng tương đương.

Sau đó, tôi có liên lạc với Quân và Ngọc hỏi tình hình của bà Hùng nhưng không ai biết gì mấy, mà ai cũng ngại hỏi. Tôi không hỏi.

Hai tháng hè kết thúc, chúng tôi nhập học, đi chơi cùng nhau một buổi.

- Hồi lớp sáu anh bị bắt nạt.

- Thật á? - Tôi không che giấu sự ngạc nhiên, vì trong mắt những người nói với tôi, anh mới là kẻ bắt nạt.

- Ừ, rồi anh chơi với bọn lớp lớn.

- Để làm gì ạ? - Tôi chưa bao giờ hiểu ngay những gì anh nói.

- Bọn bắt nạt anh không dám bắt nạt anh nữa.

Anh cười khẩy cho cái sự kết bạn của mình, tôi hơi sợ, lớp sáu, anh đã biết tính rằng chơi với bọn này, bọn kia để không bị bắt nạt. Lớp sáu, anh nghĩ thế khi học lớp sáu.

- Rồi anh thấy bọn nó không đáng để anh chơi, anh chơi với bọn xã hội bên ngoài.

- Anh học lớp mấy? - Không hiểu sao tôi không thắc mắc tại sao Hùng quen và chơi được với họ, tôi chỉ muốn biết lúc ấy anh học lớp mấy.

- Lớp tám. Xong bọn nó cũng chẳng dám bắt nạt anh nữa, kể cả bọn lớn anh chơi cùng cũng nể anh.

- Rồi sao anh?

- Anh bắt nạt lại chúng nó.

- Kiểu trả thù ý nhỉ?

- Ủ, anh chỉ bắt nạt những thằng lúc trước bắt nạt anh với bọn lão thôi.

- Thì trường còn ai đâu.

- Còn bọn nhỏ, anh không bắt nạt bọn nhỏ, cũng không cho ai bắt nạt bọn nhỏ. Anh bảo nhá, chúng nó bắt nạt bọn nhỏ là bắt nạt anh.

- Cũng tốt quá nhỉ. - Tôi cười rồi nói.

- Thế là anh đã làm được một việc tốt. Từ lúc anh ra trường đến giờ, trường anh không còn kiểu ấy nữa.

- Còn chuyện gì vui không anh.

- Có hai thằng dọa đánh bạn lớp anh, sau anh kéo cả lớp đi đánh.

- Thế rồi nó sao không?

- Không. Anh có đánh đâu.

- Thế thôi á? Tôi hơi ngạc nhiên, thấy anh có vẻ nhân từ.

- Mỗi lần chúng nó đi qua lớp anh phải đứng lại chào rồi mới được đi tiếp.

- Thật á. - Tôi cười ngất, thấy thương hai thằng ấy.

- Sao anh lắm trò thế.

- Bình thường. Bọn anh ở luôn tại trường, những giờ trước khi đi ngủ, còn có người đấm lưng cho rồi mới ngủ.

- Eo ôi, thích thế.

- Có lần anh bắt chúng nó đứng bằng ngón chân, anh chỉ cho đứng trong hình vuông anh vẽ tằm này thôi, Hùng lấy ngón trỏ vẽ lên tay tôi vừa hết mu tàn tay, một tay giơ lên đầu, một tay cầm... hát.

- Sao anh ác thế? - Tôi vừa nói vừa ho. Những chuyện ấy nghe qua giọng anh tôi đều thấy buồn cười.

- Em vui còn gì.

Tôi im lặng, có lẽ hơi ảo tưởng sức mạnh nhưng tôi thấy như thể anh đang cố làm mình vui. Khoảng thời gian đi học của Hùng rất thú vị, tôi hơi buồn nói với Hùng, em đi học thì chỉ biết học thôi, chán lắm. Giá mà hồi ấy em học trường anh. Hùng bảo tôi sẽ bị bắt nạt vì lúc ấy anh chưa thành trùm. Bản thân tôi không quan tâm điều đó, nhiều lúc, chỉ muốn cùng anh một khoảng trời.

Một ngày qua rất nhanh, tôi thấy hơi lo, lúc ấy mới nhớ ra chuyện bà nội Hùng. Tôi chẳng biết anh đã đỡ hơn chưa nữa, tôi cũng không làm gì để an ủi anh. Có một cảm xúc trào dâng lúc ấy, đó là sự hối lỗi...

Sau đó tôi thường buồn, không biết do hối lỗi hay do tiếc nuối.

Có hôm đang học âm nhạc, anh quay sang bảo:

- Nếu có bị ai bắt nạt thì bảo anh. - Gương mặt anh rất nghiêm túc, tay chạm nhẹ vai tôi rồi chỉ vào anh như ngôn ngữ kí hiệu.

- Anh nghĩ em bị ai bắt nạt. - Tôi lại cười.

Anh im lặng không nói. Tôi cũng im lặng. Nhưng nhiều ngày sau tôi vẫn thầm mong mình bị bắt nạt để được mách anh, thấy vui vui.

Chúng tôi đi học hay ngồi cạnh nhau, nói những chuyện lung tung như thế. Có lần, trong lớp, tôi dạy anh chơi dây, tôi biết đàn mỗi hình cây cầu. Hơi sợ cô nhưng anh cứ bắt dạy, tôi đành chịu.

- Dây anh làm như này.

- Như này á.

- Không, như này mà.

- Đâu, chậm thôi.

- ...

- ...

- Thôi, nói chung anh không làm được đâu.

- Ai bảo? - Hùng nói, cốc nhẹ vào đầu tôi.

- ...

- ...

- Ôi giỏi, như này này.

- Như này á?

- Vâng!!!!

- ...

- ...

- Thôi, thôi. Chỉ Nôbita mới biết chơi dây.

Sau câu ấy, tôi lại bị cốc đầu. Vài phát cốc như thế, Hùng cũng đan được cây cầu. Tự đắc, Hùng vênh mặt với tôi như thể ai bảo tao không làm được, anh hơn hỏ như trẻ con được quà. Hùng hay nghiêm túc mấy việc vớ vẩn như thế. Có lần ngồi học, tôi đã thấy anh tập quay bút suốt ba tiết học, không thềm làm gì khác, cũng không nói chuyện với tôi. Nhớ lại lúc ấy, tôi thấy hơi vui, hồi đó, tôi còn up status: “Con trai khi quyết tâm làm việc gì, vẻ mặt đều rất nghiêm túc...”

Một ngày mùa xuân, vào đúng sinh nhật hai tư tuổi của anh, chúng tôi là một đôi. Tôi không được tỏ tình. Sinh nhật anh năm nay vui, đông bạn bè của anh, mỗi tôi là con gái. Điều đó cũng có nghĩa là không có Lan, Quế hay Thương. Thương là người yêu mới nhất của anh Hùng.

- Ai đây? - Một người bạn của Hùng hỏi.

- Bạn cùng lớp em. Tôi đã nghĩ Hùng sẽ nói thế, như mọi lần. Nhưng không, anh nói là: “Người yêu em”.

- Thế đứa hôm qua là đứa nào?

- Đưa hôm đi uống bia là đưa nào?

Hàng loạt câu trêu chọc như thế tiếp diễn sinh nhật Hùng nhưng tôi chỉ nghe thấy một câu nói duy nhất: "Người yêu em".

- Người yêu anh đi lấy chồng rồi.

- Dạ. - Tôi quay ra nhìn Hùng, hơi trở về với thực tại.

- Đúng ngày sinh nhật anh. Con gái ác thật.

- Không, chắc nhà chị ấy chọn ngày. - Tôi sợ Hùng biết tôi ác.

- Nó muốn bảo anh đừng hòng đón sinh nhật vui vẻ.

Hùng còn nói rất nhiều nhưng trái tim tôi không còn nghe được điều gì. Tôi cố giấu nước mắt, tôi thương Hùng. Miên man nghĩ tới người con gái ấy, chọn ngày cưới trùng ngày sinh nhật Hùng, là vô tình hay có ý như anh nói. Tôi mong là vô tình, bởi nếu cố ý, là chị ấy vẫn yêu anh, vẫn hướng về anh và chị ấy sẽ khổ, kéo theo cả người chồng cũng khổ.

- Học xong anh về nhà hay đi đâu. - Tôi quay sang hỏi, tôi nhớ những ngày đi ăn cơm cùng nhau.

- Anh đi ăn.

- Vâng. - Tôi trả lời, hơi tiếc.

- Xong đi ăn cùng anh luôn.

- Vâng ạ. - Tôi vui hẳn.

Trời mưa, chúng tôi che chung một chiếc ô, anh làm tôi ướt gần hết.

- Ô của anh nhỏ nhỉ. - Giọng tôi cáu kỉnh.

- Ừ, anh chỉ ở một mình, không cần cái gì đôi.

- Anh không biết che ô à. - Tôi hơi buồn, tôi muốn phá vỡ khoảng không một mình của anh.

- Em cầm ô đi.

- Thôi.

- Loan. - Hùng vừa gọi vừa chạy về phía người con gái ấy.

Tôi nhìn theo, nước mưa ướt đầm. Thật may mắn, người ta vẫn bảo dưới mưa không ai biết mình khóc. Tôi nhìn hai người nói chuyện với nhau, cách tôi một khoảng không gian ảm đạm. Chưa đầy ba ngày trước, anh nói tôi là người yêu.

- Em đi ăn đi. - Hùng quay lại nói với tôi.

- Thế anh...

- Anh đi với bạn, nói chuyện...

- ...

- ... Về người yêu anh.

- ...

- Anh không muốn em đi.

- Vâng.

Anh cầm ô đi về phía bạn, tôi quay lưng đi lang thang, không cần ăn, không trú mưa. Tôi nhắn tin cho bạn, nếu thầy điểm danh thì bảo tôi ốm. Đi bộ ra công viên gần trường, tôi chọn một ghế đá. Công viên vắng tanh, chỉ có mấy đôi ngồi ghế đá, che ô, trò chuyện với nhau. Tôi nhìn ra hồ nước, nhìn lên trời, nghĩ tới anh. Người yêu anh, là người yêu nào đã lấy chồng?

“Yêu anh, xa xôi thành phố trầm ngâm trong khói, giá lạnh mùa đông. Thương anh, xanh xao hình bóng bề bộn căn phòng. Yêu anh yêu những bản tình ca sáng trong. Yêu anh khơi thắp ngọn đèn khuya nhớ mong.” Tôi nhìn điện thoại, hơi ngạc nhiên Lâm gọi.

- Gì đấy anh.

- Đang đâu đấy. Tao lên trường không thấy mày.

- Anh ở trường á? - Tôi hỏi to, giọng vui nhưng hơi khàn.

- Ủ, tao về ăn cưới Nga. Giọng mày sao đấy? Ốm à?

- Không ạ. Em về trường bây giờ.

- Mày ở đâu?

- Công viên Nghĩa Đô.

- Để tao qua.

Mười phút sau Lâm tới, tôi đeo kính che mắt đỏ.

- Sao ra đây mà không đi học.

- Em thèm tô tượng.

- Hâm. Đi!

- Sao anh về nước. - Vừa tô tượng tôi vừa hỏi.

- Tao về ăn cưới, nói rồi còn gì.

- Cưới ai?

- Nga, người thằng Hùng yêu năm năm ý, thế mà nó không về.

- Về làm gì?

- Ủ, hôm ấy sinh nhật nó.

Tôi nghĩ đến sinh nhật Hùng, lặng lẽ tô tượng tiếp. Hai hôm sau Lâm bay. Tôi trở lại nhịp sống bình thường, Hùng giải thích về Loan - người mà anh yêu nhất, suốt năm năm. Mắt Hùng buồn, buồn nhất trong ba năm chúng tôi quen nhau. Trời mùa hè, mưa bất chợt và ồn ào. Không để Hùng lấy ô, tôi cầm tay anh kéo ra khoảng sân trường còn chưa ướt nước. Lần đầu tiên tôi nắm tay anh giữa trời mưa như thế... Anh già dặn, không thích nhận nhạo, không tắm mưa cùng tôi, nhưng dắt tôi đi ăn. Lúc về, đưa ô cho tôi, anh đầu trần về nhà. "Anh không thích em như thế", buổi tối Hùng nhắn cho tôi một tin rồi ba hôm sau không đi học. Nhắn tin, gọi điện, vô vọng. Tôi hiểu mình đang bị trừng phạt, giống như lần tôi bất cẩn nói mình có thân gì nhau đâu.

- Này, hôm qua chị gặp Hùng đi với ai ý.

- Vâng. Chắc là em anh ấy.

- Ủ, mặc váy, trông xinh xắn lắm.

- O, có khi không phải em anh ấy, con ấy nó nhát, chắc chẳng dám mặc váy đi học.

- Ôi, con bé này trông tự tin lắm.

Chị học cùng lớp phương pháp nói với tôi như thế, tôi hơi băn khoăn, muốn hỏi anh ngay nhưng lại biết sẽ không được trả lời.

- Ê, hôm qua tao thấy thằng Hùng đi với con nào nhá. - Con bạn thân nói với tôi khi đi học thể dục.

- Xinh xắn, mặc váy, tự tin, ok.

- Mà biết nó à?

- Không, chị Na kể.

- Ủ, mà liệu đấy.

Thầy vào điểm danh, câu chuyện kết thúc, tôi chẳng biết liệu như thế nào khi mà chúng tôi còn không nói chuyện với nhau.

- Tao thấy mà với Hùng thôi đi. Nó không đáng với tình yêu của mày đâu.

- Yêu mà, biết thế nào là đáng.

- Tao chịu kiểu yêu của mày. Nó không tốt.

- Tao thấy anh ấy tốt.

- Chỉ có mày yêu thôi. Con điên...

Con bạn thân thuyết giảng cho tôi một tràng, nó vẫn làm thế khi chúng tôi nói chuyện với nhau. Ban

đầu nó gay gắt lắm, như thể nó yêu tôi còn tôi yêu anh vậy. Nói mãi không được, chán, nó kệ. Lần nào cũng nói nhưng không gay gắt nữa. Tôi thì hơi khó chịu, hơi ái ngại, hơi ghét nó nhưng rồi nghĩ nó lo cho mình, nên tôi chỉ im lặng nghe như những đứa trẻ khi làm sai, vẫn im lặng hối lỗi.

Ngày thứ tư kể từ hôm tắm mưa, chúng tôi có bài kiểm tra điều kiện, Hùng đi học, tôi coi như được tha bổng. “Em có phải người yêu anh không?” Tôi chuyển tờ giấy nhỏ xinh cho anh. Tôi không dám hỏi trực tiếp vì sợ nghe câu trả lời. Tôi vẫn sợ âm thanh.

- Phải. - Hùng nói, xé tờ giấy.

- Anh cho em nghe những chuyện liên quan đến anh nhé. - Tôi viết nhanh ra giấy.

- Để xem đã.

- Vâng. - Tôi viết trong tâm trạng thoải mái, mỗi khi anh nói câu ấy là anh đã đồng ý.

Chính thức từ ngày xác định mình là người yêu, cuối tuần tôi hay sang nhà anh ăn cơm, đi xem phim, nói chung là hò hẹn. Tôi không biết nấu ăn, nên mọi việc anh lo. Tôi hơi chạnh lòng lúc rửa bát, nhưng không làm vỡ một cái nào.

- Sao anh nấu ăn ngon thế?

- Anh muốn lấy vợ nấu ăn ngon, sau này nấu cho con ăn.

- Anh nấu cho con ăn cũng được.

- Không. Anh phải biết nấu để chọn được ai nấu ngon thôi.

- Vâng. - Tôi đáp, hơi hăng, có lẽ người Hùng chọn sẽ không bao giờ là tôi.

Nhiều ngày sau tôi vẫn nghĩ thế, tôi đi học nấu ăn nhưng không khả quan lắm.

Ở lớp học tự chọn, tôi gặp một người con gái xinh xắn, cao tầm tôi, mặt vline, trắng và mịn, trang điểm tự nhiên, nhẹ nhàng. Tôi bước đến ngồi cạnh anh.

- A, chào cậu. - Cô gái ấy chào tôi.

- Ủ. - Tôi cười không mấy vui.

- Bạn anh mới quen đấy. - Hùng giới thiệu với tôi xong đi ra ngoài mua nước.

- Tớ thích Hùng nên phải cưa Hùng.

- Ủ, yêu cũng được mà. - Tôi hơi buồn, chẳng hiểu nó nghĩ tôi là ai mà dám nói thế.

- Nhưng tớ có người yêu rồi, Hùng cũng có người yêu rồi.

Hùng vào, đưa nước cho chúng tôi, không biết con bé kia bảo gì, Hùng quay lại hỏi tôi vừa nói gì anh. Tôi cười, em chỉ nói sự thật, không nói xấu anh, thề luôn. Anh ngồi giữa, khổ sở nói chuyện với cả hai cùng một lúc, tôi hơi thương.

Một tuần sau, đến đúng môn học ấy, tôi nghĩ nên nhắn tin bảo Hùng là tôi nghỉ học, tôi không thích anh phải khổ sở để cả hai không thấy lạc lõng. Nhưng đến cửa lớp, con bé ấy không đến, tôi bước vào, ngồi cạnh anh. Từ năm nhất đến giờ, cả lớp luôn để hai đứa tôi một bàn riêng. Tôi nghĩ đó là sự quan tâm ý nhị của mọi người.

- Anh với Lan cãi nhau.

- Sao thế ạ.

- Lý do vớ vẩn thôi.

- Vớ vẩn sao cãi nhau?

- Anh nghĩ em biết chứ.

- Em không biết, em không có não mà.

- Anh muốn có thời gian riêng.

- Sao ạ.

- Em đoán đi.

- Em không muốn thừa nhận mình sai, anh cứ nói đi, rồi em sẽ bảo với anh là em đoán đúng.

- Hương ý. Bạn ấy bảo đi học cùng anh, anh đuổi về.

- Sao thế? Em đoán đúng.

- Anh không thích.

- Hôm trước bạn ấy nói chuyện với em. Bạn ấy bảo phải cưa anh, em bảo yêu cũng được, bạn ấy bảo anh

có người yêu rồi, bạn ấy cũng thế. Anh biết em nghĩ gì không?

Hùng đưa bàn tay về phía tôi như mời nói. Anh làm thế thay cho câu hỏi nghĩ gì.

- Em nghĩ có người yêu thì đã sao.

- Dần dần anh thấy bạn ấy không giống em. - Hùng cười hiền khi nói.

- Sao ạ? - Tôi thấy khó hiểu, vì chúng tôi khá giống nhau, đều biết Hùng đã có người yêu, đều không từ bỏ. Nói thực, tôi thấy mình trong con bé ấy.

- Bạn ấy làm anh lo. Lần đầu tiên anh gặp người chủ động như thế... Bọn anh quen nhau trong một bữa rượu. Bạn ấy cầm tay anh bảo tó nắm ôm cậu được không. Mới đầu anh hơi bất ngờ, xong cũng bình thường.

- Vâng. - Tôi không biết nên nói gì, nghĩ đến trước đây, lúc say tôi không cần hỏi, cứ thế lấy chân anh làm gối, nằm ngủ ngon lành.

- Bạn ấy rủ anh đi chơi suốt, cẩn thận thằng ăn ốc thằng đổ vỏ thì chết.

- Anh đa nghi quá. - Tôi nói, hơi tái mặt. Tôi vẫn nhớ mình là người yêu anh, nhưng cố để không ghen tức, không khóc lóc, tôi lấy quyển sổ của anh ra đọc.

Hùng có một quyển sổ rất đẹp, bìa màu lông chuột ấm áp, giấy bên trong không có dòng kẻ, không có

hình trang trí đặc biệt nhưng có màu thời gian. Quyển số ấy là quyển số duy nhất trên giá sách nhà anh. Trang đầu tiên ghi Hùng của Vân, Vân cẩn thận vẽ hình chibi ngộ nghĩnh, hai người cùng ngồi trên xe vi vu, bên dưới là chữ kí phóng khoáng. Đó là trang đầu tiên trước đây. Bây giờ, Thương đã sửa thành của Thương và cũng đổi chữ kí. Thương vẽ thêm chân dung anh Hùng, nhưng vẽ rất xấu, tôi thở dài.

- Bạn ấy rất thông minh. Hùng giật quyển số lại, giờ trang cuối.

- Sao ạ? Tôi hỏi, tựa vai anh, nhìn dòng chữ bây giờ là của tớ rồi. Không kí ngoằn ngoèo, ba chữ Lưu Lan Hương viết nắn nót.

- Vân viết trang này, rồi Thương viết cũng chỉ là sửa lại thôi, còn bạn ấy viết trang cuối cùng. - Hùng nói, hình như rất hài lòng hành động của Hương.

- Em không biết.

Tôi trả lời, hơi lo lắng, tôi không thông minh như Hương, tôi thậm chí còn giống như Lan và Quế, không viết gì vào quyển số này. Nếu nói chính xác thì tôi có viết, từ khi chúng tôi còn là bạn bè, tôi viết vào đấy lịch học, lịch thi cho anh, viết những câu kiểu như anh Hùng hâm, anh Hùng dở, anh xấu xa, anh thô bỉ... Tuyệt nhiên không có dòng nói anh là của tôi. Nhưng con bé ấy, có thật đã thông minh? Thông minh gì khi viết vào một quyển số?

Tôi cầm bút, định viết vài dòng vào sổ của anh nhưng xem lại quyển sổ một lượt, tôi mỉm cười. Tôi muốn viết dòng chữ em yêu anh vào trái tim anh chứ không phải vào cuốn sổ giấy màu thời gian này. Hơn nữa tôi điên và ngu, từ ngày say xỉn làm lộ ra tình yêu dành cho anh, tất cả những người biết tôi đều nghĩ thế và nhìn tôi đầy thương cảm, kiêu của người ngoài cuộc. Tôi đã từng yêu đơn phương. Người ngoài có thể thấy đó là sự tự làm tổn thương, là ngu ngốc và khờ dại. Nhưng tôi yêu và cảm thấy hạnh phúc trong thứ tình cảm một chiều dành cho anh. Tôi ngu ngốc và khờ dại nhưng tôi có quyền được yêu và thể hiện tình yêu với anh. Tôi hạnh phúc chính trong những đau khổ mà người ngoài thấy tôi phải chịu đựng. Ai đó nói với tôi anh tìm tôi lúc buồn và bỏ đi khi đỡ hơn. Tôi cười mãn nguyện, tôi là người anh muốn ở bên khi buồn. Thế gian bao nhiêu người, anh đã chọn tôi kia mà.

Bây giờ tôi yêu anh, anh thừa nhận tôi là người yêu anh, không giấu giếm khi có người tán anh...

- Em chưa bao giờ làm anh lo. Em không giống bạn ấy.

Hùng cắt ngang suy nghĩ của tôi bằng câu nói ấy. Tôi nghĩ anh sẽ không bao giờ tìm thấy ai giống em đâu. Tình yêu em dành cho anh là duy nhất, sẽ có nhiều người con gái yêu anh nhưng yêu nhiều như em thì không. Tôi nhìn anh, hi vọng một ngày người bên cạnh tôi đây sẽ nhận ra mình đặc biệt.

Tháng mười, có sinh nhật tôi nhưng không mấy vui vẻ. Ông tôi ốm, một phần vì lo cho tôi nửa năm nữa ra trường. Tôi thuyết phục Hùng về thăm ông cùng tôi. Tôi đã rủ và bị từ chối nhiều lần trong suốt ba năm, bây giờ anh đồng ý. Như mọi người, ông tôi không thích Hùng. Hùng không hỗn với người lớn nhưng lạnh lùng, im lặng và ít cười. Nhưng tất cả lý do ấy không bằng việc Hùng ở xa, từ nhà Hùng đến nhà tôi là sáu tiếng xe rờn rã. Ông nội luôn muốn con cháu lấy chồng gần vì quá nhiều thuận tiện. Tôi hơi buồn, cũng lo Hùng nhận ra chuyện ấy. Tôi đã chứng kiến tình yêu năm năm của chị cả không thành vì hai gia đình phản đối. Không ai muốn thông gia xa.

Sau bốn ngày ở nhà tôi xuống Hà Nội, Hùng đề nghị chia tay. Tôi khóc, không muốn. Tôi có thể chấp nhận Hùng với bất cứ ai nhưng tôi không chịu đựng được khi Hùng chia tay. Tôi không thay đổi được anh, không bao giờ có thể khiến anh yêu duy nhất một mình tôi, tôi cũng không bao giờ thay thế được chị Nga, nhưng tôi muốn là người yêu Hùng. Hùng bảo yêu không có tương lai, anh mệt lắm. Mắt tôi ngấn nước, lần đầu tiên tôi khóc trước mặt Hùng mà hoàn toàn tỉnh táo, ấm ức vô cùng, yêu tôi không có tương lai lẽ nào những người kia có. Chúng tôi kết thúc như thế sao? Tôi không cam tâm. Hùng đã yêu tôi hơn họ kia mà, tôi vẫn cảm nhận được như thế, anh không cãi nhau với tôi vì muốn có thời gian riêng dành cho Hương, cũng không bao giờ để tôi lu mờ

trước Lan và Quế. Có lần anh còn hỏi tôi có muốn anh dừng lại không. Tôi bảo không vì không muốn anh uphải bắt đầu tán những người khác. Thế mà bây giờ, anh nói chia tay. Anh quyết tâm chia tay. Tôi hiểu cái quyết tâm của Hùng, giống như quay bút, giống như đan dây.

Tôi chua chát, trời đông lạnh, gió rít từng cơn, quất vào má tôi, đau rát. Tôi mua thuốc, rít một hơi dài, khói thuốc nghẹn ở cổ, tôi ho ra cả nỗi đau đè nén trong tim.

Ngày nào tôi cũng nhắn tin nói với Hùng em muốn quay lại. Tôi nói thẳng, Hùng thích ép người ta phải nói thẳng. Hùng suy nghĩ, nhớ về những kỉ niệm cùng tôi. Hùng không yêu tôi nhưng bị cảm động, anh nhớ những lúc buồn, anh muốn bên tôi, anh thấy thoải mái và an toàn, tôi có một tình yêu vô điều kiện dành cho anh. Cứ thế hơn hai tháng, tôi tàn tạ, con bạn thân kết luận: "Thà tao thấy mày như trước". Phải đến đầu học kì hai năm cuối, nghĩa là tháng một năm sau, chúng tôi mới quay lại, tiếp tục yêu đương, tiếp tục hẹn hò.

Tháng ba, chúng tôi nhận đề tài làm khóa luận tốt nghiệp. Anh lên thư viện đợi tôi, chúng tôi đã dành một tháng trước để hẹn hò ở đây rồi. Tôi vừa tan lớp học ngoại ngữ ở ngoài, vội vàng đến thư viện. Trời xanh thắm như ngày đầu tiên anh quay lại nhìn tôi cười. Nắng hôm nay, dịu như nắng thu êm ái. Tôi

bước chậm, nghĩ đến anh, đến bốn năm chúng tôi đi cùng nhau.

Chúng mình bất chấp hết để yêu nhau nhưng sẽ không đến với nhau phải không anh? Vì đó là cuộc đời...

Tôi vừa đi, vừa nghĩ như thế theo một thói quen khó sửa. Không có lý do đặc biệt, tôi ôm anh ngay trước cửa thư viện, khóc nức nở. Chúng tôi liệu có đến được với nhau? Tiếng nói quen thuộc vang lên trong đầu: chúng mình bất chấp hết để yêu nhau nhưng sẽ không đến với nhau phải không anh? Phải không anh? Nước mắt tôi hình như còn rơi theo nhịp câu hỏi ấy. Hùng yên lặng không nói, vòng tay ôm tôi, vỗ nhẹ bờ vai đang run lên không lý do của tôi, nói ấm áp: bây giờ mình yêu nhau.

Mưa bóng mây, không làm u ám đi bầu trời đang sáng trong.

Nắng vẫn lấp lánh...

Bây giờ mình yêu nhau...

Có khi nào... cuộc đời... bỏ quên ta?

YÊU LẠI TỪ ĐẦU

Cầm Xù

“**N**ếu có thể, em muốn quay ngược thời gian để khiến anh phải “lên bờ xuống ruộng”, sau đó mới đồng ý nhận lời yêu của anh. Giờ đây, em đã có cơ hội thực hiện được điều em mong muốn rồi. Anh đang theo đuổi em đây! Một lần nữa”.

Chuyến xe đêm đến thành phố vào lúc gần năm giờ sáng. Những hành khách đứng đợi lấy hành lý nhốn nháo cả một vùng trời đêm. Lạnh. Ai cũng khoác thêm cho mình những chiếc áo dày cộm. Cặp tình nhân đứng áp sát vào nhau, cô gái nũng nịu đưa bàn tay ra cho cậu bạn trai nắm chặt. Nhìn thấy hình ảnh ấy, lòng anh chợt nhói lên. Như những thước phim cũ được quay lại. Anh lắc đầu. Qua rồi...

Đứng cách anh một khoảng, dưới ánh đèn, cô gái nhẹ nhàng kéo chiếc mũ của áo khoác trùm kín đầu. Dáng cô mảnh khảnh cao, đồ dài bóng xuống đường. Cô đưa tay lấy hành lí và vẫy taxi.

Khách sạn nổi tiếng nằm trên con dốc nhỏ tờ mờ sáng đã đón tiếp hai vị khách. Anh tiếp tân vẫn còn mơ màng trong giấc ngủ chập chờn của ca trực đêm. Mùa hè, khách du lịch đến thành phố này để hưởng thụ không khí mát mẻ cũng nhiều. Cả khách sạn chỉ còn trống hai phòng đơn ở lầu hai, cạnh nhau.

Vẫn còn đâu đó dư âm của mối tình đầu...

Tôi về tới khách sạn, làm thủ tục nhận phòng xong, nhìn thấy chiếc giường nằm vật ra đã năm giờ mười lăm sáng. Thật là một hành trình dài trong đêm. Suốt chuyến đi, tôi hầu như chẳng thể nào chợp mắt được. Ánh mắt cứ hướng về phía người con gái trong chiếc áo hoa nhã nhặn, mái tóc buông dài tự nhiên. Hình như cả đêm em cũng không ngủ. Nhìn em loay hoay với hành lí của mình và không có ý định nhờ ai giúp, tôi chỉ muốn đến gần. Người con gái của tôi, sau bao năm vẫn thế. Em đều tự làm công việc của mình và hạn chế làm phiền đến người khác một cách tối đa. Người con gái ấy, trong hai năm xa cách tôi đã chẳng thể nào quên em, dù chỉ là một khoảnh khắc.

Ngày ấy, tôi và em yêu nhau khi chưa một lần gặp gỡ. Một mối tình mà bạn bè tôi đùa nào cũng bảo chỉ

tồn tại trong phim. Chúng nó hay bảo tôi từ bỏ đi, rồi cũng chẳng đi đến kết quả gì tốt đẹp đâu. Đòi chứ đâu phải phim. Vậy mà chúng tôi vẫn bên nhau, cùng nhau vun đắp tình yêu mong manh ấy hơn sáu năm trời qua những khoảng thời gian ngắn ngủi tôi được về nghỉ hè, những lần em đi công tác ra Hà Nội.

Những cuộc gặp gỡ chớp nhoáng, những buổi hẹn hò ngắn ngủi, những cái nắm tay, những nụ hôn vội lên trán trước phút chia li. Cả thời sinh viên của hai đứa dần hết cho nhau. Ngày ấy, em vẫn thường hỏi tôi: “Rồi chúng ta có trở thành cô dâu và chú rể của nhau không anh nhỉ?”. Tôi cốc nhẹ lên trán em: “Tại sao lại không hả cô bé ngốc?”.

Ánh sáng rọi vào phòng qua khung cửa lớn làm tôi tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ đã thấy gần mười giờ. Bước ra khỏi khách sạn, tôi ngược lên nhìn ông mặt trời còn bị mây che lấp, hôm nay trời có vẻ ấm. Cô lễ tân nhìn tôi cười, bảo tôi đã lỡ mất giờ ăn sáng của khách sạn. Và hỏi cô gái phòng bên cạnh có phải đi cùng tôi không? Cô ấy cũng bỏ lỡ bữa ăn sáng giống tôi. Tôi mỉm cười. Cô bé này, vẫn ham ngủ hơn ham ăn.

Khuôn viên khách sạn được thiết kế khá đẹp. Những tòa nhà được nối nhau bởi những đường đi có mái vòm phủ đầy hoa dây leo. Giữa sân có đài phun nước với bức tượng cô gái uyển chuyển đang rót nước từ trong bình vào hồ. Bên cạnh, dưới gốc bằng lăng là chiếc ghế theo phong cách châu Âu. Đúng là thành

phố của sự lãng mạn. Đâu đâu cũng là khung cảnh khiến người ta muốn yêu thật nhiều.

“Đà Lạt mà đi một mình thì thấy cô đơn lắm anh à. Phải đi có đôi mới cảm nhận được hết vẻ đẹp của thành phố sương mù ấy!”

Tôi thì thầm với chính mình: “Ừ, thì anh đang đi một mình đây, nhưng sao chẳng thấy cô đơn?”.

- Á!!!

Nghe tiếng tôi quay đầu lại. Cô gái ngã trên mặt đất. Sáng nay, trời mưa phùn, sân trơn ướt. Cô gái lom khom đứng dậy, loay hoay nhìn quần áo bị dính nước đọng dưới sân. Mặt cô bỗng nhăn nhó, cô vồ vồ vào đầu và lăm bầm gì đó. Chắc là đang tự trách mình bất cẩn. Bất ngờ, cô ngước mặt lên. Nhìn thẳng về phía tôi. Tôi lúng túng, mặt cô ngấn ra, đôi mắt khế sụp xuống. Nhưng rồi cô lấy lại cảm xúc rất nhanh. Cô tiến lại phía tôi.

- Sao anh lại ở đây? Lâu rồi không gặp.

- Ừm, anh được nghỉ phép nên... - Tôi vẫn chưa kịp thích nghi với sự chạm mặt bất ngờ này.

- Vậy à? Hay thật. Không ngờ lại gặp anh.

Em mỉm cười. Khuôn mặt tự nhiên ửng hồng. Lâu lắm rồi tôi mới được ngắm gương mặt em gần đến như vậy. Nụ cười ấy tôi đã mơ thấy hằng đêm. Lòng tôi rộn ràng, muốn tiến thêm bước nữa để ôm em vào

lòng. Nhưng, giờ đây tôi là gì của em đâu mà tôi được phép làm điều ấy chứ.

- Anh cũng vậy! – Tôi chẳng biết phải nói gì trong tình huống này. Em không ngờ, nhưng tôi ngược lại. Tôi đã mất rất nhiều công sức mới có thể gặp em “ngẫu nhiên” thế này.

- Thôi, em đi nhé! Chúc anh có chuyến du lịch vui!

Tôi chưa kịp trả lời thì em đã xoay người bước ra cổng. Tôi ngẩn ngơ nhìn theo dáng em. Hôm nay, em mặc chiếc váy dài đen cùng với áo màu vàng đất. Màu mà em yêu thích nhất. Trông em gầy hơn nhưng đẹp và đầm thắm hơn trước. Tim tôi thổn thức. Ôi, lẽ nào... Tôi bước theo em.

Ngày còn yêu nhau, em hay nói rằng mỗi lần gặp tôi em đều rất hồi hộp.

“Cảm giác như lồng ngực muốn vỡ tung vậy Quân à!”

Nghe thế tôi đều cười, trêu em rằng “Yêu nhau cả mấy năm rồi mà mỗi lần gặp nhau em đều thế à?”. Em thành thật nhìn tôi gật đầu.

Tôi yêu em biết bao nhiêu. Từ khi em bước vào tim tôi, tôi đã nghĩ rằng đây là cô gái đầu tiên và cũng là cô gái cuối cùng làm cho tôi hạnh phúc và mong chờ đến thế. Em sẽ là vợ tôi, không phải là ai khác.

Em là một cô gái năng động, luôn khao khát được khám phá và hoàn toàn không muốn bị bó buộc trong

một quy chuẩn nào. Trở thành một nữ doanh nhân thành đạt là mong ước của em trước khi vào Đại học. Em học tốt, điểm số luôn nằm trong top của lớp chọn duy nhất của trường. Em tham gia hoạt động ngoại khóa năng nổ, là Ủy viên Ban thường vụ Đoàn trường ba năm cấp ba. Còn cô gái nào hoàn hảo hơn thế chứ. Nhưng vận mệnh xui khiến, kỳ thi năm ấy em không đạt được kết quả như nguyện vọng, em không đậu vào trường Đại học mà em hằng mong ước. Vì sự tự ái và sĩ diện cá nhân, em đã cấp hành lí đi theo học một ngành mà em chẳng bao giờ nghĩ đến. Ước mơ trở thành nữ doanh nhân bị gạt sang một bên như thế. Em vẫn thường hay buồn và tỏ vẻ mặt đau đớn mỗi khi nhắc đến mùa hè năm ấy. Còn tôi thì mỉm cười mãn nguyện.

“Nhờ thế mà anh mới quen được em chứ. Chuyện gì xảy ra trên cuộc đời này đều có lý do của nó cả. Những hướng rẽ ngõ như là bất công nhưng đó đều là sự sắp đặt của số phận. Và sự sắp đặt ấy là cho em được gặp anh.”

Gặp anh chính là sự sắp đặt của số phận dành cho em.

Thời gian gần đây tôi lại rơi vào trạng thái trống trải khôn cùng. Tôi cảm giác mình chẳng muốn một điều gì cả. Đọc sách, xem phim, mua sắm, gặp gỡ bạn bè đều như một sự ép buộc cho chính bản thân tôi. Tôi

thường ngồi thần thờ, mông lung, vô định. Mọi người cứ nghĩ tôi đang suy nghĩ gì đó rất quan trọng, nhưng không, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Mỗi ngày trôi qua là một chu kỳ lặp lại: ngủ, đi làm, đi học, ngủ. Cứ thế, gần cả tháng nay rồi. Tôi quyết định xin xép nghỉ một tuần để đi du lịch. Lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm tồn tại trên đời, tôi thực hiện một chuyến đi chỉ mình tôi.

Đã bốn năm rồi tôi mới trở lại thành phố này. Chuyến xe đêm như vắt kiệt sức tôi với những con dốc và những đoạn ôm cua liên tục. Có những lúc tưởng như đã chìm vào giấc ngủ nhưng rồi lại chợt tỉnh giấc. Sao tôi lại có cảm giác như có ai đang dõi theo mình, ánh mắt ấy, rất lâu rồi, tôi chưa nhìn thấy. Tôi lắc đầu xua tan ý nghĩ vừa thoáng hiện ra. "Sao lại có chuyện đó được?"

Khách sạn tôi đặt phòng là khách sạn mà lần trước đến tôi đã từng ở. Tôi thích cảnh trí nơi đây. Sáng sớm trời mưa nhẹ. Nhìn từng giọt mưa lắt phất động trên những cánh hoa ngoài sân chẳng khác gì những giọt nước mắt vương trên mặt cô gái trẻ. Lần cuối cùng tôi khóc cách đây bao lâu rồi nhỉ? Chắc cũng lâu lắm rồi. Ngày anh rời bỏ tôi đi. Tôi vẫn hay đặc ý với bạn bè rằng chẳng thể nào anh có thể rời xa tôi. Vậy mà chuyện đó cũng đến.

Cứ tưởng như chẳng có nguy hại gì nhưng bên trong là một sự xáo trộn cùng cực. Giây phút anh rời

đi, tôi vẫn đứng đó, gương mặt lạnh lùng. Tôi muốn giữ anh lại nhưng lòng tự tôn không cho phép tôi làm điều đó. Vậy mà, bóng anh vừa khuất sau con hẻm nhỏ, nước mắt tôi tuôn rơi không thể nào ngăn lại được. Tim tôi đau nhói như bị ai siết chặt. Trời đổ cơn mưa mùa hạ, cuốn trôi hết những ký ức của một thời tuổi trẻ.

- Kiếp trước em đã nợ anh gì đó nặng nề lắm nên kiếp này em phải trả cho anh thì phải.

- Anh cũng nghĩ vậy.

- Thôi thì ráng trả cho xong để kiếp sau em còn siêu thoát.

- Yêu anh em khổ đến vậy à?

- Ừm, à, cũng không hẳn là khổ, nhưng nhiều lúc thấy thiệt thòi quá.

Tôi vẫn hay trách anh, trách vì yêu anh tôi gần như không được hưởng những điều mà một cô gái khi yêu được có. Những vênh váo khi được anh theo đuổi, những buổi hẹn hò cuối tuần, những món quà cho những ngày lễ, những lần đón đưa sau giờ học hoặc mỗi khi tôi về trễ, những chăm sóc dịu dàng khi tôi ốm hay mệt mỏi. Những điều tưởng chừng rất đơn giản ấy nhưng với tôi và anh là một sự xa xỉ. Tôi vẫn cô đơn dù đã có người yêu. Ngày lễ, cuối tuần, bạn bè đi chơi tôi vẫn ở nhà một mình. Những buổi tối, bạn bè được đón đưa, tôi vẫn đi về một mình. Mệt mỏi, ốm đau, tôi vẫn loay hoay một mình. Yêu xa, thật không dễ dàng.

Tôi là con gái nên hay đổ lỗi cho người mình yêu. Nhưng thực chất trong cuộc tình, chính tôi mới là người chủ động, mà sau này mới biết là dưới sự dẫn dụ của anh, tôi đã sập bẫy một cách dễ dàng. Tôi đã chú ý đến anh ngay khi nhỏ bạn cùng phòng ký túc xá cho tôi xem ảnh của lớp nó. Con gái tuổi ấy, còn gì thích hơn khi nghe đến một đứa con trai học giỏi và có gương mặt dễ nhìn. Có những điều tưởng chừng như không thể những vẫn âm thầm diễn ra, đến khi phát hiện ra thì đã không còn đủ thời gian để ngăn chặn. Giai đoạn cuối của biểu hiện bệnh thì bác sĩ cũng bó tay. Bạn chỉ có thể chấp nhận và chiến đấu.

Vừa bước ra khỏi cửa chính khách sạn tôi đã trượt chân ngã. Giữ thăng bằng luôn là yếu điểm của tôi. Còn đang loay hoay kiểm tra quần áo thì cảm giác ấy lại xuất hiện. Như một luồng xung điện xuyên ngang qua người tôi. Cảm giác ấy rất rõ. Tim tôi đập nhanh, chân như bủn rủn. Tôi đưa mắt nhìn về hướng bắt đầu của dòng cảm xúc ấy. Và, ánh mắt ấy, dáng người ấy, không lẫn vào đâu được. Khoảng sân vắng tênh, anh đứng đó, nhìn tôi. Ôi, nước mắt tôi sắp tuôn ra rồi. Tôi mong được gặp lại anh biết bao nhiêu. Nhưng không nghĩ là trong hoàn cảnh này.

Tôi lúng túng. Rất nhiều câu hỏi nhảy múa trong đầu tôi: "Sao anh ấy lại ở đây? Sao anh chỉ có một mình? Anh đi cùng người yêu anh à? Cô ấy đâu rồi?"... Tôi muốn hỏi, hỏi hết những điều ấy nhưng rồi lí trí đã ngăn tôi lại. Tôi và anh, giờ chỉ là hai người bạn.

Tôi và em, chưa bao giờ là hai người bạn.

Lần đầu gặp gỡ, chúng tôi đã yêu nhau được gần nửa năm. Giây phút ấy, thế giới này chỉ còn lại hai đứa. Tôi hồi hộp khi nhìn thấy dáng em đứng đón tôi từ xa. Nhìn em hơi khác so với trong những bức ảnh mà em gửi cho tôi.

“Trông em xấu xí hơn nhiều so với trong ảnh đúng không anh? Chắc anh thất vọng nhỉ?”

“Không, nhìn em đáng yêu, gầy và nghịch hơn!”

Em cười vang, vui đầu vào vòng tay tôi.

“Vậy, anh có yêu em không?”

“Có chứ, sao không được?”

Tôi vuốt nhẹ mái tóc em. Một khoảnh khắc thời gian như đứng yên. Tôi nghe tiếng nhịp tim của chúng tôi hòa thành một. Tôi bước theo sau em nhưng vẫn duy trì khoảng cách để em không nhận ra mình đang bị theo dõi. Em bước vào một quán cà phê nhỏ gần bờ hồ. Em vừa ngồi xuống, phục vụ đã đặt lên bàn em ly trà đá. Em gọi ly cappuccino, loại thức uống yêu thích dù nó làm cho em nhiều đêm mất ngủ.

Giữa xung quanh là những cặp tình nhân, nhìn em có vẻ đơn độc. Cách ăn mặc của em hình như thu hút ánh nhìn của một vài thanh niên ở những bàn bên cạnh. Em không đẹp sắc sảo, nhưng ở em có một nét gì đó rất lôi cuốn người khác. Không thể chịu được

những cái nhìn đầy tà ý của những gã kia, tôi bước đến và ngồi xuống đối diện với em.

Em nhìn tôi, không gian ngưng đọng. Ông mặt trời lại bị những đám mây xua đuổi. Những tia nắng lấp lánh yếu ớt rồi chợt tắt. Con mưa kéo đến, rả rích rơi.

- Anh ngồi đây được không? - Tôi nhún vai, đảo mắt xung quanh tỏ ý đã hết bàn trống rồi.

- Anh cứ tự nhiên. - Em lại mỉm cười. Nhưng hình như nụ cười có vẻ gượng. Chẳng lẽ em không muốn ngồi cùng tôi?

Tôi như chùn lại, một nỗi buồn xâm lấn. Hiện thực lại trở về, em và tôi, giờ là người yêu cũ của nhau.

Em im lặng, tôi cũng chẳng biết nói gì. Cả hai đều nhìn về phía hồ. Mặt nước rung động vì những giọt mưa rơi đều, tạo thành những vòng tròn đan xen nhau. Tình yêu của tôi như một sợi chỉ, tuy mỏng nhưng rất khó đứt. Tôi đã từng nghĩ như thế cho đến ngày tôi và em gọi nhau là người yêu cũ. Tình yêu sáu năm ấy đã vượt qua những bước chuyển mình rất lớn nhưng lại đứt gãy khi mọi thứ đã đi vào quỹ đạo ổn định. Thật bất ngờ và hụt hẫng.

Khi yêu nhau, chúng tôi chia sẻ với nhau nhiều điều: Những mong mỏi người này muốn ở người kia. Những nghi vấn cho cuộc sống của hai đứa sau hôn nhân. Giờ gặp lại, chỉ muốn hỏi một câu "Em đã có người yêu chưa?" nhưng sao chẳng thể nào thốt nên lời.

Tôi gọi một ly đen đá. Anh phục vụ nhìn chúng tôi có vẻ tò mò rồi cũng xoay lưng bước đi. Cà phê nhỏ từng giọt, mưa đang rơi, và em ngồi bên tôi. Lời bài hát “Phố xa” hòa âm với tiếng mưa. Nghe thật hay.

Đi bên em chiều trên lối vắng.

Phố xa, phố xa ngỡ như thật gần.

Đôi vai em gầy trong chiếc lá.

Giờ là đợi chờ nhớ mong mùa xuân.

(Phố xa – Sáng tác: Lê Quốc Thắng)

- Anh ở đây bao lâu? – Xưa nay vẫn vậy, em luôn là người chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng mỗi khi bên nhau.

- À, anh được nghỉ phép một tuần, cũng chưa biết sẽ ở đây bao lâu nữa. – Tôi lúng túng. Tôi ở đây bao lâu, phụ thuộc hết vào em, tôi rất muốn em biết điều đó.

- Ừm, thế à. – Mặt em nhăn lại, rồi em xoay mặt đi hướng khác, thả một ánh nhìn vô định vào khoảng không trước mặt. Tôi cảm thấy bất lực, tôi muốn biết em đang nghĩ gì. Trước khi đi, tôi đã được Nam tư vấn rất kỹ lưỡng là tôi phải kiên nhẫn, không được nóng vội. Mềm nắn rắn buông.

Tôi nhắc ly cà phê lên nhấp một ngụm. Cứ như thế này mãi tôi không chịu nổi mất. Người con gái tôi yêu, đang ngồi trước mặt. Tôi nhớ em biết bao nhưng lại

không được thể hiện ra cho em biết cảm xúc của mình. Buổi chiều hôm ấy, khi tôi quay lưng bước đi, ánh mắt em nhìn tôi thật lạnh lùng, đầy thách thức. Tôi yêu em, tôi sẵn sàng nhường nhịn em tất cả mọi chuyện. Nhưng em có biết không, một khi lòng tự trọng của một người đàn ông bị đánh thức thì dù em có là người mà anh ta yêu say đắm, trong giây phút đó mọi thứ đều vô nghĩa.

Điện thoại em khẽ rung. Em nhìn tôi thăm dò. Tôi hiểu ý. Em không muốn tôi nghe nội dung của cuộc gọi này. Tôi đứng lên, bước vào nhà vệ sinh. Khi tôi ngang qua anh phục vụ, anh ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò. “Có gì hay ho mà anh tò mò chứ?” - tôi thầm nghĩ. Từ bao giờ giữa tôi và em lại có khoảng cách xa đến thế.

- Mà yêu quá hóa tưởng bỏ rồi Quân à. Mà và cô ấy giờ là gì chứ? Đã hai năm rồi, mà mà Mai Ca còn mỉm cười khi gặp mà y đó. Chứ ở đó mà khoảng cách xa với gần. – Giọng Nam qua điện thoại mà vẫn không bớt đi độ chua ngoa.

- Tao sắp điên lên rồi đây.

- Đừng nóng vội, bạn hiền. Cứ bình tĩnh. Chính phục con gái không đơn giản đâu, chưa nói đây là trường hợp đặc biệt - người yêu cũ. Cô ấy đã quá hiểu mà rồi, mà phải đi ngược lại với những gì cô ấy đã biết về mà, như thế mới thu hút cô ấy được. Ngoan, nghe lời tao.

- Thôi, tao gọi lại mày sau. Tao ra với Mai Ca đã.
 - Không để Nam kịp có thời gian lôi thôi nữa, tôi dập máy.

Khi tôi bước ra ngoài, chiếc bàn trống trơn, không còn thấy em ở đó nữa. Tôi hỏi anh phục vụ. Anh bảo em thanh toán và vừa rời đi. Tôi chạy ra cổng, không thấy bóng dáng em đâu. Mưa vẫn rơi. Tôi đứng đó, thần thờ.

Tôi bước đi trong mưa. Những bước chân sao thấy nặng nề. Em vẫn hay nói em rất thích mưa mỗi khi bên tôi vì những lúc đó em có thể tự nhiên áp sát vào người tôi ở bất kỳ đâu mà không sợ người ta dòm ngó. Chẳng ai có thể đánh giá rằng lứa trẻ không biết ý tứ ở nơi công cộng trong một hình ảnh lãng mạn như thế. Tôi mỉm cười. Đúng như Nam nói, theo đuổi một người con gái thật không dễ dàng. Chưa kể cô gái ấy lại là người yêu cũ.

Anh đã thay đổi quá nhiều...

Con mưa như vội vàng cuốn trôi hết những tháng ngày có nhau.

Bên anh em như chìm trong giấc mơ rồi bật khóc nhạt nhòa.

Còn lại một mình như vô vọng.

Vì mất nhau rồi.

(Người em yêu mãi – Sáng tác: Phạm Hải Âu)

Tôi lên kế hoạch cho chuyến đi này khá đột ngột. Mọi thứ đều chẳng thể gọi là chuẩn bị. Thì chỉ là đặt vé xe, đặt phòng khách sạn, cũng không thể gọi là một chuyến du lịch. Đơn giản, tôi muốn có một khoảng thời gian cho riêng mình. Không vướng bận công việc, mỗi ngày được vui vào chần ngủ trong khí trời se lạnh và tránh xa cái nắng Sài Gòn.

Sài Gòn mùa này chẳng khác gì cô gái đến tuổi dậy thì, ầm ầm, ương ương, sáng nắng chiều mưa chẳng biết đường nào mà lần, làm cho tâm trạng con người cũng dễ bức dọc hơn. Thế mà, trời khiến sao, tôi lại gặp anh thế này. Bao nhiêu mong muốn của tôi về chuyến đi đều vỡ tan tành. Làm thế nào bình thản được khi con tim tôi cứ đập liên hồi mỗi khi nhìn thấy anh.

“Nuôi mày mấy chục năm nay, để rồi chẳng bao giờ mày chịu nghe lời tao”. Tôi vỗ ngực trái, bước ra khỏi quán. Tôi phải rời khỏi đây. Tránh xa khỏi anh trước khi tôi không tìm được bản năng của mình, nhảy tới vỗ lấy anh.

Hai năm rồi, tôi mới gặp lại anh. Con người trở mặt cũng nhanh thật. Yêu nhau sáu năm, trao cho nhau bao nhiêu kỷ niệm, cùng nhau vượt qua bao khó khăn vậy mà chỉ vì một lời nói, bao nhiêu yêu thương đều bị nước cuốn đi. Anh khác trước nhiều quá. Mọi thứ gần như thay đổi. Giây phút tôi trông thấy anh, anh mặc chiếc áo thun màu xanh navy đơn giản cùng chiếc quần jean sậm màu. Trong thời gian

yêu nhau, chưa bao giờ tôi thấy anh mặc quần jean dù tôi ra sức thuyết phục. Anh còn mang máy chụp ảnh nữa. Tôi chỉ biết tự thốt lên: “Thật ngỡ ngàng mộ cô ấy, trong thời gian ngắn thế sao có thể khiến anh thay đổi được nhiều thứ mà trước đây mình chẳng thể nào làm được. Chắc anh yêu cô nhiều lắm!”. Nghĩ như thế nước mắt tôi khế rơi.

Một năm sau khi chia tay, tôi nghe tin anh có người yêu – một cô bé đồng nghiệp. Anh từng nói: “Kết hôn không chỉ là tình yêu của hai người mà còn là trách nhiệm đối với gia đình và xã hội”. Tôi hiểu rằng, dù anh không yêu nhưng vì trách nhiệm anh vẫn phải kết hôn. Anh là người có nguyên tắc và chủ kiến rất rõ ràng. Ngôi trường đó, đào tạo ra những con người như anh làm chi, để rồi anh lại làm khổ tôi thế này. Tôi đã từng nhìn anh trong bộ quân phục màu xanh huyền thoại, không ngừng tự hào vì người yêu mình là một bác sĩ quân y, suốt cuộc đời phục vụ cho Tổ quốc. Giờ đây chỉ còn là những ký ức đẹp.

Tôi bước nhanh dưới cơn mưa dai dẳng đến thăm một người bạn lớn. Lâu lắm rồi tôi không gặp bà. Vườn dâu nhà bà xanh ngát pha lẫn chấm đỏ của những trái dâu căng mọng. Bà đang lom khom dưới gốc dâu. Nhìn thấy tôi, bà khế cười, nụ cười nhẹ nhưng sao tôi thấy ấm áp như đứng dưới ánh nắng ban mai.

- Con lên đây khi nào? – Bà đưa cho tôi cốc trà gừng, nhìn tôi bằng ánh mắt trù mến.

- Dạ, cảm ơn bà. Con mới lên sáng nay thôi. Nghe báo Đà Lạt mùa này vắng mưa vậy mà mới đến nơi đã mưa từ sáng sớm rồi. Thật hụt hẫng bà ạ! – Tôi đỡ lấy cốc trà, hai tay ôm lấy cốc để cảm nhận chút hơi ấm lan tỏa lòng bàn tay đang lạnh cóng của mình.

- Ủ, những cơn mưa mùa hạ mà, như những giọt nước mắt của cô gái đang yêu. Rơi bất chợt chứ có theo một lịch trình nào đâu. – Bà ngồi xuống, gọt bỏ cuống mấy trái dâu vừa hái ngoài vườn.

- Khóc thì có bao giờ là có lịch trình hả bà. Chẳng ai biết trước mình sẽ khóc khi nào cả. Ai có thể lên kế hoạch cho việc ấy chứ.

- Con vẫn thế. Bao nhiêu năm rồi vẫn thực tế chẳng có chút đầu óc lãng mạn của một cô gái. – Bà xoa đầu tôi. Bỗng bà chợt hỏi – Hoàng Quân có đi cùng con không?

- Chúng con chia tay nhau được hai năm rồi bà ạ. – Ánh mắt tôi từ nhìn bà chuyển sang cốc trà, chẳng biết phải nói thế nào. Tôi ngược lên bắt gặp ánh mắt bà nhìn tôi chăm chú. – Nhưng anh ấy cũng có lên đây. Con vô tình gặp sáng nay.

- Thế con có thấy vui khi gặp lại không?

Rất ít khi bà để ý đến chuyện đã qua. Đối với bà, hiện tại mới là điều ta cần phải quan tâm. Mắt tôi ngấn lệ. Chưa bao giờ tôi thấy mình yếu đuối thế này. Sao chỉ một câu nói của bà mà đã khiến bao nhiêu cảm xúc

được kìm nén bấy lâu nay vỡ òa. Tôi vùi vào lòng bà, khóc nức nở.

- Vui bà à! Nhưng Quân giờ khác nhiều quá, không còn là Quân của con lúc trước. Anh ấy giờ là của người khác rồi.

Ngoài trời, mưa đã tạnh, chỉ còn những giọt nước vương vãn trên những chiếc lá không đủ sức bám víu rơi xuống. Tôi cũng thế, cũng từng không thể níu giữ lấy anh.

Người yêu cũ à, tôi đang theo đuổi em đó!

"Mình chia tay đi Quân. Em muốn hai đứa bắt đầu lại. Em muốn được tận hưởng cảm giác được theo đuổi. Sao em thấy anh có được người yêu mà chẳng mất chút công sức gì hết vậy nè?"

Em bấu môi, nheo mắt nhìn tôi sau đôi kính cận. Tôi kéo em ngồi vào lòng mình, vùi vào mái tóc em.

"Ai bảo không mất công sức gì, ai là người mà mỗi đêm đều làm mồi cho đám muỗi ở lục quân, ai là người lặn lội đi nửa ngày đường xuống gặp em trong lần đầu hẹn hò, ai là người cố gắng chịu đựng khi gia đình em không chấp nhận chứ, và còn nhiều chuyện nữa. Người ta cũng chịu nhiều thiệt thòi lắm?"

Em cười khúc khích trước những lời của tôi. Hôn lên má tôi, em nói.

"Ừm, anh cũng thiệt thòi nhiều!"

Tiếng chuông điện thoại làm tôi bừng tỉnh. Tôi mò mẫm bấm nút nghe.

- A lô – Giọng còn khàn khàn.

- Cho hỏi phải anh Quân phòng 206 không ạ? – Cô lễ tân giọng lạnh lót, có vẻ như đang vui.

- Vâng, tôi đây.

- Hôm nay, anh có xuống ăn sáng không ạ? Cô gái phòng 205 đã xuống nhận phiếu ăn sáng rồi.

- À, ừ, tôi xuống liền. Cảm ơn cô nhé!

Tôi vội vàng dập máy. Bung chần ngồi dậy. Bỗng, tôi cảm thấy choáng váng. Chết thật, hôm qua đêm mưa cả buổi chiều, về tới khách sạn đã chạng vạng tối. Cô lễ tân chuẩn bị đổi ca, nhìn thấy anh lướt thướt ướt mẹp hỏi anh cần giúp gì không, chỉ nhớ đã nói nhờ cô sáng mai khi nào cô gái phòng 205 xuống thì gọi báo mình. Sau đó, tôi lăn ra ngủ, cũng chẳng biết cô về lúc nào.

Tôi bước vào nhà ăn, đưa mắt một vòng và nhìn thấy em. Em đang ngồi ở chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ, một vị trí khá đẹp để ngắm cảnh buổi sáng. Sáng nay, trời không mưa. Ông mặt trời được dịp lấn át những đám mây chiếu những tia sáng ấm áp xuyên qua song cửa sổ, rọi trực tiếp lên khuôn mặt rạng ngời của em. Sao tôi lại thấy ghen tị với những tia

nắng ấy thế nhỉ? Tôi cũng muốn được như thế, muốn được ôm em vào lòng, muốn được cọ sát mặt tôi vào gương mặt em và nói rằng: “Anh đang theo đuổi em đấy, em có biết không?”.

Lấy một ít thức ăn và tách cà phê, tôi tiến đến ngồi trước mặt em, chào em với một nụ cười thật tươi. Em ngược lên nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống cốc cà phê em đang uống dở, không thể hiện một nét cảm xúc gì. Tôi chợt dạ. Cảm xúc của tôi lúc nào cũng bị ảnh hưởng bởi em. Cô gái à, em làm sao thế? Em không chào đón tôi sao?

- Em ăn lâu chưa? – Tôi ngồi xuống, ngượng ngùng hỏi em một câu hết sức xã giao.

- Sắp xong rồi ạ. – Em ngập ngừng – Trông anh không được khỏe?

- Sao cơ? – Tôi ngạc nhiên nhìn em.

- Gương mặt anh nhợt nhạt quá.

- Anh không sao. Có gì đâu mà không khỏe chứ.

Em quan tâm tới tôi sao. Lòng tôi rộn ràng. Tôi đưa miếng bánh lên miệng nhưng sao chẳng nuốt nổi. Cổ họng tôi đau rát. Đúng thật là tôi không khỏe. Ở trên phòng, đầu đau nhức, tay chân rã rời nhưng nghĩ đến việc được nhìn thấy em tôi như quên đi tất cả. Giờ được em nhắc, tôi mới bắt đầu có cảm giác trở lại.

- Hôm nay, lịch trình của em thế nào? – Tôi xua đi sự ngại ngùng trong mình.

- Đi tham quan lại những nơi đã từng đi thôi. – Em trả lời đúng câu tôi hỏi. Không thừa cũng không thiếu, quan trọng hơn, không cung cấp cho tôi được một thông tin nào nơi mà em định đến. Thất vọng tràn trề.

Tôi cúi mặt nhấp ngụm cà phê. Ngược lên bắt gặp ánh mắt em nhìn tôi. Ánh nhìn như thiêu đốt tâm hồn tôi. Ánh nắng buổi sáng rọi ngang khoảng không giữa tôi và em, mọi thứ trở nên mờ ảo. Tôi đưa tay ra chạm lấy khuôn mặt em, em mỉm cười nắm lấy tay tôi. Tôi thì thầm “Anh đang theo đuổi em đó, người yêu cũ à!”

Yêu anh cả một thời tuổi trẻ.

“Con người rồi ai cũng có lúc thay đổi Quân à. Giờ còn yêu nhau say đắm, làm chuyện gì cũng lo lắng đến người kia, nhưng một khi tình cảm đã hết thì chỉ muốn trút bỏ cho nhanh, để khỏi phải dây mơ rễ má với nhau. Phiền phức!”

Tôi nhìn anh đang mê man trong cơn sốt. Hôm qua làm gì để ra nông nổi này cơ chứ. Tôi bước đến cửa sổ. Trời hôm nay nắng đẹp, tôi đã định đi chụp ảnh nhưng giờ thì lại vướng cục nợ này. Không thể hiểu được, đến lúc không còn danh phận gì với nhau tôi vẫn phải chịu trách nhiệm về anh trước nhiều người. Anh ngồi ăn tại bàn tôi đang ngồi, rồi gục ngã trước mặt tôi, và giờ tôi ngồi đây chăm cho anh ngủ. Anh là ai chứ? Tôi kéo rèm cửa sổ lại, bước đến sờ trán anh, thấy đã bớt sốt mới yên tâm rời khỏi phòng.

Tuổi trẻ của tôi là những chuỗi ngày vật lộn với bài vở và công tác sinh viên. Bỏ đi những tiếc nuối của kỳ thi Đại học năm ấy, tôi cứ nghĩ rằng việc học ở một trường Đại học danh tiếng sẽ giúp tôi nguôi ngoai phần nào. Nhưng không, học một ngành mình không thích, không đam mê, không phù hợp như một vết thương âm ỉ khiến tôi mất ngủ nhiều đêm. Nhưng dù sao đây cũng là quyết định của tôi, nên tôi phải chấp nhận và bước tiếp. Còn Quân, anh đi học theo nguyện vọng của gia đình. Có lẽ đó cũng là lý do khiến tôi chú ý đến anh. Về ngành học, cả hai chúng tôi đều đi những bước chưa phù hợp. Cùng là những lần khóc tức tưởi tiếc cho một thời cặm cụi học hành để thực hiện những hoài bão, cũng nhiều lần ước cho thời gian quay trở lại để thay đổi quyết định của mình. Nhưng chưa bao giờ chúng tôi nghĩ sẽ thay đổi việc đã yêu người kia. Về cá nhân tôi, tôi vẫn ngưỡng mộ Quân lắm. Việc anh ấy trở thành một bác sĩ quân y làm tôi vô cùng tự hào.

Hôm nay tôi có hẹn đi dạo phố và mua sắm với bà. Vì anh mà buổi hẹn đã trễ mất hai tiếng. Vừa đến nơi đã thấy bà ngồi cho mấy chú cá trong hồ ăn. Dáng bà in xuống mặt nước nghiêng nghiêng và lay động. Ông mất cách đây hơn năm năm, để lại bà một mình trong căn nhà nhỏ. Anh con trai vì thế mà chuyển từ Sài Gòn về Đà Lạt để tiện chăm sóc bà. Tình yêu của bà và ông khiến cho chúng tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé. Ngày ông mất, bà không khóc, chỉ nhìn chúng tôi mỉm cười

nhẹ nhàng. Đời người ai cũng phải chết đi, điều quan trọng là khi còn sống, làm sao để mình không bỏ lỡ một điều gì đó khiến ta phải tiếc nuối khi phải rời xa cõi đời này.

- Bà ơi! Con xin lỗi nha, con đến muộn. – Tôi ngồi xuống bên cạnh, quàng tay ôm lấy bà.

- Có việc gì hả con?

- Dạ. – Tôi ngập ngừng, bốc ít thức ăn thả xuống cho đàn cá đang há miệng chờ. – Anh Quân ốm.

- Quân ốm, liên quan gì tới con?

- Anh ấy... - Tôi đỏ mặt. – Anh ấy chỉ có một mình.

- Thế cu cậu sao rồi? – Bà cười. Mặt thoáng hiện chút lí lắc.

- Bớt sốt rồi ạ.

- Không thì lại cho bà đây đợi tới tối luôn chứ gì.

Tôi ngả đầu lên vai bà, ôm lấy bà nũng nịu.

- Con nào dám.

Người ta thường nói, thời sinh viên là giai đoạn đẹp nhất của một đời người. Và sẽ đẹp hơn nếu như bạn có một mảnh tình vắt vai trong giai đoạn ấy.

Tôi và anh yêu nhau từ giữa năm nhất Đại học. Bên trong một cô sinh viên năm nhất còn bỏ ngõ nhiều điều với thành phố xa hoa là một tình yêu mãnh liệt, là những ngày mòn mỏi chờ mong đến khi gặp mặt.

Người ta yêu nhau xa nhau tính từng ngày, từng giờ nhưng tôi và anh chỉ có thể dùng tháng để tính. Một tháng chưa gặp anh, hai tháng chưa gặp anh, ba tháng chưa gặp anh, có khi lên đến hàng năm mới gặp nhau một lần. Mỗi lần được vài ngày ngắn ngủi. Trong những ngày gặp nhau, anh chiều chuộng tôi hết mực, tôi thích gì, muốn gì anh đều cố gắng đáp ứng tất cả. Anh Bắc - em Nam, hai miền đất nước, tuy xa mà gần, tuy gần mà xa. Người thì than, “Trời sao mà nóng thế này hả anh?” thì lập tức nhận được tin hồi âm, “Lạnh quá em ơi, mặc mấy lớp áo rồi trùm chăn mà vẫn thấy lạnh”. Ừ thì, dù nắng dù mưa vẫn yêu nhau như trời quang mây tạnh.

Tôi yêu anh suốt giai đoạn đẹp nhất trong cuộc đời, chấp nhận, không đòi hỏi. Đến khi anh tốt nghiệp, tưởng như đến thời kỳ mình có thể hái được chút thành quả thì mọi thứ lại tuột khỏi tay. Đau đớn, thất vọng, tiếc nuối, mọi cung bậc cảm xúc cứ ào ạt ập tới, xé tan tâm hồn mỏng manh của cô gái tuổi hai mươi lăm.

- Giờ con quyết định thế nào hả Mai Ca? – Bà lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ trong tôi.

- Quyết định gì ạ? – Tôi ngần ngại.

- Đừng giả vờ như thế. Ánh mắt con nói lên tất cả. Bà thấy một ngọn lửa tình đang rực cháy trong con. Sao tuổi trẻ các con lạ thế nhỉ? Yêu nhau mà cứ muốn làm khổ nhau. Cuộc đời có bao lâu mà hững hờ hả con?

- Con chưa biết nữa!

- Bà hiểu con mà. Sinh ra đã được nuông chiều nên lớn lên con đầy lòng tự tôn và kiêu hãnh. Nhưng kiêu hãnh là gì? Tự tôn là gì? Chẳng ý nghĩa gì cả khi vì đó mà ta đánh mất người ta yêu thương. – Bà xoa đầu tôi. Nước mắt tôi lại lặng lẽ rơi.

Tôi vẫn luôn chậm hơn em một chút, chỉ một chút thôi

Ánh nắng chói chang, nước biển trong xanh, sóng vỗ dưới chân tạo cảm giác thích thú. Tôi vốn thích biển. Từng nhớ, tôi và em bàn bạc nhau sau này sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu. Em bảo thích đi nước ngoài, tôi nhú mày.

“Anh không được phép đi nước ngoài du lịch.”

Em chu môi. “VẬY anh ở nhà ôm gối trong tuần trăng mật đi, em đi một mình.”

Em chạy tung tăng dưới nước. Tôi vẫn luôn tự hỏi cô gái này rốt cuộc là như thế nào. Em từng là một cán bộ chủ chốt của một trường Đại học, những lời khuyên, những quyết định của em luôn thể hiện sự trưởng thành và già dặn của em, nhưng em lại có thể khóc nức nở vì một lời nói nặng của bố, hay chạy nháy, la hét trước mặt bao nhiêu người mà không nghĩ tới việc mình đang là ai. Em là cô gái luôn muốn hoàn thiện hóa cuộc sống và những mối quan hệ

xung quanh em, bởi thế mà em hay bị tổn thương, tổn thương vì những người thân thiết xung quanh em. Cô gái của tôi, em vẫn còn ngây thơ lắm.

Cổ họng tôi đau rát. Tôi lờ mờ cảm thấy tim nước uống. Tôi vừa mơ thấy em. Tôi mơ thấy em và tôi đang đi chơi ở biển. Tôi thầm nghĩ “Nếu em mặc bikini thì như thế nào nhỉ?”. Tôi uống một hơi hết vèo luôn chai nước. Chuyện gì xảy ra? Sao tôi lại nằm ở đây? Mai Ca đâu rồi? Rõ ràng tôi đang ngồi với em mà. Nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ chiều. Tôi thay quần áo, chạy xuống quầy tiếp tân.

- Quý khách phòng 205 trả phòng sáng này rồi ạ. Cô ấy cũng rời khỏi đây từ sáng luôn.

Tôi không kiềm chế nổi mình buột miệng: “Chết tiệt!”. Cô lễ tân nhìn tôi, khi cô quay đi miệng lại thoáng một nụ cười khó hiểu. Tôi móc điện thoại, gọi cho Nam.

- Sao thế bạn yêu? – Lại cái giọng chua ngoa đáng ghét.

- Mai Ca đi rồi. Đi không một lời tạm biệt. Thế là xong! Tiêu tan hết! – Tôi đi qua đi lại ngoài sân khách sạn, lòng như lửa đốt.

- Đi đâu, sao lại đi? Không phải mày theo dõi cô ấy 24/24 à?

- Tao sốt, nằm mê man.

- Ai bảo mày vô dụng.

- ...

- Thôi thì cũng lỡ nghỉ phép rồi, cũng mới có ngày thứ hai, cứ ở đó đi đâu chơi cho biết Đà Lạt đi. Để tao nhờ mấy đứa xem cô ấy có về lại Sài Gòn không.

- ...

- Mà có cần tao lên với mày không?

- Không cần đâu. Tao muốn một mình.

- À, bé Lan lại hỏi thăm mày. – Nam ngáp ngừng

– Con bé dù gì cũng là người tốt. Mày đừng phũ phàng thế!

- Tao biết rồi. Cúp máy đây.

Lòng tôi trống trải. Cách đây vài giờ, tôi vẫn còn ngồi bên em, nhìn thấy em mà giờ tôi chỉ còn một mình. Lúc nào cũng thế, tôi luôn chậm hơn em. Tôi đứng lên, cầm máy ảnh và rời khỏi khách sạn.

Xa nhau chưa mà lòng nghe quạnh vắng

Đường thênh thang gió lộng một mình ta

Rượu cạn ly uồn say lòng còn giá

Lá trên cành từng chiếc cuối bay xa

(Chiếc lá cuối cùng – Sáng tác: Tuấn Khanh)

Tôi bước vô định, chẳng biết đi đến đâu. Từ lúc xa em, Lan xuất hiện bên tôi. Lan nhỏ hơn tôi hai tuổi. Cả nhà đều khuyên tôi nên đón nhận tình cảm của Lan

nhưng làm sao có thể khi mà hình ảnh của Mai Ca luôn tràn ngập trong tâm trí. Lan không che giấu tình cảm em dành cho tôi. Ban đầu, còn khéo léo, đến khi em vồn vã thì tôi cảm thấy hoảng sợ. Trước đây, tôi cứ nghĩ dù không yêu nhưng vẫn có thể cười vì trách nhiệm nhưng giờ đây tôi mới biết, rất khó để có thể cười người mình không yêu.

Hôm nay trời ấm, đến chạng vạng rồi mà vẫn chưa cảm thấy cái lạnh bao phủ như hôm qua. Đúng như Nam nói, dẫu sao cũng chẳng thể cứu vớt được gì, tôi cứ tham quan đợi tin tức từ nó vậy.

Tôi lang thang qua các dãy nhà, những con đường ngập tràn hoa và hoa. Tôi chụp ảnh. Khi em là người yêu tôi, em rất thích chụp ảnh còn tôi thì chỉ biết bấm máy chụp cho em vui. Chia tay em tôi đã tìm tòi về nhiếp ảnh để tiến hành công cuộc chinh phục lại em. Trước đây, tôi hầu như chẳng để ý nhiều đến ngoại hình của mình, giờ đây tôi chịu khó chăm chút cho trang phục của mình hơn. Tất cả đều vì em, vì muốn mang em về lại bên tôi.

“Yêu một người luôn dễ hơn tìm được một người luôn yêu mình”. Em đã chờ đợi tôi cả một thời tuổi trẻ. Tôi biết làm gì để bù đắp cho em đây?

Em kiêu hãnh lắm! Anh có theo nổi không?

- Hoàng Quân!

Anh định đẩy cửa vào khách sạn thì nghe tiếng gọi. Anh quay đầu, sững sờ không nói nên lời. Là Mai Ca. Cô ấy đứng dưới ánh đèn ngoài sân. Cô mặc chiếc đầm hoa, trên đầu đội chiếc nón vẫn còn lấm tấm những giọt mưa đêm.

- Mai Ca, sao em lại ở đây? – Anh lúng túng

- Tại sao em lại không được ở đây? – Cô mỉm cười, nụ cười tinh nghịch.

- Không phải em trả phòng rồi à.

- Trả phòng đâu có nghĩa là em không còn ở đây. Hi hi. – Tay cô vò vò chiếc váy. Cô đang ngại ngùng.

...

- Anh đuổi em à.

- ...

- Đuổi thì cũng cho em lấy hành lý chứ. – Mặt cô chuyển sắc. Nụ cười không còn tươi như cách đây vài phút.

Giờ anh mới để ý, trên tay cô ôm bó hoa oải hương khô. Cô đưa bó hoa lên ngửi nhẹ. Bên cạnh không có chiếc va li mà hôm qua cô mang theo, chỉ có chiếc túi đeo nhỏ trên vai.

Dưới ánh đèn, hai con người đứng cách nhau một khoảng cách, chẳng ai nhích lên một bước.

Mưa phùn bay bay.

- Chứ hành lí em để đâu?

- Phòng anh chứ đâu. – Giọng cô run run – Em muốn tiết kiệm tiền phòng nên hôm nay định ngủ nhờ phòng anh một hôm. Không biết có phiền anh không? Mai em đi Nha Trang sớm.

- Giọng em sao thế?

Cô ngược mắt lên, long lanh mọng nước, ấp úng.

- Lạnh chết em rồi.

Giờ anh mới ý thức được cô đang đứng dưới mưa, chiếc áo khoác mỏng manh sao che ấm được thân thể cô. Anh bước đến, ôm cô vào lòng.

- Không phiền, không phiền tí nào cả.

Cô vòng tay ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh.

- Em có hai vé đi Nha Trang, anh có muốn tham gia cùng em không?

Anh xoay người, khoác vai cô đi vào sảnh khách sạn.

- Có chứ!

- Nghe nói, anh đang theo đuổi em à?

- Ai bảo thế?

- Trái tim em.

- Nếu thế thật thì còn cơ hội nào cho anh không?

- Điều đó còn tùy. Em kiêu hãnh lắm, không biết anh có đủ kiên nhẫn không?

Bước qua khỏi tầm mắt của anh tiếp tân trực đêm, anh bế bổng cô lên. Vang vọng nơi hành lang vắng tiếng cô cười hạnh phúc.

"Mai Ca của anh, khi còn yêu nhau, em vẫn hay nói rằng em cảm thấy tiếc nuối vì tình yêu của mình như một bước nhảy vọt, từ hai người xa lạ trở thành người yêu, chưa qua giai đoạn bạn bè, anh cũng chưa phải mất quá nhiều sức cho công cuộc theo đuổi để có được em. Nếu có thể, em muốn quay ngược thời gian để khiến anh phải "lên bờ xuống ruộng" sau đó mới đồng ý lời yêu của anh. Giờ đây, em đã có cơ hội thực hiện được điều em mong muốn rồi. Anh đang theo đuổi em đây! Một lần nữa!"

Hoàng Quân đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Mai Ca đang chìm trong giấc ngủ. Rồi đây, sau khi cô tỉnh dậy, anh sẽ phải đối mặt với những ngày bị cô dày vò. Nhưng bi kịch thay anh không cảm thấy đau đớn mà lại ngập tràn hạnh phúc.

Bầu trời đêm, một vài ngôi sao lấp lánh. Thật kỳ lạ, Đà Lạt cũng có ngày có sao?

Nhớ lần đầu tiên em nói rằng mình yêu nhau nhé!

Trọn đời mình mãi mãi bên nhau.

Cho dù bao năm tháng với thời gian cuốn trôi.

Nhưng sẽ không thể lìa xa.

Và anh nhớ những phút giây ngày ấy.

Những chiếc hôn nồng cháy, nụ cười và ánh mắt em trao.

Dù núi rộng, dù sông dài

Tình anh vẫn mãi trao về em

Xin cuộc đời cho ta được bình yên

Để cho ta mãi được yêu như bây giờ

Để cho ta mãi được bên nhau trọn đời.

(Những ngày đẹp trời – Sáng tác: Hồ Văn Quân)

MŨI ĐỎ VÀ MÁY ẢNH

Ann Coffee

Tranh của Mũi Đỏ luôn đượm buồn. Buồn từ từng hạt bụi bay loanh quanh theo làn gió, đến những tia nắng chỉ làm sáng được một phần trên những mái tôn im lìm.

Tiến rào bước trong hương hoa sữa hăng nồng khắp phố phường, thi thoảng lại lia chiếc máy ảnh đeo trên cổ chớp lấy cảnh mấy chùm hoa tròn như những vầng trăng xanh lơ khum khum nép sát vào nhau trên những ngọn cây cao.

Tháng mười, trời se se lạnh, cái lạnh êm dịu của những ngày cuối thu đầu đông, những cơn gió trong trẻo len qua mái tóc khiến nó xù lên, mềm như bông,

thổi ào qua mấy chiếc lá vàng giòn rả rác mặt đất để cuốn thành cơn lốc nâu tí hon. Tiếng chân người vội vã trên những viên gạch lát đường rạn nứt.

Tiến lắc đầu. Cậu cố gắng bước thật chậm để hít tràn lồng ngực thứ mùi hăng hắc rất riêng của hoa sữa và chụp những cánh hoa trắng xanh li ti phủ trên gế đá. Tiếng "click" nho nhỏ thi thoảng lại vang lên cùng ánh đèn flash chớp nhoáng, kéo tâm hồn cậu vào sự thích thú say mê khó cưỡng lại.

Và cậu đắm sâu vào một kẻ đi ngược chiều.

Đưa con gái cao đến vai cậu, gương mặt nhăn nhó và mũi cô bé thì đỏ bừng. Mái tóc được tết vắt chéo, rù lò xo xuống vai và chiếc túi xách chéo quai.

- H... Hắt xì! – Cô bé hắt hơi, với một lực đủ mạnh để đập cô bé bay dính vào tường.

Tiến quay mặt đi, cố nén tiếng cười, rồi cố gắng giữ cho khuôn mặt mình nghiêm túc nhất có thể của một bậc đàn anh, ân cần hỏi:

- Này, em có làm sao không?

- Dị ứng với hoa sữa thôi, chẳng sao đâu – Lông mày cô bé nhú lại, còn bàn tay thì bịt chặt mũi và miệng lại, khiến những âm thanh phát ra nhỏ xíu và cục cằn.

Tiến khoanh tay lại, vẻ không hài lòng:

- Em thường nói chuyện với người lớn như thế à? Dị ứng thì tìm khẩu trang mà đeo vào chứ? – Dù cô bé

đã lấy bàn tay che lại, nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy vết đỏ lan rộng ra đến khắp sống mũi.

Và bây giờ đến cả gò má cũng đỏ. Giờ thì Tiến không nén nổi tiếng cười. Trông cô bé chẳng khác gì một bông hoa râm bụt đỏ chót.

- Vâng... - Mũi Đỏ cúi gằm mặt xuống đất như đang xin lỗi một ông cụ tám mươi – Em xin lỗi anh ạ. Em đang trên đường đi mua lấy cái khẩu trang, thì vô tình đâm sầm vào anh ạ. Cho em xin lỗi vì đã làm mất thời gian của anh ạ. Giờ thì em xin phép được đi ạ. – Mũi Đỏ cố tình kéo dài giọng và nhấn thật mạnh vào mỗi chữ “ạ” phía cuối, rồi rào bước thật nhanh.

Tiến lại phì cười khi nhìn khuôn miệng đang lăm bắm của cô bé. Chắc kiểu gì cũng là “Ồ dờ hơi, thần kinh, chấp mạch, blah blah” gì đó đây.

- Này! – Tiến giơ ra cái khẩu trang màu xanh nước biển của mình, chặn trước đường đi của Mũi Đỏ - Cho em này. Đằng nào thì anh cũng không dùng, mùi hoa sữa thơm lắm! – Cậu rút tay vào túi quần, huýt sáo.

Mũi Đỏ đứng ngây ra nhìn. Tiến cười thầm trong đắc ý. Chắc đến lúc này cô em mới nhận ra sự đẹp trai ga lăng của mình chứ gì? Nhưng tiếng cười thầm ấy bị nghẽn lại khi cậu nghe Mũi Đỏ reo lên đầy thích thú:

- Nikon D270! – Đôi mắt Mũi Đỏ bừng sáng, rồi cô bé bặm môi phụng phịu – Em bắt đầu thay đổi ấn tượng về anh rồi đấy! Kiểu gì em cũng phải pose mấy

tầm với cái máy mơ ước ấy nếu không phải đi học ngay bây giờ, cú thật! – Cô bé vỗ vỗ vào chiếc túi quai chéo màu nâu một cách bực dọc – Hẹn gặp lại anh nhé.

Rồi Mũi Đỏ bước đi thật nhanh. Tiến ngõ ngang trong giây lát, rồi như chợt tỉnh. Cậu vội vã đưa máy ảnh lên ngang tầm mắt. Một tiếng “click” nhỏ lại vang lên. Không kịp biết tên, không xin số điện thoại hay bất kì thứ gì thì đành phải dùng cách này vậy.

Và một cô bé với mái tóc phủ ngang vai trong một cơn mưa lấm chấm xanh trắng của cánh hoa, chiếc cặp chéo nâu sậm nổi bật trên cái áo sơ mi màu xanh denim đã đi vào một bức ảnh. Tiến đặt tên cho nó là “Mũi Đỏ”.

- Đạo này rảnh không? – Quang khoác vai Tiến, cười.

- Âm mưu gì? – Cậu lừ mắt, tay vẫn không ngừng sắp xếp những bức ảnh vừa được rửa trong buổi chụp lần trước – Lại đi cua gái à?

- Mà làm ơn đừng có giữ khư khư cái suy nghĩ rằng tao luôn là một đứa mê gái như mê tiền được không? – Quang thúc cùi chỏ vào tay cậu một cái, rồi nó hất tóc – Chẳng là mấy lão ở Câu lạc bộ Nhiếp ảnh muốn mở một lớp học và kêu tao với mày làm thầy, kiểu như thế này... – Nó cười khục khặc, kéo trề mắt kính xuống tận mũi, đập bàn và diễn với một đám khán giả tưởng tượng – Hừm... chào các em thân yêu, thầy là giáo sư Quang...

- Thế thì mày dạy một mình đi – Tiến ngáp một cái rõ dài.

Quang chống nạnh, đẩy mắt kính trở lại sát mắt, hừ một tiếng:

- Tao mà ôm được chỗ tiền đấy một mình thì rừ mày làm gì? Điều căn bản là các bạn nữ sinh tiếp thu một cách nhiệt tình khi thầy là một anh chàng theo phong cách trẻ trung như mày, chứ không phải là một người đẹp trai, trưởng thành, men-lỳ¹ như tao.

Tiến lừ mắt nhìn thẳng bạn chí cốt với gương mặt dài như cái bom và miệng vầu ra như tàu thuốc, chép miệng:

- Nói thẳng ra vì tao đẹp trai hơn mày, nên mày tự ti, chứ men với chả rượu cái gì. Rồi, vì thùng mì tôm của tao cũng sắp hết, nên dạy thì dạy - Cậu nhún vai.

Tiến nhận ra quyết định đi dạy cho lớp Nhiếp ảnh mới mở là quyết định đúng đắn nhất trong tháng của cậu.

Vì trong đám học sinh đang đứng đồn ở những bức ảnh được đóng khung treo dọc hành lang kia, cậu đã thoáng thấy mái tóc tết chéo và chiếc cặp nâu.

Mũi Đỏ cũng đến đăng kí.

- Em chào thầy ạ! - Cô bé nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của “người quen”, chạy đến và cười. Đôi má lúm đồng tiền hiện lên dưới màu mắt trong veo - Thầy

¹ Từ gốc “Manly” (tiếng Anh): nam tính.

cho em mượn thử máy đi... - Cô bé túm lấy vạt áo cậu, kì kèo.

- Để sau đi - Tiến lắc đầu, tỏ vẻ nghiêm nghị - Vào trong học đi, sắp đến giờ rồi kìa, đừng đứng đây mè nheo nữa. Thầy lại cho rút bây giờ...

Cậu bật cười nhìn Mũi Đỏ bấu môi bước vào lớp.

Chụp ảnh bao giờ cũng là một công việc đòi hỏi niềm đam mê thực sự, vì nó vừa dễ mà cũng vừa khó.

Dễ, vì bất kì ai cũng có thể chụp cho mình một bức ảnh. Chỉ cần tìm nơi đặt máy và bấm một cái nút là tất cả đã xong. Nhưng khó, vì để chụp được một bức ảnh đẹp là cả một nghệ thuật. Tìm góc máy, kĩ thuật chụp, đến chỉnh sửa hình sao cho nó đẹp mà trông vẫn giống thật, tất cả đều không phải việc học trong ngày một ngày hai.

Mũi Đỏ tiếp thu rất nhanh, và Tiến luôn thấy ánh lên trong mắt cô bé là niềm thích thú và vui sướng đến khôn cùng bất cứ khi nào nhìn thấy một bức ảnh đẹp, cô bé sẵn sàng nhảy vào thế giới trong ảnh ấy mà lật từng đồ vật lên để khám phá. Cậu nhìn thấy chính mình ngày xưa qua Mũi Đỏ.

- Đừng gọi em là Mũi Đỏ nữa! Em đã bảo tên em là Linh cơ mà. - Cô bé lắc lắc đầu, tỏ vẻ khó chịu, miệng đã tháo khẩu trang - Anh có thích bị gọi là Khẩu Trang Xanh không?

- Anh cứ thích gọi thế đấy, em mới đeo khẩu trang xanh chứ! – Tiến cứng đầu – Em không thấy cái tên Mũi Đỏ nó ghi một dấu ấn đặc biệt về anh hơn là cứ gọi em như bao người khác à?

- Nhưng em thích tên Linh cơ – Cô bé bĩu môi, nhấp một ngụm từ chiếc cốc giấy.

Hoa sữa đã tàn trên những ngọn cây, và những chùm hoa xanh tròn như mặt trăng được thay bằng mấy chùm quả dài như đậu đũa, rủ xuống tận chớp mũi người qua đường. Những cây hoa sữa vẫn giữ màu xanh trong sắc đỏ lá bàng và sắc vàng phượng vĩ. Mùa đông đã sang, và bóp chặt thành phở trong bàn tay sắt lạnh của nó. Phở lạnh. Lạnh trong những cơn gió mùa đông bắc hun hút cuốn đi mùi thơm của những bắp ngô nướng và hạt dẻ dạt đến tận nơi nào xa tít, lạnh trong từng ngọn cỏ trong công viên đều trở nên khô xác, chẳng cho ta thấy được cái xanh non mềm mại. Vía hè chật ních những bóng người trong chiếc áo khoác mỏng đủ màu, người ta cố đi thật chậm, cố kéo cổ áo lên thật cao để tránh gió lùa, và cố kè thật sát vào nhau để tìm hơi ấm.

Tiến và Mũi Đỏ ngồi trong một quán capuchino cổ điển vào một chiều thứ năm vắng khách. Chân cô bé đập đập theo nhịp bài “Bay” của Nguyễn Hải Phong đang được một anh chàng tóc đuôi ngựa rất nghệ sĩ

gảy từng từng chiếc guitar và hát vang một góc quán,
và lẩm nhẩm hát theo.

*...Cho bao nhiêu bước chân đêm nay rung lên
nhẹ nhàng*

*Cho bao nhiêu đắm say đêm nay mong manh đừng
vỡ tan*

Thoát ra là thênh thang, trút hết đi lòng hoang mang

Ngoài ấy xanh hồng màu tím vàng

Thôi quên đi bao nhiêu ưu tư quên đi đừng lo gì

Vui lên đi bao nhiêu đam mê vui lên hơn nữa đi...

Hát xong, Mũi Đỏ lại thì thào với Tiến về “những bí mật trọng đại” - theo cách cô bé vẫn gọi - ở lớp. Cô bé đang học năm cuối, năm quyết định cho kì thi.

Mũi Đỏ kể về chuyện những giờ học trên lớp buồn ngủ và chán nản ra sao, những bài toán, những bài văn được làm đi làm lại đến phát nhàm như thế nào, kể về những áp lực, những căng thẳng mà thầy cô rồi bố mẹ đặt lên vai từng đứa con, kể về đứa bạn suýt chút nữa không chịu được mà uống thuốc ngủ tự tử.

- Bọn em phải khuyên nó mãi... - Mũi Đỏ đung đưa đôi chân - Nhưng chẳng biết khi ở một mình thì nó có nghĩ quẩn mà tìm đến tử thuốc gia đình không. Hay thật, có những người trẻ còn thế cơ đấy, cứ như mỗi mình nó gặp áp lực không bằng. Ai năm cuối mà chẳng thế! - Và cô bé bật cười thật - Không khéo hoàn cảnh của em còn treó nghoe hơn cả nó nữa kìa.

Tiến cốc đầu Mũi Đỏ một cái khiến cô bé nhăn mặt:

- Đừng có giả giọng bà già như thế, nghe buồn cười lắm – Cậu huýt sáo – Thế công việc học của em lớn lao vĩ đại như thế, kể ra xem nào.

- Em vốn không trẻ con mà... - Mũi Đỏ thở dài thườn thượt.

Và lúc ấy, Tiến mới biết, hóa ra nhiếp ảnh không phải là đam mê lớn nhất của cô bé.

- Em muốn học Mỹ thuật. Chỉ khi vẽ thì em mới chính là em. – Mũi Đỏ mím chặt môi – Nhưng bố mẹ em lại thích em học Kinh tế với Ngoại thương gì gì đấy cơ, toàn những con số loằng ngoằng rồi cả ngày ngồi máy tính, em chẳng thích. Thế là em toàn phải tự làm thêm để kiếm tiền học vẽ từ đầu cấp ba đến giờ đấy chứ!

- Thì bố mẹ nào chẳng muốn con mình kiếm được nhiều tiền – Tiến nhún vai – Mà người ta chỉ cần đóng một cái dấu đỏ lên tấm bằng tốt nghiệp loại Ưu của mấy trường kinh tế top đầu ấy thì kiểu gì cũng không lo chết đói – Cậu nghe thấy anh chàng tóc dài đánh guitar đang chuyển sang chơi nhạc cổ điển, rồi nói tiếp – Có vài người thất nghiệp thật đấy, nhưng chỉ là số ít và do số họ quá xui thôi.

Mũi Đỏ nhú mày:

- Nhưng em không thích, với lại em vẽ cũng có tệ lắm đâu. Sao người lớn lại không bao giờ hiểu những

gì trẻ con muốn nhĩ? Sao cứ phải bắt ép con mình vào con đường mà mình thích và đặt ra nhĩ?

Tiến bật cười, gật gù trước cô bé có ước mơ và một trái tim đầy nhiệt huyết cùng quyết tâm này, nhưng rồi lại chép miệng rõ to:

- Cô bé mười tám tuổi này, em đã bao giờ nghĩ rằng sao trẻ con lại chẳng thể hiểu người lớn không?

Mũi Đỏ nhướn mày.

- Vì trẻ con cứ mặc định người lớn phải hiểu mình, phải quan tâm đến mình, chứ chẳng bao giờ nghĩ theo chiều ngược lại cả. Anh cũng từng như thế thôi - Tiến đứng dậy, gọi phục vụ tính tiền, và nháy mắt với Mũi Đỏ - Giờ thì đi nào, lần sau gặp anh em đem theo giấy bút nữa nhé, anh em mình sẽ cùng nhau vẽ - Cậu nói thêm khi thấy Mũi Đỏ nheo mắt đầy nghi ngờ - Anh cũng từng học vẽ mà.

Mũi Đỏ vẽ đúng là không tệ, đấy là điều mà Tiến không thể nào phủ nhận. Cô bé đưa những con người trên đường phố, những ngọn cây trong công viên, những đôi giày được vài ông bà cụ đi tập dưỡng sinh buổi sáng cời ra xếp thành hàng ven lối đi, đưa tất cả cuộc sống xung quanh qua những nét chì vào tờ giấy trắng đơn điệu, biến nó thành một thế giới sinh động chỉ với hai màu đen trắng. Chỉ có một điểm duy nhất luôn làm Tiến nhúm mày khi xem những bức tranh ấy...

- Sao em vẽ mấy con chó đang chạy vui vẻ hơn hờ thế kia mà cứ buồn buồn ủ rũ thế? - Cậu chép miệng,

chỉ vào một cô gái ở góc bức tranh – Còn cô gái này nữa, làm cho đôi môi đậm lên một tí đi, cứ nhợt nhạt thiếu sức sống thế nào ấy.

Tranh của Mũi Đỏ luôn đượm buồn. Buồn từ từng hạt bụi bay loanh quanh theo làn gió, đến những tia nắng chỉ làm sáng được một phần trên những mái tôn im lìm.

- Nhưng em không làm khác được! – Mũi Đỏ quệt tay lên trán lau mấy giọt mồ hôi.

Tiến lắc đầu:

- Thế thì bố mẹ nghi ngờ về việc em có thể thi vẽ là phải, em toàn học vẽ tượng thôi, đúng không? – Cậu giơ chiếc máy Dikon lên – Cũng như chụp ảnh thôi, vẽ cũng cần khắc họa lại những tâm trạng của con người, và em phải thể hiện đúng khi vẽ chân dung – “Click” một tiếng, và trước khi Mũi Đỏ kịp phản ứng thì Tiến đã chụp được cảnh gương mặt đang thộn ra – Kiểu như bây giờ, em đang không vui vì bị giảng đạo, còn anh thì rất vui khi được lên lớp người khác, nhưng nhìn vào bức ảnh này vẫn thấy được cái vẻ không vui lù lù trên gương mặt em.

Mũi Đỏ khụt khịt mũi khi thấy lại khoảnh khắc xấu xí ấy của mình.

- Đừng áp đặt tâm trạng của mình cho người khác, cô bé ngố của tôi ạ! – Tiến véo mũi cô bé – Cô cứ việc làm thế nếu cô vẽ phong cảnh, trong cảnh có tình cơ

mà, nhưng còn vẽ chân dung, thì cô hãy hòa lòng mình với người khác cho tôi nhờ.

- Em toàn vẽ tượng, toàn tự lấy tâm trạng của mình làm tâm trạng cho bức tượng ấy thôi - Mũi Đỏ gãi đầu
- Nhưng anh xóa bức ảnh ấy đi, đừng lôi ra trêu em nữa – Cô bé kì kèo. Còn Tiến thì chặc lưỡi.

- Không được, cho đến khi nào em thuyết phục được bố mẹ cho em thi Mỹ thuật thì anh mới chấp nhận – Cậu giơ chiếc máy ảnh lên cao quá tầm với của cô bé một cách dễ dàng – Giờ, hãy đi về nhà và thử nói chuyện thẳng thắn như người lớn một lần xem sao. Cứ học chui học lủi mãi không phải là cách hay đâu – Tiến cười khì, xoa xoa mái tóc đen lòa xòa – Anh tin là bố mẹ em sẽ hiểu được thôi.

Vẫn sáng mùa đông. Vẫn màn sương mù lẫn quất trong không khí. Vẫn những giọt sương long lanh đọng trên những bông hoa được bày ra quầy bán sớm. Vẫn mùi bánh rán đậu xanh thơm phức ngọt lịm bay lên từ một cái chảo lớn, rồi mùi phở đậm đậm mặn mặn lẫn với vị hành hăng hắc.

Tiến giơ đồng hồ đeo tay lên nhìn giờ. Tối qua, sau rất nhiều lần chần chừ, Mũi Đỏ đã hứa với cậu sẽ hạ quyết tâm nói chuyện với bố mẹ, và hẹn gặp cậu ở chính con đường với những hàng cây hoa sữa của lần gặp đầu tiên đầy tình cò này.

Tiến sốt ruột đổi chân. Cho dù cậu đã cố gắng tỏ ra tin tưởng vào Mũi Đỏ thế nào khi khuyên nhủ cô bé thì giờ đây, cậu cũng đang vô cùng lo lắng.

Liệu có khi nào... bố mẹ không đồng ý và Mũi Đỏ thất vọng tràn trề rồi đi lang thang đâu đó rồi không?

Liệu có khi nào... Mũi Đỏ không muốn gặp mặt cậu nữa không, vì đã truyền cho cô bé sự tự tin đến nhường ấy?

Tiến mím chặt môi lại, mái tóc bị vò rối tung.

- Òa! – Một bàn tay đập vào sau lưng cậu, khiến cậu quay phắt đầu lại, và thấy gương mặt đang tươi cười của Mũi Đỏ - Em được bố mẹ đồng ý rồi! – Cô bé giờ hai ngón tay và nhe răng cười hết cỡ. Gương mặt cô bé đỏ bừng, từ gò má và lan ra tận chóp mũi. – Đây, giờ thì em tin anh rồi.

Tiến chững lại, rồi khoác lấy vai cô bé:

- Anh luôn đúng mà! – Cậu lại cốc đầu Mũi Đỏ - Giờ thì em có muốn bị gọi là Mặt Đỏ không đây? Mùa hoa sữa qua lâu rồi cô bé ơi...

Trong gió, lại có tiếng một cô bé khe khẽ hát.

Quay quay xa về gần rồi vội vàng lại quay quay

Thêm một lần cuộc đời như láng láng

như láng láng không ngại ngần

Ta về trong mơ về trong mơ...

MỤC LỤC

<i>Đâu phải mùa thu.....</i>	<i>5</i>
<i>Dưới dàn hoa sứ quân.....</i>	<i>16</i>
<i>Hẹn em kiếp sau.....</i>	<i>41</i>
<i>Bời chưa nói.....</i>	<i>51</i>
<i>Này, mình yêu nhau nhé!.....</i>	<i>71</i>
<i>Nếu gặp lại nhau.....</i>	<i>94</i>
<i>Yêu một nửa tim thôi!.....</i>	<i>120</i>
<i>Những mảnh vỡ pha lê.....</i>	<i>128</i>
<i>Quán.....</i>	<i>162</i>
<i>Tóc ngắn, vai gầy.....</i>	<i>168</i>
<i>Tình yêu thời Facebook.....</i>	<i>188</i>
<i>Tôi biết mình được chọn để yêu.....</i>	<i>202</i>
<i>Yêu lại từ đầu.....</i>	<i>242</i>
<i>Mùi Đỏ và Máy Ảnh.....</i>	<i>274</i>

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Điện thoại: 04.37161518 - 04.37161190, Fax: 04.38294781

Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

*** Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh**

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 08.38469858, Fax: 08.38483481

*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**

580 đường Núi Thành - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại: 0511.3797709

Yêu một nửa tim thôi

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập viên NXB : Thanh Điệp

Biên tập viên YOLOBooks : Hà Thu

Trình bày : Ngọc Mai

Vẽ bìa : Mai Mọt

Sửa bản in : Tiểu Chi

Đơn vị độc quyền xuất bản và phát hành:

YOLOBooks

Trụ sở chính:

Địa chỉ: 38 Vũ Ngọc Phan, Đống Đa, Hà Nội

Tel: 04 62 66 0918

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: 146 Hoa Lan, P.2, Q. Phú Nhuận, Tp. HCM

Email: info@yolobooks.vn

Website: <http://www.yolobooks.vn>

Fanpage: <http://www.facebook.com/yolobooks.vn>

In 2.000 cuốn, khổ 13x20.5 cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam, 34 Nguyễn Khoái, Hai Bà Trưng, Hà Nội. Giấy đăng ký KHXB số: 1773-2014/CXB/34-118/VH do CXB cấp. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Văn Học số: 1397/QĐ-VH ngày 12/9/2014. In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2014.

ISBN: 978-604-69-3501-8

“Yêu một nửa tim thôi
Bởi một nửa kia, ai đã lấy đi rồi
Trao một nửa tim thôi
Nửa kia để đựng những chia phôi”

Nên yêu nửa trái tim để không nhận về đau khổ? Hay yêu toàn vẹn để sống trọn từng phút giây của tình yêu? Câu hỏi trăn trở được “tô vẽ” bằng 14 truyện ngắn sâu sắc, lắng đọng và bất khoan hoang hoải của những người trẻ tuổi đã, đang và sẽ khám phá tình yêu theo những cách rất riêng của mình.

ISBN: 978-604-69-3501-

